Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete. Fiyatı: 10.000 TL. 10 Eylül 1990 Sayı: 63

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

Adaletimiz sosyalizmin temelidir

Adaletimiz onurumuzdur

Eylemler DEVRİMCİ SOL SİLAHLI DEVRİMCİ BİRLİKLER tarafından üstlenildi-Devrimci Sol SDB tarafından yapılan iki ayrı açıklamada "12 Mart döneminin işkencecisi şeflerinden ve ayrı dönemin Ankara Merkez Komutanı olan Albay Faruk Çelikoğlu ve Eski İstanbul 1. Ordu komutanlarından Orgeneral Hüseyin Doğan: Ordoğrular'ın cezalandırılığı" belirtilerek, eylemlerin "Kürt ve Türk halklarına yönelen katliam politikasını protesto etmek için" yapıldığı açıklandı.

HALKIN ADALETİ UNUTMUYOR-Devrimci Sol SDB açıklamasında ayrıca şu vurgu yapılıyordu: *"12 Martçılar, 12 Eylülcüler, 13 Eylülcüler, yoldaşlarımızı, halkımızı katledenler! Halka karşı işlenen hiçbir suç cezasız kalmaz, kalmıyor ve kalmayacak!"*

KUŞATMAYI YARIYORUZ-Mücadelemiz, bizi kuşatmaya çalışanların karşısına diktiğimiz sabrımız, inancımız ve cesaretimizle daha da büyüyecektir. Herkes emin olsun ki, bize güvenenlerin umudunu boşa çıkarmayacağız. Düşmanlarımızın en çirkin saldırıları, en kirli politikaları bu gelişmeyi engelleyemeyecektir.

Devlet terörü hedef genişletiyor

- **"BASTIRMAK" DEĞİL TESLİM ALMAK**-Kadıköy'den, cenaze töreninde saldırıdan Milletvekili Mehmet Sincar'ın evine ta-ziyeye gelen yüzlerce insan kontrgerillanın bombalı saldırısına hedef oldu... DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya'ya tahliyeler... Kürdistan'da hedef tam halk... Kontrgerilla, oligarşinin halka "teslimiyet" dayatan politikasını kaybeder...
- Sincar'ın katledilmesine yönelik protestolar, açık çeşitlerinden devrimci şeklini eylemlerine uzanarak sürüyor.
- **DERSİM VE ERZİNCAN'DA "SİLAHLANDIRMA"**-Gözaltılar kesmiş eksik, nasıl dağıtıyor?... Kaymakamlar, köy komutanları artık vedeli köylüye "düşman"larını da söylüyorlar. Alevler, Kürtler, "teröristler".
- Silah dağıtmayı araştıran Dersim muhabirimize Erzincan Üzümlü'de gönderi... Üzümlü Jandarma Karakol Komutanı: "Böyle adamları nasıl alırlar, bana nedeni gösteriyorsunuz."

Bir "kayıp" daha

- Serhan Dehmen İstanbul'da gözaltına alındı. Gözaltı kayıdı yok ve kendisinden bugüne kadar hiçbir haber alınamadı.
- PEKİN'de 13 Ağustos'ta gözaltına alınan Erdoğan Şakar ve 7 Ağustos'ta Çağrı Gündemin'inden alınan Aydın Makuç hala "kayıp"lar.
- 6 Eylül'de Dalaşehir'de gözaltına alınan Atay Evgin, jandarmalar tarafından 8. kattan atılarak katledilmek istendi... Bugün şans eseri yaşıyor.

Kayıp ailelerı bir kez daha Ankara'da SUSMAYALIM, HESAP SORALIM

Bütün bunlar olurken, kimsenin susmaya hakkı yok... Hiçbir "kayıp" gerçekte kayıp değil; biliyoruz, gözaltına alındılar ve katledildiler. Failler de "meçhul" değil... Mücadelemiz yaşadıkları hesap soracak.

MERHABA

Bu hafta gazetemiz açısından yine hareketli günler yaşadık.

10 Eylül'de Kocaeli polisi tarafından hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınan Kocaeli büro temsilcimiz Gülay Demiröz ve Kocaeli ÖZGÜR-DER başkanı Hakan Yıldız hala gözaltında tutuluyorlar.

Geçtiğimiz hafta polis tarafından gözaltına alınan Eskişehir temsilcimiz Durak Doğan bir süre Eskişehir Emniyeti'nde işkence gördükten sonra, serbest bırakıldı. Polis temsilcimize hangi gerekçelerle işkence yaptığını açıklamadı.

Eskişehir temsilcimiz gözaltına alındıktan sonra, büromuz doğal muhabir misyonunu yüklenen okurlarımız tarafından açılıyor. Bunu hazmedemeyen polis, 14 Eylül'de büromuzu basarak TÖDEF'li Asuman Aytaç adlı okurumuzu döverek ve sürükleyerek gözaltına aldı. Bu süre boyunca polis büromuzun açılmasından her ne kadar rahatsızlık duysa da, büromuz yine okurlarımız tarafından açık tutuldu.

Malatya büromuz da siyasi şubeye bağlı polisler tarafından ellerinde arama izni olmaksızın basılarak aranmak istendi. Ancak büro çalışanlarınca arama yapılmasına izin verilmeyince, polisler savcıya gidip aldıkları izinle arama yapabildiler.

Ayrıca Mersin temsilcimiz Ahmet İbili'nin tutuklu bulunmasına karşı çeşitli insan hakları kuruluşları tarafından girişimlerde bulunulmaya başlandı. Avrupa'daki insan hakları kuruluşları temsilcimizin serbest bırakılmasını istediler.

Yeni bir mevzi daha kazandık. Gaziantep büromuzu 12 Eylül'ün 13. yıldönümünde açtık. Şimdi sesimiz daha da güçlü çıkıyor. Gaziantep büromuzun göndereceği haberler devrimci yayın çizgimizde bir tuğla daha örecek.

21 Haziran'da Devrimci Sol'un darbeci ihanet çetesine yönelik gerçekleştirdği bir eylemden sonra polislerce basılan gazetemiz, Halkın Gücü dergisi ve Marmara ÖZGÜR-DER'den gözaltına alınan ve 15 gün işkenceli sorgulardan geçen 19 kişi hakkında açılan davanın ilk duruşması 15 Eylül'de yapıldı. Mücadele çalışanlarının ortak olarak verdikleri sorguda oligarşiye şu mesaj verildi: "Susmayacağız. Tüm baskılara rağmen devrimci yayınımızı sürdürmeye devam edeceğiz."

Gazetemizi sahiplenmek, yayın çizgimizi, direnişi, mücadeleyi sahiplenmektir. Her okurumuz gazetemizi alıp, yayınlarımızı okuduğunda, "Mücadele'ye ne kadar katkıda bulunuyorum" sorusunu kendisine sormalıdır. Sahiplenme yarattığımız en güzel geleneklerden biri. Şehitlerimiz bize sahiplenmeyi öğret-tiler. Bizi arkadan hançerleyen büyük ihanete karşı verilen yanıtlar önderliği, hareketi, mücadeleyi, halkı sahiplenmenin en güzel örneklerinden birini oluşturdu. Gazetemiz de bu bütünün bir parçası. Gazetemizi sahiplenelim, doğal muhabirler yaratarak, yeni kaynaklar bularak yayınlarımızı boğmak isteyenlere karşı güçlü barikatlar oluşturalım.

Yeniden görüşmek üzere...

OKURDAN

Türkiye ve Kurdistan halklarının sesi olan sosyalist, yurtsever basına yönelik baskı ve yıldırma politikaları topyekün savaşla birlikte her geçen gün tırmanarak devam etmektedir. Dün Özgür Gündem bugün Mücadele gazetesinin şahsında baskılar kendini gösterdi. Türkiye ve Kurdistan halklarının sesi ışığı olan sosyalist ve yurtsever basın susturulamaz. Mücadele gazetesine yönelik baskılan ve kapatma provalarını protesto ediyor, tüm devrimci-demokrat insanları duyarlı olmaya davat ediyoruz.

Urfa'dan Bir Grup Yurtsever Adına
Seyit Rıza ALP

BİR HIRÇIN NEHİRDİR
YENİ İNSANIN **SERÜVENİ**

Gölcük'ü deniz belleyenlere inat yardı çıktı, denize ulaşmak için nehir... Yıl 1970. Kısa bir süre sonra sarp kayalar çıktı yoluna Eylül'ün on ikisinde. Birikip taşmaktı amaç, ama kurutmadan kaynağı. Bir yerlerinde patlatmalıydı kayaların. Oydu, tırmaladı o yıllar. Köpükleri kızıllaştı. Büyük bir gürültüyle çağladı. Yol buldu çıktı yine yeryüzüne. Aktı, aktı... Mevsimsiz oldu belki de kayıpları ancak aktıkça büyüdü nehir. Aktıkça coştu.

Ve bir gün tortulaştı bir yerleri nehrin, fırsatını bulunca. Bu kez on üçüydü Eylül'ün. Hızını kesti, bulandırdı. Ama akmaktı, ulaşmaktı denize amacı nehrin. Ama önce durulmaktı. Duralda ama durmadı. Daha temiz, daha berrak ve arınmıştı artık nehir.

Bir hırçın nehirdin yeni insanın serü-

Umudu büyütene dek
Nice darbeler yedik
Nice ihanetler gördük
Onursuzluk, şerefsizlik hainlerin olsun
Biz kavgayı seçtik
Onuru, inancı ve kararlılığı seçtik.

12-13 Eylül darbelerine rağmen yürüyüşümüzü sürdürüyoruz. Daha da arınarak ve daha da hızlı koşarak.

Niğde'den Mücadele **Okurları**

BİR YİĞİT KAHRAMAN
BAKİ ERDOĞAN

22 Ağustos 1993 tarihinde insanlık onurunu bütün kalbiyle savunan, enternasyonalist, önderine bağlı, devrimci hareketine bağlı, mütevazı kişiliğiyle beğenilen, sosyalist örnek bir devrimci. Devrimci hareketin bir savaşçısı olmayı, dürüst, namuslu bir kişiliğiyle bağdaştırır, söylediği gibi yaşardı. Onu tanıyan herkes ölümüne çok üzülmüş, ama onun taşıdığı bayrak hiçbir zaman yerde kalmayacak. And olsun ki Baki Erdoğan'ın taşımış olduğu bayrağı oligarşinin bağrına dikeceğiz.

Ben Baki Erdoğan'ı tanıma mutluluğuna erişen bir kişiyim. Ölümünü duyduğumda şok oldum. Şu anda bu satırları yazarken bile hayali aklımdan hiç gitmiyor. Karşılıklı tartışır, daima bizlerin sorunlarıyla ilgilenir, çözüm üretirdi. Türkiye'deki devrimci hareketten gelişmeleri bizlere aktaran, kendinin kişisel soranlarının olmadığı ve bulunduğu durumdan hiç şikayet etmediğini bilirim. Her şeyini paylaşan, yattığı yatağı sabahleyin toparlayan, yediği yemeğin bulaşığını yıkamak isteyen mükemmel bir kişiliğe sahipti. Baki Erdoğan'ın şehit düşmesi Muğla ve çevresinde büyük üzüntü yaratmıştır. Bakinin savunduğu fikirler bu yörede birer tohum olarak serpilmiştir. Baki'yi işkence tezgahlarında öldürenler unutmasınlar ki "Umudu Katledemezsiniz." Türkiye devrimci hareketinde kilometre taşı olarak 1971'de Mahir Çayan'lar, Deniz Gezmiş'ler, Sinan Kukul'lar, Sabahat Karataş'lar, İbrahim Erdoğan'lar; daha nice devrimci önderler gibi Baki Erdoğan da devrim şehidi olarak tarihe geçmiştir. İşkenceciler, Baki'yi öldüremediniz. Ölüm sizler için var, bize ölüm yok. Sizler Baki'yi öldürmekle Baki'leri tüketeceğinizi mi zannediyorsunuz? Aldanıyorsunuz. Bir ağacı veya bitkiyi budadıkça daha gür, kökleri gelişmiş bir biçimde ortaya çıkar. İnsanları "yargılı-yargısız infazlar" ile yıldıramazsınız. Halkın adaletinden kaçamayacak, elbette cezalandırılacaksınız.

Baki Erdoğan'ın ailesine başınız sağolsun diyorum. Üzülmeyin Baki'yi her zaman dürüst namuslu, yiğit, kahraman, devrimci bir arkadaşımız olarak anacağız.

Bodrum'dan Bir Mücadele Okuru

BÜROLARIMIZ

Sahibi: Haziran Yayındık ve Tic. Ltd Şti.
Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Namık Kemal CIBAROĞLU
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sok. Kaleağası İşhanı No: 11 Kat: l Sultanahmet/İst.
Tel: 518 84 17-518 68 57
Fax: 516 24 14
Baskı: Serler Matbaacılık
Fiyatı: 10.000 TL. Almanya: 3 DM. Fransa: 10 FF. İsviçre: 3 SF, Hollanda: 3 FL. İngiltere £ l
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık 240.000 TL., l yıllık 480.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 Aylık 85 DM, l Yıllık 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN T.İş Bankası Aksaray Şubesi 1002 30420 951718

Adana: İnönü Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap. 47/A Kat: l No: 10 Tel-Fax 51 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kirmir Ap. No: 12 /17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Bursa: Hacılar Mah. Konakardı Sk. Aslım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 24 47 80
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İnönü Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 185 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hanlar Sk. Şifa Han No: 4/1 Tel-Fax: 24 519
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 311 644
Gaziantep: Karatarla Mah. Yeniçeri Sk. No: 27 Kat:5 Daire: 10
İzmir: 853. Sokak No: 27/501 Bilen İşhanı Konak Tel: 895 311
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 375 25
Kırşehir: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağız Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklal Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 25 75 35
Konya: Kürkçü Mah. Ahiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 50 50 77
Malatya: Pak Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122
Mersin: Mahmudiye Mah. 118. sokak Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 36 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 35 59 81
Sıvas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 22 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 26 10 70
Tunceli: Moğoltay Mah. Okullar Cad. Borataş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 26 10 70
Zonguldak: Mithatpaşa Mah. Okul Sk. Kılıç Pasajı No: 14 Kat: 2 Tel: 53 09 65
Duisburg: Alleestr. 37, 47166 Duisburg/Almanya Tel: 0203548825
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Agoras Veranzerou No. 5 Kaningos Square-Athen
Londra: 52 Park View Estate Collins Road London N 5 2UB Tel: 00 44/71/2499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00331/42466254

İÇİNDEKİLER

- **"Olağanüstü ekonomik hal" 3**
- **Devlet saldırı hedefini genişletiyor... Katliamlara tepkiler sürüyor 4**
- **Devlet Erzincan'da Alevi-Sünni çatışmasına oynuyor... 5-6**
- **Ulusal ve sınıfsal kurtuluş için... Devrimci Sol'dan iki eylem... Özgür Gündem gazetesinin kapatılma davası 7**
- **Gözaltında kaybet, yerinde infaz et... Ama nereye kadar!.. Hanım Şakar'ın açlık grevi sürüyor 8**
- **SHP Kurultayı'nda devlet kazandı 9**
- **Kamu emekçisinde bilinç ve eğitim Liman işçileri; Taşerona karşı zafer... 10**
- **"Ekonominin prensleri" politikaya giriyor... PTT zam liderliğinin keyfini sürüyor... 11**
- **Oligarşinin terörünün doruğu "Halkı halka kırdırma" 12-14**
- **Eğitimde yaz-boz yılı... "Devlet zor durumda kalır"... 15**
- **Patronların yeni "gözde"si Trakya.. Penteks'te direniş... 16**
- **Akstar havlu fabrikasında direniş sürüyor... Yalova elyaf fabrikasında işçiler zehirlendi... 17**
- **"Bir yıl önce 13 Eylül'de dostlarımız üzüldü, düşmanlarımız sevindi" 18**
- **Antakya, Harbiye halkı: "Çöplerle yaşamak istemiyoruz"... 19**
- **"Yazmaya ve konuşmaya devam edeceğiz"... Gaziantep büromuz açıldı... 20**
- **"Temiz" toplum, "kirli" basın... 21**
- **Okumak bir eylemdir... Ölümünün 9. yılında Yılmaz Güney anıldı... Özgürlük Türküsü solisti Yusuf Karadaş tahliye edildi... 22**
- **Gazze-Eriha anlaşması... Barış değil aldatmaca.... 23**

DÜZELTME

62. sayımızdaki "İhaneti zafere dönüştürmek" başlıklı yazının 7. sayfasının 3. sütununun 6. paragrafı "Devrimci Sol adını kullanmak sadece Devrimci Sol'u savunanlara ve onun çizgisini uygulayanlara aittir..." şeklinde olacaktır. Düzeltir özür dileriz.

"Olağanüstü ekonomik hal"

"Terör" deyince, yalnızca silahlar, bombalar mı gelmeli akla? Yalnızca özel tim, siyasi şube, Filistin askısı, cop, manyeto, "ölü ele geçirmeler" mi?..

Ya bakımsızlıktan, yani daha açıkçası yoksulluktan ölenler, neyin kurbanı onlar?

Emekli maaşı kuyruklarında kalp krizi geçirenler, hastane kapılarında yaşamını yitirenler, rehin alanlar, yolda, sokakta uzanmış dilenenler, yalnızca yiyecek bir şeyler için hırsızlık yapanlar... İşten atılan binlerce işçinin fabrika kapılarındaki tabibsu, ailesiyle birlikte içine sürüklendikleri sefalet, otobüsten telefona, benzinden ekmeğe her şeyin bir başka mal ya da hizmete yapılan zamlar...

Terörün; iktidarın, devletin halkımızdan hiçbir zaman "esirgemediği" terörün bir başka türü bütün bunlar da; adını koyarsak, ekonomikterör.

Ve bu terörün de iktidarın ülkeyi demokratikleştirme adına, Kürt sorununu çözme adına, "politika" adına uyguladıklarından hiç de geri kalır yanı yok. "Siyasi terör"ün, katliamların karşılığında "ekonomik terör"ün işçi kıyımları var. "Kayıpların karşılığında emekçilerin elindeki avucundakini bir anda yok ediveren enflasyon var. Bir gece yarısı çıkarılan kanun hükmünde kararnamelerle uygulanıveren özelleştirmeler, şok zamlar var.

İktidarlar ülkemizde uzun yıllardır, kitlelere soluk aldıracak -refahı değilse de rahatlatma hissi verecek- ekonomik önlemleri almaktan gizler. Böylesi önlemleri aldıklarında da elbette bunu emekçilere olan "sevgisinden" dolayı değil, emekçilerin olası "patlamalarından" korktukları için yapıyorlardı. Uyguladıkları ekonomi politikalarla, daha doğrusu kitleler üzerinde estirdikleri ekonomik terörle toplumsal farklılıkları boyuna derinleştiren, boyuna ke biriktiren oligarşi, elbette bugün de duyuyor bu korkuyu. Buna yıllardır IMF'deki hocalarının önerdikleri reçeteleri uygulaya uygulaya, artık hocalarının dediklerinin bir santim bile dışına çıkamayacak bir hale geldiler.

Elin adamı halkın durumundan, "ha patladı, ha patlayacak" durumda olmasından ne anlar! Özelleştir deniyor, özelleştiriliyor; kemerleri sık deniyor, Kanun Hükmünde Kararnamelerle biraz daha sıkılıyor kemerler. Washington'dan kuşkusuz kemerlerde başka delik kalıp kalmadığı görülmüyor. Ama öte yandan -eğer kendi gözleri, kulakları olan basınları da olmasa- "milli" patronlar da halkın kemerlerindeki delik sayısını göremeyecek kadar uzaklar halktan.

Burjuva basın zaman zaman açlığı, yoksulluğu işsizliği anlatan çarpıcı manşetler atıyor. 10 milyarlık düğünlerle 10 milyon bulunamadığı için ölenleri aynı sayfalarda yan yana getiriyor. Elbette burjuva basının ağababaları için de çok fazla mühim değil bunlar. Ama arada bir ekonomik terörün dizginleri biraz olsun çekilsin diye, efendilerini uyarmak gereği duyuyorlar.

Aslında ekonomide tümüyle "alternatifsiz" değil oligarşi. Siyasal düzeyde olduğu gibi, henüz yolun sonuna gelmedi. Yurtseverlerin silahlı mücadelesi karşısındaki acizliğinin ifadesi olarak daha on yıl önce başvurmuştu "Olağanüstü Hal" uygulamasına. Ekonomide daha önünde böyle bir alternatif duruyor.

Öyle ya, anayasanın "Olağanüstü Hal" ilanını gerektiren maddeleri arasında "ağır ekonomik bunalım" diye bir madde de var. Evet, daha ne duruyorsunuz, *"ağır ekonomik bunalım"* gerekçesiyle ülke genelinde Olağanüstü Hal ilan etmek için. Hiç kimse mevcut tablonun, mevcut ekonomik bunalımın "ağır" olmadığını söyleyebilir mi?.. Üstelik böyle bir Olağanüstü Hal ilan ettiğinizde, anayasanın size verdiği yetki sayesinde *"kanun gücünde karamamelerle vatandaşlara, para, mal ve çalışma yükümlülükleri"* de getirebileceksiniz. Ve bu anayasa sayesinde ülkenin bütün köprülerini tutup "geçenden bir akçe, geçmeyenden iki" diyebilir, her şeyi vergilendirebilir, maaşları, ücretleri "ayni olarak karın tokluğuna" diye ayarlayabilirsiniz.

Kısacası ekonomiyi de kestirmeden "Olağanüstü Hal" kapsamına alın, geçip gitsin. Neyiniz "olağan" ve neyi "olağan" yönetebiliyorsunuz ki? Kendi yasalarınızı, kendi yasa koyucularınız ve kendi uygulayıcılarınız ihlal etmiyor mu en başta? Aldığınız ekonomik kararlarla önce şirketleri batırıp, sonra kurtarmaya kalkmanız ne kadar "olağan"? Çarpık kapitalizmin olduğu bir yerde düzgün, "olağan" bir ekonomik yapı mümkün değil elbette. Bu ülkede her şey olağanlaştığında bilin ki bu düzen de zaten sizin düzenininiz olmaktan çıkacak.

İşte bu yüzden biliyor olmalısınız ki, "Olağanüstü Hal"ler de çare olamaz sizin ekonomik hastalıklarınızda. Daha bir yıl önce iktidara gelirken refaha kavuşturmadık ne emekli, dul, yetim, ne işçi, memur bırakmıştınız. Vaatleriniz vardı, enflasyon canavarını yenmekten anahtara kadar. İktidar partileri olarak kongreler, kurultaylar yapıyor, TV ekranlarından naklen konuşmalarla seslenıyorsunuz kamuoyuna. Ama bunları hiç anmıyorsunuz bile. Şu kadarını yaptık, şu kadarını yapamadık bile diyebilecek yüzünüz yok. Yalnızca unutturmaya çalışıyorsunuz. Hani ekonominin "uzmanı", enflasyonun tek "doktoru"ydunuz? Hani sizsiz ekonomi "surdan şuraya gitmez"di? Bunları unuttunuz mu?

Ama halkın belleği o kadar zayıf değil. İktidarın ekonomik terörüne günün her saatinde, evinde, işyerinde maruz kalan emekçinin bu büyük "aldatılış"ı unutması olası değil.

Nasıl unutsun ki: Bir sabah kalkıyor, içtiği sigaraya, bindiği otobüse, aldığı ekmeğe zam gelmiş. Ve söylene söylene evine dönüyor. Hele ki, çocuklarının kitap, defter, önlük, kalem isteyen çığlıklarını duyunca, öfkesinden sizleri bir kaşık suda boğacak hale geliyor. Bunlara yalan diyorsanız, buyrun gecekondu semtlerine; fabrikalara, okullara, köylere ve yoksul emekçi evlerine... Ama bunu yapamazsınız. Çünkü cesaretiniz yok. Ancak bilin ki, bu hoşnutsuzluk fabrika önlerinden, everden sokağa, meydanlara çıkıp kuşatacak sizi. Ve o zaman sizi hiçbir anayasa maddesi de kurtaramayacak.

Şimdilik *"yiyin efendiler yiyin/aksırıncaya, tıksırıncaya kadar yiyin/bu hanı-ı afiyet sizin"*... Ama şimdilik, çünkü yarın bizim.O

Politikada Bu Hafta

Evet, silahlanalım!.,

İktidar genelgelerle, demeçlerle ve hatta çeşitli baskı yöntemleriyle halka silah dağıtıyor ve "silahlanın" diyor. Hem de yaygın bir biçimde bu politikasını sürdürüyor.

Evet doğru söylüyor: SİLAHLANALIM!...

Oligarşinin bizleri birbirimize kırdırma ve düşman etme politikasını boşa çıkarmak, kendini vuran bir silaha dönüştürmek ve bu oyuna gelmemek için silahlanalım.

Kürt halkının her gün yaşadığı onca eziyet, baskı, katliam, sürgün ve işkenceye karşı mücadele etmek için silahlanalım.

İşçisinden memuruna, öğrencisinden köylüsüne kadar, sömürü, baskı, katliam ve hak gaspına karşı silahlanalım. Haklarımızı, alınterimizi ve geleceğimizi kazanabilmek için silahlanalım.

Silahlanmak için o kadar çok nedenimiz var ki! Hem de iktidarın "silahlanın" dediği bir dönemde, silahlanmayan, silahının namlusunu sömürücülere, işkencecilere, halk düşmanlarına çevirmeyen bir insan yaşamı boyunca köle gibi yaşamaya, baskıya ve eziyete mahkumdur. Bunu unutmayalım.

Korkup, çekinilecek bir şey de yok. Her gün öldürülmüyor muyuz? Her gün tarlada, fabrikada, işyerlerimizde, iliğimize kadar sömürülmüyor muyuz? Dayak yiyen biziz; işkence gören, katledilen, sömürülen, sürülen ve ulusal değerlerimizin gasp edilmesini her hücremize kadar yaşayan biziz. O zaman neden korkup çekimlim?

Oligarşinin "silahlanın" çağrısını geri tepen silaha dönüştürecek kadar çoğuz ve güçlüyüz. Onlarca kez yaşadık ve gördük. Derli-toplu, örgütlü ve inançlı bir mücadele karşısında oligarşi nasıl çaresizleşip geri adım atıyor? Kayıplar kampanyasını hatırlayalım: İktidarın açıklamalarını, çaresizliğini ve kazanılan başarıyı inceleyelim. O zaman neler yapabileceğimizi göreceğiz.

Bugün Kürt halkı öylesine bir vahşetle karşı karşıya ki, bir noktadan sonra yazılanların çizilenlerin ve söylenenlerin hiçbir anlamı kalmıyor. Milletvekillerinin gündüz saldırıya uğradığı bir ülkede varın siz Kürt halkının yaşadıklarını tahmin edin.

Ülkemizin diğer bölgelerinde ise, oligarşinin farklı bir politikası söz konusu değil. İnsanlar kaçırılıyor, işkence görüyor ve öldürülüyor; "solunum yetmezliğinden öldü" deniliyor. Bir öğrenci (Atay Engin) 8. kattan aşağı polisler tarafından atılıyor; "Terörist kaçmak istedi, kendini aşağı attı" denebiliyor. Bir "kayıp"ın ortaya çıkarılması için canla başla çalışırken, bir başka "kayıp"ın olduğunu öğrenebiliyoruz.

Sömürünün boyutlarını ise kestirebilmek neredeyse mümkün değil. İşte en son zamlar. Elimizi nereye atarsak atalım, elimiz yanıyor, cebimiz hafifliyor.

Oligarşinin halk düşmanı politikasının sonuçlan saymakla bitmez. Gerek de yok zaten. Çünkü biz yaşıyor, biz görüyoruz. O zaman ne yapmak gerekir? Silahlanmak, örgütlenmek, mücadele etmek ve emekçiler olarak birbirimize daha fazla kenetlenmek.

Birlik olduğumuzu gösterelim düşmana; kenetlendiğimizi, birbirimizi kolladığımızı gösterelim. O zaman düşman daha fazla panikleyecektir. Bakın devrimci adaletin son eylemlerine. Gerek Kürt halkı gerekse Türk halkının yüreğine su serpti. Düşmanı korkuttu ve şaşırttı. Onun için adaletimizin şaşmaz yargısını biz de gösterelim. Köle olmayalım; boyun eğip, sırtımızda bir sopanın daha kırılmasına izin vermeyelim.

Güvenecek hiçbir burjuva partisi de yok. Her parti bizleri değil, kendini, oligarşiyi ve emperyalizmi düşünüyor; onlara "hizmette kusur" etmiyor.

ARTIK YETER!

Bırakalım bugünümüzü, yarınımızın bugünden daha da kötü olacağını görelim ve bugünden "yeter" diyelim. Yoksa geç kalınmış, iş işten geçmiş olacak. Onun için silahlanalım, onun için mücadele edelim. Onun için geleceğimizi kendimiz belirleyelim.

Evet oligarşi, "silahlanın" diyor.

O zaman silahlanalım. O

Devlet saldırı hedefini genişletiyor

- Devlet DEP Mardin Milletvekili Mehmet Sincar'ı katletmek ve cenazeyi engellemekle yetinmedi, Sincar ailesinin kaldığı eve yapılan bombalı ve silahlı saldırıda Diyarbakır Milletvekili Leyla Zana da şans eseri kurtuldu.

- Leyla Zana: "Olayda karanlık bir taraf yok. Her şey aydınlıktır"... Selim Sadak: "Saldıranlar bildiğimiz güçler olan kontradır."... Yaşar Kaya: "Olay kontrgerillanın, özel timin eseri değilse, kimin eseri olduğu derhal açıklanmalıdır."

Sincar'dan Sonra Kontrgerillanın Yeni Bir Katliam Girişimi Daha

Mardin DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın kontrgerilla tarafından katledilmesi ve cenazesinin partisince kaldırılmasının engellenerek devletçe zorla gömülmesinden sonra Sincar'ların Kızıltepe'deki evi Kürt halkınca taziye ziyaretine gelenlerle dolup taştı. Evin kısa sürede binlerce kişinin akınına uğraması devletin hoşnutsuzluğunu daha da artırdı. Ve devlet yeni bir katliam girişiminde bulundu. Bu kez Sincar'ların evine taziye ziyaretine gelen Milletvekillerinden Leyla Zana'nın evde bulunduğu sırada gece saat 23:45'te eve yönelik bombalı ve silahlı saldırı yapıldı. Sıcak yaz günlerinden dolayı halkın damda yatacağını hesaplayan kontrgerilla, dama üç el bombası attıktan sonra evi uzun namlulu silahlarla taradı. O sırada evin alt katında bulunan Leyla Zana tesadüfen kurtulurken, bir buçuk yaşındaki Rojbin ve beş kadın yaralandı. Olaydan kısa bir süre öncesine kadar adeta evi kuşatmış olan polis, olay sırasında yine ortalıkta yoktu. Senaryo yine aynıydı. Tıpkı Batman'da Mehmet Sincar'ın katledilmesinde olduğu gibi.

Olay sonrası gelen polislerden "koruma" görevi yapanlar, halkın neredeydiniz sorusunu "Biz 45 dakika önce ayrılmıştık" diye yanıtladılar. Bu da basit bir kontrgerilla taktiğiydi aslında. Kızıltepe Emniyet Müdürlüğü yetkilileri ise milletvekillerinin üç ayrı eve dağıldıklarını, bu nedenle görevlilerin yetmediği gibi kafa yapılarına uygun saçma cevaplar verdiler.

Leyla Zana kontrgerillanın katliam girişimi sonrası yaptığı açıklamada *"Meydana gelen olayda karanlık bir taraf yok. Her şey aydınlıktır."* diyerek, saldırıdan sonra gelen asker ve polislerin, evin etrafındaki bomba parçalarını ve kurşun mermilerini de topladıklarını, ısrar etmelerine rağmen parçaların kendilerine gösterilmediğini belirtirken, Selim Sadak: *"Saldırıdan önce evin etrafı polis kuşatması altında iken, saldırı sırasında polis olay yerinde yoktu. Bunlar bildiğimiz kontra güçleridir."* dedi. DEP Genel Başkanı Yaşar Kaya'nın konuya ilişkin açıklaması ise şöyle: *"Olay kontrgerillanın, özel timin eseri değilse kimin eseri olduğu derhal açıklanmalıdır."*

Devlet bu ve benzeri saldırılarında asıl olarak on yıldır süren mücadeleyi durduramamanın çaresizliğiyle davranıyor. Öyle ki, bugüne kadar birçok yol ve yöntem denemesine rağmen bir türlü önüne geçemedi, durduramadı Kürt halkının mücadelesini. Son olarak alınan kararlar ve özel ordunun devreye sokulmasıyla saldırılarını daha da boyutlandırdı devlet. Milletvekillerine saldırı da bunun bir ürünüdür.

Sivas katliamı gibi bir provokasyon eylemiyle bunun adımları atıldı. Ardından Erzincan ve Sivas'taki Sünni köylere silah dağıtımı gündeme getirildi. Başbağlar'daki "eylem" en büyük dayanakları oldu bu konuda. Milletvekillerine yönelik katliam ve katliam girişimi de bu saldırıların yeni bir boyutudur. Devlet DEP'e de tahammül edemiyor, cenazelerine de, taziye ziyaretlerinin kalabalığına da.

Geniş Kesimler Hedefte

Artık devlet saldırılarının hedefine daha geniş halk kesimlerini koymuş durumdadır. Genelde olduğu gibi Kürdistan'da da saldırıya uğramak, katledilmek için gerilla veya gerilla destekçisi olmak gerekmiyor. Sıradan bir Kürt olmak yeterlidir. Tıpkı PERPA katliamı gibi. Demirel'in Meclis'te DEP'lileri hedef göstermesi ve mesajın yerini bulması gibi. Başbakan Çiller de "terör"e ilişkin hazırlanan son yasa taslağında, kepenk ve kontak kapatmalara ağır para cezaları, çalışmaktan men, hapis cezaları vb. öngörerek en geniş sıradan kesimleri hedef haline, potansiyel suçlu haline getiriyor. Bir-iki kepenk kapama kontrgerilla için öldürmeye yeter de artar. En geniş demokratik kesimler zaten saldırı ve katliam hedefleri arasındadırlar ve bu saldırılar daha da boyutlanacak. Genelkurmay Başkanının bozuk plak gibi ikide bir demeç verip "terörü bir yıl içinde bitireceklerini" söylemesi başka anlama gelmiyor zaten. Geçtiğimiz günlerde Digor'da yapılan katliamda kontrgerillaca vurulanların çoğunun kadın ve çocuk olduğunu açıklayan raporu hazırlayan burjuvazinin bir partisi olan CHP'den başkası değil. Ayrıca ölenler arasında hiç gerilla olmadığı da aynı raporda yer alıyor. Böylece bu konuda yapılan demagojilerin gerçekdışılığı kendi partilerince de saptanmış oluyor.

Daha Çiller hükümetinin ilk günlerinde medyanın, tekellerin vb.'nin tüm şişirmelerine ve belli kesimlerin birtakım beklentilere girip Çiller'e akıl vericesine "Çiller sertliği uygularsa çabuk yıpranır, götürmez" dediği günlerde Çiller'in de diğerlerinden hiçbir farkının olmadığı, yapacağı tek şeyin daha fazla "terör"e sarılmak olduğunu vurgulamıştık. Fazla bir zaman geçmeden Çiller "çelik gömleği"ni giydi. Çiller'in Kürdistan'a vaat ettiği trilyonlar bugün "terör" politikasının uygulanabilmesi için kullanılıyor. Suriye-Irak'ın Türkiye'yle olan sınır hattı boyunca devrimci-yurtsever geçişleri engellemek için yapılacak "Çin Seddi"nin 4 trilyona kotarılmasının hesabı yapılıyor. Halklarımızın başına daha fazla bomba ve kurşun yağdırmak için Amerikan tekelleriyle Skorsky helikopterlerinin Türkiye'de "imall" için anlaşma imzalanıyor...

Devlet Türklük Öğesini İşliyor

Bugün oligarşi Kürdistan'da Türklük öğesini, (Sünni halkı kullanma temelinde) özel olarak işlemeye, buna vurgu yapmaya özel önem veriyor. Daha önceleri sivil faşist örgütlenmenin Kürdistan'da zorluğunu hesaplayarak Hizbullah örgütlenmesini kullanırken, özel ordunun devreye konulmasıyla "Türk İntikam Tugayı" isimleri kullanmaya ağırlık verdi. Türk köylerini silahlandırma, örgütlemeye önem verme, açık açık özel orduyu MHP'li sivil faşist militanlardan oluşturma gibi olgular ön planda. Ki böylesi bir bayla aynı zamanda gerici-faşist militan kesim için özel ordu bir çekim merkezi haline getirilmeye çalışılıyor. Ve bu yönde motive ediliyor. Bu Hizbullah türü örgütleri bir daha kullanmayacağı, ilişkiyi tamamen keseceği anlamına gelmiyor. Gelişmelere ve dengelere göre az ya da çok ilişkilerini sürdürebilir, kullanabilir. Ama bugün öne çıkan öğe Türkçülük temelindeki olgudur.O

Katliamlara tepkiler sürüyor

Son baskı ve katliamların yanı sıra, Mehmet Sincar'ın katledilmesiyle boyutlandırılan saldırı dalgasına karşı tepkiler sürüyor.

ANKARA

11 Eylül günü BEM-SEN Ankara Şubesi'nde BEM-SEN, SAĞLIK-SEN, ESM çalışanları, ÖZGÜR-DER, AYÖ-DER, Devrimci Gençlik Dergisi, Ankaralı İşçi gazetesi, DLMK, Mamak HALK-DER, Şahintepe HALK-DER, Keçiören HALK-DER ve HÜKAD' adına toplanan 25 kişi: "Gözaltılar, işkenceler, gözaltında kaybetmeler, infazlarla Türkiye halkları susturulmak isteniyor. Sivas, PERPA katliamı ve en son Mardin Milletvekili Mehmet Sincar ve DEP Batman İl Yönetim Kurulu Üyesi Metin Özdemir katledildi. (...) Bizler DKÖ'ler olarak genelde Türkiye halklarına özelde Kürt halkına karşı estirilen devlet terörünü kınıyor ve iki günlük açlık greviyle protesto ediyoruz." diyerek açlık grevine başladılar. Açlık grevi süresince STP'liler, EĞİT-SEN'liler, Yurtsever Eğitim Emekçileri, TÜM HABER-SEN'den emekçiler ziyaret ederek destek mesajları verdiler.

Siyah Çelenkli, Alkışlı Basın Toplantısı

Son dönemde artan katliamları, kayıpları, infazları ve Mehmet Sincar'ın katledilmesini protesto etmek için ESM çalışanları, BEM-SEN'liler, SAĞLIK-SEN'liler, ÖZGÜR-DER'liler, HÜKAD'ılar, AYÖ-DER'liler, Şahintepe HALK-DER'liler, DLMK ve Ankaralı İşçi Gazetesi çalışanları, 14 Eylül günü Ankara'nın en işlek caddelerinden Yüksel Caddesi'nde bulunan İnsan Hakları anıtının önünde siyah çelenkli, dövizli, alkışlı bir basın toplantısı yaptılar.

Günün en kalabalık saatinde anıt önünde bir araya gelen kitle, üzerinde "Kahrolsun Kontrgerilla-MİT" ve "Halkın Adaleti Hesap Soracaktır" yazılı dövizleri açarak basın açıklaması yaptılar. Kontrgerilla cinayetlerinin kınandığı basın açıklamasında, "(...) Devletin halka katliam, kayıp ve infazlardan başka vereceği bir şey kalmadı." denilerek devrimciyim, yurtseverim, demokratım diyen herkes buna karşı duyarlı olmaya çağrıldı. Üzerinde "Kontrgerilla Cinayetlerine Son" yazılı bir siyah çelenk alkışlarla anıtın önüne kondu ve sloganlar atıldı. Alkışlı protestoya çevre halkı da katıldı.

İSTANBUL

Devrimci İşçi Hareketi Mehmet Sincar ve Metin Özdemir'in katledilmesini protesto etmek, somut adımlar atmak için işçi sendikalarına bir çağrıda bulundu. "İnsanlığa Çağrı" başlıklı el ilanları dağıttı. 10 Eylül'de GENEL-İŞ'te toplanan işçiler DEP Eminönü ilçe binasını ziyaret edip bir basın açıklaması yaparak, "Sincar'ın Katili Kontrgerillalıdır", "Kürt Halkı *Yalnız Değildir" sloganlarını attılar.*

CEZAEVLERİ

Diyarbakır Merkez Kapalı Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol tutsakları yaptıkları açıklamada: "... Bizler Devrimci Sol tutsakları olarak özelde DEP Milletvekili Mehmet Sincar ve Metin Özdemir'in kontrgerilla tarafından katledilmelerini ve genelde devrimci-demokratlara karşı yürütülen infaz, kayıp vb. kontrgerilla cinayetlerini protesto ediyor ve 1 Eylül'den itibaren üç günlük açlık grevine gidiyoruz..." dediler.

Ceyhan özel Tip Cezaevinde bulunan Devrimci Sol tutsağı Ali Şahin Konuyla ilgili yaptığı açıklamada devletin katliam politikasını protesto etmek için 14 Eylül'den itibaren üç günlük açlık grevine başladığını belirtti. O

Devlet Erzincan'da Alevi-Sünni çatışmasına oynuyor

Gazetemizin 61. sayısında devletin halkı silahlandırma ve devrimcilere, yurtseverlere karşı kullanma politikasını araştırıp değerlendirdik. Ayrıca "Sivas'ta devlet halka silah dağıtıyor" başlığı altında bu politikanın ilk uygulamalarının yapıldığı Sivas ve köylerinin durumunu genel olarak ele almıştık. Bu hafta da Erzincan ve Tunceli'deki uygulamalara yer veriyoruz sayfalarımızda.

Dersim (Mücadale)- Erzincan, son günlerde devletin silahlandırma çabalarını yoğunlaştırdığı, Kürt-Türk, Alevi-Sünni nüfusun birlikte yaşadığı bir ilimiz. Devlet Erzincan'dan umuttu. Silahlanma politikasının tutacağından emin. Bunda Erzincan'daki sivil faşist örgütlenme kadar, hala kimin yaptığı bile netleşmeyen Başbağlar ve Uluköy provokasyon eylemlerinin de etkisi var.

Özellikle Sivas katliamının ardından meydana gelen Başbağlar olayının devlet tarafından kullanılması, Zaman, Türkiye gibi gerici gazetelerin olayı çıkabilecek üst boyutta bir Alevi-Sünni çatışmasının ilk adımları olarak yansıtması Sünni halkın "Komünist/Alevi tehlikesine" karşı daha da duyarlı olması sonucunu doğurdu. Çünkü bu gazetelerin etkisi Sünni halk üzerinde çok yoğun. Köylerde konuştuğumuz insanlar, silahlandırılma ve köylerin güvenliklerinin köylüler tarafından sağlanması konusunda bu politikaya pek sıcak bakmadıklarını söylüyorlar. Buna rağmen silah alan köylere ve özellikle gerici ve faşistler tarafından yaratılan havaya baktığımızda ortada bir güven sorununun olduğu kesin. Köylülerin "Düşmanımız yok ki silahlanalım" şeklindeki yanıtları devletin yaratmaya çalıştığı halklararası düşmanlık havasından epeyce uzak olunduğu şeklinde görülebilir. Bu yanıltıcıdır. Her koldan körüklenen düşmanlık gözardı edilemez. Hazırlanan bu kanlı oyunun boşa çıkartılması verilen benzeri yanıtların çoğalmasından/çoğaltılmasından geçiyor.

Silahlar Kimin Eliyle, Nasıl Dağıtılıyor?

Erzincan'da silahlar özellikle Sünni köylere neredeyse tek tek dolaşılarak yapılan toplantılar sonunda dağıtılıyor. Bunda bölgenin mülki ve askeri yetkilileri birinci dereceden görev alıyorlar. Erzincan merkezinde vali ve il jandarma alay komutanı ile diğer askeri yetkililer, ilçelerde ise kaymakamlarla beraber bölgenin askeri yetkilileri bu görevi üstlenmişler. Muhtarlarla yapılan konuşmalarda önce uzun uzadıya silahlanmanın yararları, etrafta bulunan düşmandan (bu kimi yerde çevredeki gerilla, kimi yerde de Aleviler ya da Kürtler olabiliyor) korunmanın gerektiği anlatıldıktan sonra silahlar isteyenlere dağıtılıyor.

Silah verilen köylerde, en az sekizer kişilik grupların oluşturulması gerekiyor. Bu şekilde oluşturulan "gönüllü" gruplarına dağıtılan silah miktarı yaklaşık 1200. Vatan-millet demagojisiyle gönüllülere dağıtılan silahlar genellikle askerin kullandığı G-3 marka. Silah dağıtımı ile iş bitmiyor ve gereken formaliteler de bizzat yetkililer tarafından büyük bir hızla tamamlanıyor. Silahlanan köylüler için hastanelerden alman "silah kullanabilir" raporları vb. de bunlara dahil tabii. Silah eğitimi konusu da pratik bir yolla çözülmüş. Koruculuk sisteminin olduğu her yer gibi burada da silah eğitimi isteyen köylülere en yakın karakolda kurs veriyorlar.

DKÖ'ler Silahlanmaya ve Halklararası Düşmanlık Politikasına Karşı Çıktı

Silahlanmanın yarışa dönmesi ve artık ciddi bir tehlke halini alması karşısında, Erzincan'daki DKÖ'ler ve SHP, 15 Ağustos'ta bir basın toplantısı yaptılar. Erzincan Milletvekili Mustafa Kul, SHP İl Başkanı İbrahim Kul, Kristal-İş, İHD ve Eğit-Sen vd. katıldığı basın toplantısında yapılan açıklamada, silah dağıtımının halkları birbirine düşümek amacıyla yapıldığı, bugünden sonuçlarının ortaya çıktığı ve tüm bunların sorumlusunun devlet olduğu vurgulandı. Bu hukuk dışı politikanın en kısa sürede boşa çıkarılması için tüm demokratik kişi ve kuruluşlara da çağrı yapıldı. Çağrının ardından, aynı kurumlar, köyleri dolaşarak silah almama çağrısını sohbetlerle dile getiriyorlar. SHP İl yönetiminden yetkililerin bilgi aldığı vali yardımcısı, yapılan her şeyin

Erzincan'da silahlar özellikle Sünni köylere neredeyse tek tek dolaşılarak yapılan toplantılar sonunda dağıtılıyor. Bunda bölgenin mülkî ve askeri yetkilileri birinci dereceden görev alıyorlar. Erzincan merkezinde vali ve il jandarma alay komutanı ile diğer askeri yetkililer, ilçelerde ise kaymakamlarla beraber bölgenin askeri yetkilileri bu görevi üstlenmişler.

yasalara uygun olduğunu söylüyor. Vali Yardımcısı Fikret Çuhadaroğlu silahlanmayı köy yasasının 75. maddesine dayandırıyor. Bu yasada "Olağanüstü Hal bölgesindeki köylerde köylü isterse silah alabilir" denmektedir.

"İsteyen herkese silah veriyoruz" diyen yetkilileri konuştuğumuz köylüler yalanlıyorlar. Örneğin Refahiye'ye bağlı Şahverdi ve Yukarı Gemircik köylüleri "Tüm Sünni köylerine silah dağıtmışlar neredeyse, bir taraftan da kışkırtıyorlar. Biz de bir şey olursa diye tedirgin oluyoruz ve silah almak istiyoruz, fakat Alevi olduğumuzdan devlet bize silah vermiyor." diyorlar.

Başbağlar ve Uluköy olaylarının ardından silah dağıtımına hız verilen köylere giderek görüştüğümüz köylülerin pek çoğu bu işin kendilerine hizmet etmeyeceğinin farkında. Aleviler "Kime karşı silahlanılıyor?" derken, Sünniler "Biz devlete vergi veriyoruz, o da bizi korusun" diyorlar. Yine de Sünni köylerinde Başbağlar'daki provokatif eylem gündeme gelince, fazla tereddüt göstermeden silah alma kubul edilmiş.

Alevi ve Sünni **halk bu** silahlanma **politikasından memnun değil. Ama korkuyorlar.** Korkularını **aşmak,** düşmanlıklara **izin vermemek gerekiyor.**

Silahlanma Köyler Arasında Sorunlar Yarattı...

Konu hakkında araştırma yapabilmek için önce Refahiye'ye bağlı Şahverdi ve Yukarı Gemircik köyleriyle bağlantı kurduk. Buradaki köylüler silahlanmanın komşu köyler arasında düşmanlık yaratacağını, böyle bir şeye son verilmesini istiyorlar. Ama çevre köylerde hızla silahlandırılan ve faşistlerin propagandalarından etkilenen birçok Sünniyi de gözönüne alarak silah alma talebinde bulunmuşlar. "Bu kışkırtma ortamında en azından kendimizi koruruz diye düşündük." diye açıklıyorlar silah alma isteklerini. Ama devlet bu talebi kabul etmemiş.

Erzincan merkeze bağlı köylerden Ballıbayır, Mahmuthan ve Dereköy köylüleri de silah kabul etmeyen Alevi köylerinden. Dereköy'de baskılar çok yoğun ve bu yüzden köy neredeyse haritadan silinecek. Birkaç kez köylülerin özel timler tarafından dövülmesi nedeniyle köylüler iyice tedirgin olmuşlar. Evlerini, ekinlerini bırakarak köyü terk ediyorlar. 70 hanelik köyde şu anda yalnızca 15 hane var. Onlar da köyü terk edemeyecek kadar yaşlı olanlar. Göç ettirme politikası diğer iki köy için de gündemde...

Alevi köylere bu tür baskılar uygulanırken, devletin Sünni köylere gölet, yol vb. her türlü olanağı sağladığı bilinen bir gerçek.

Üzümlü ve Köylerinde Silahlanma Tamamlandı, Yeni Uygulamalar Başladı

Üzümlü ve köylerinde ise durum daha da karışık. Alevi ve Sünni köylerinin iç içe olması, köy yollarının birbiri içinden geçmesi silahlanan köylerin daha da büyük bir tehlike oluşturmasına yetiyor da artıyor bile.

Üzümlü'ye bağlı Güllüce Köyü de böyle köylerden birisi. Alevilerle Sünnilerin birlikte yaşadığı köyde 16 tane silah alınmış ve muhtar "Gece saat 22:00'den sonra köye giriş çıkışları kapatacağız." diyor. Bu durum Ballıbayır ve Mahmuthan köylülerini doğrudan etkiliyor; çünkü köylerine giden yol eli silahlı bir muhtarın emrindeki 16 kişinin denetiminde bulunan Güllüce'den geçiyor. Ve bu durum her iki köy halkını da tedirgin ediyor.

Yaylabaşı ve Türkmenoğlu köylerinde de benzeri sorunlar var. Yaylabaşı silah almayı kabul eden köylerden. Oysa Türkmenoğlu bunun yarar getirmeyeceği inancında. Yaylabaşı köylüleri silah alır almaz diğer köyle ortaklaşa kullandıkları gölete el koyuyor ve Türkmenoğlu köylülerinin suyunu kesiyor.

Geyikli ve Çermik köylüleri de silah alan köylerden ama askerle sorunları var. Askerler silahlanan köylerin geceleri nöbet tutmalarını isterken, köylüler nöbbet tutmamakta kararlı. Bu yüzden günlerce uğraşarak verdiği silahları geri alabilmek için uğraşıyor şimdi kaymakamlık.

Silah kabul etmeyen diğer Alevi köyleri ise Çardaklı, K. Sarıkaya, Göller, Serpevan... Göller 70 hanelik bir köy. Konuştuğumuz köylüler "Kime karşı silahlanacağız. Vergiyse vergisini veriyoruz. Vergi almaya geliyor da devlet bizi korumaya neden gelmiyor? Aslında devlet bu politikayla Alevi ve Sünni halkı karşı karşıya getirmeye çalışıyor, başka bir derdi yok. Bunun için Sünni köylerde silahlanmamalıdır." diyorlar.

Pişkidağ'da Aleviler de var, ama çoğunluk, silahlanmadan yana olan Sünnilerde. Diğer köylerin yanında Pişikdağ Köyü'nün ön plana çıkmasının nedeni silahlanan köylülerin ortalıkta dolaşarak halkı tedirgin etmeleri, geceleri rastgele ateş açarak ortalıkta dolaşmaları. Köyde 16 tane korucu var. Ve görevlerini büyük bir işgüzarlıkla yapıyorlar.

Muhabirimiz Cemal Uç sabah saat 8:30 sıralarında Pişikdağ Köyü'ne henüz girmişti ki, karşısında üzerlerinde kamuflaj elbiseleri, ellerinde G-3'leriyle muhtar ve adamlarını buldu.

"Sanki elimde silahım, bombalarla köyü basmaya gelmişim gibi davranıyorlardı. Bir yandan gazeteci olduğumu anlatmaya çalışıyor, bir yandan da dikkat ediyordum. Çünkü çok garip bir halleri vardı. Hemen bekletmeden Üzümlü Jandarma Karakolu'na haber verdiler. Gelen jandarmalarla karakola gittiğimizde davranışlarındaki garipliğin nedeni de anlaşıldı... İstihbarat yaptığımdan korkuyorlardı."

Üzümlü Jandarma Karakolu Komutanı: "... Bunları Vurun Atın, Bana Neden Getiriyorsunuz?"

Karakol komutanı "köye gelen kim olursa olsun hiç köye bile sokmadan doğru karakola getirin" emri vermişti. Köylüler bu yüzden bu kadar saldırgan ve tedirgindiler.

"Karakol komutanına, Mücadele gazetesi çalışanı olduğumu anlatmaya çalışırken o beni dinlemiyordu bile, askerlerle beraber bir süre sorguyla karışık tartaklandıktan sonra iyice sinirlenen karakol komutanı köylülere döndü, önce bir küfür etti ve ardından 'Ben size demedim mi? Böyle adamları vurun atın, ne diye getirip de başımıza bela ediyorsunuz' dedi. İki günlük gözaltının ardından, 9 Eylül günü serbest bırakıldım."

Devlet dağıttığı silahlarla Dersim de koruculuk sistemini oturtmayı ve halklar arasında düşmanlık tohumlarının filizlenmesini hedefliyor. Devletin verdiği silahları almak, devrimcilere karşı kullanmak oligarşinin oyunlarına alet olmaktır.

Sünnilerle alıp veremediği bir şey yoktur. Türkiye halklarının tek düşmanı oligarşidir.

Çözüm: Halkların Kardeşliği

Silahlanma politikasının uygulanmaya çalışıldığı birçok yerin aksine, Erzincan'da Türk-Kürt çatışmasından önce devlet Alevi-Sünni çatışmasına yöneliyor. Bunun ilk adımlarını da tek taraflı olarak Sünni köylerini silahlandırarak, provokatif ortamlar yaratarak ve Başbağlar gibi karanlık gelişmeleri kullanarak atıyor. Devrimciler, yurtseverler izledikleri eylem çizgisiyle düşmana böylesine büyük kozlar vermemeli, pratikleriyle Türkiye halklarının kafasında soru işaretleri yaratmak yerine, hedefleri net olarak gösterebilmelidirler. Devlet tarafından silahlandırılmış bile olsalar, Sünni halk düşmanımız değildir.

Daha büyük boyutlu çatışmaları bugünden önleyebilmek için şimdiden devrimciler buna yönelik politikalar üretmeli ve hayata geçirmelidir. Çözüm halkların kardeşliğinin her koşulda savunulması ve hayata geçirilmesindedir.

Çemişkezek'te halklar arasında düşmanlık tohumları ekiliyor

Elazığ (Mücadele)- Oligarşi halka karşı açtığı topyekün savaşta gerçekleştirdiği katlıamlara ve infazlara kitle tabanı yaratmak için elinden gelen her türlü baskı ve zorbalığı deniyor. Önünü alamadığı devrimci ve ulusal mücadelede bu zor politikasını halkları birbirine karşı kışkırtmak ve kırdırmak taktiğiyle beslemeye çalışıyor. Bugün karşımızdaki düşman halkımızı Alevi-Sünni, Kürt-Türk... vb. diye ayırarak, halklar arasında düşmanlık tohumları ekmeyi iktidarlarını sürdürmenin zorunlu bir koşulu olarak görüyor.

Bu politikanın en yoğun uygulandığı yerlerden biri de Çemişkezek. Çemişkezek polisi ve jandarması, özel timi ve kontrgerillasıyla halklar arasındaki ırkçılığı ön plana çıkararak, halkı birbirine düşman etmek ve gelişen toplumsal mücadelenin önüne geçmek için, ellerindeki tüm olanakları kullanıyor.

Alevilerin çoğunlukta olduğu bir kahveye Sünnilerin oturmasından sonra, arama bahanesiyle orada oturan Sünnilere "Burada Aleviler oturuyor, sizin burada ne işiniz var?" diyecek kadar acizleşiyorlar. Alevilerin yaptıkları düğünlerde bile, akşam her tarafa rastgele ateş açarak, halkın düğüne gitmesini engellemek istiyorlar. Son zamanlarda halkı zorla silahlandırarak kışkırtmaları ve koruculuk teklifleri ise bu politikanın gereği olarak devam ediyor.

Başbağlar (Barasor) Köyü'nün basılıp köyün evlerinin yakılmasını bahane eden oligarşi, Çemişkezek'te şu yalanı yaymaya başladı: "Şu köyü Aleviler yakıp yıktı, oradaki yurttaşlarımızı Aleviler öldürdü.", "Sivas olayına misilleme olarak yaptılar.", "Bugün bu köyü bastılar, yarın başka bir Sünni köyü yerle bir edecekler." Bu sadece söylentiyle de kalmadı. Başbağlar Köyü'nün basılmasından 2-3 gün sonra, kaymakamlığa vekalet eden yüzbaşı Email Keleş, köy muhtarlarını ve ilçedeki daire amirlerini toplantıya çağırdı. Toplantının ana konusu, köylerin silahlandırılması idi. Yüzbaşı şöyle diyordu: "Bizden silah vermesi, sizin ise bu silahları alıp kendinizi korumanız. Aleviler yarın öbür gün köylerinizi basarsa, bizden bir şey beklemeyin. Biz gelip sizin köylerinizi korumayız. Silah verelim, köylerinizi koruyun."

Bu fikre daha çok Başbağlar Köyü'ne yakın Sünni köylüler sıcak baktı ve bu köyleri zorla silahlandırdılar. Çemişkezek'in kuzeybatısında yer alan Güneybaşı köyünde de benzer gelişmeler yaşandı. Sünni köyler baskı, zor demagoji ve provokasyon dahil her türlü yöntem kullanılarak silahlandırılmaya çalışıldı.

Silahlandırma politikasında başka bir taktik de Sarı Balta (Korner) Köyü'nde gündeme geldi. Bir Sünni-Kürt köyü olan Yukarı Malta'da önce birkaç gericiye gizliden silah verildi. Bir hafta sonra da kontrgerilla bu köye bir baskın yapıp, sağa-sola ateş açarak, geri çekildi. Bu olaydan sonra, gizliden silah verilen kişiler, "Köyü gerilla bastı, köylüler de av tüfekleriyle karşılık verince geri çekildiler." diyerek diğer köylülerin de silah alması için propaganda yapmaya başladılar. Bu oyunun benzeri Bölmebölen (Naranik) köyünde tekrarlandı ve bu olaylardan cesaret alan köylüler verilen silahları itiraz etmeden aldılar. Uzungöl (Aggi) köyünde de benzer gelişmeler yaşandı. Yalnız, bu köyde oynanan oyuna gelmeyen dört aile, köydeki çatışmaya katılmadıkları için tehdit edildiler. Bu ailelere, "Bu köylülerle beraber ya silah kullanır, köyde nöbet tutar ve silah sıkarsınız, ya da bu köyden çekip gidersiniz." denildi.

Göller köylüleri: "Köyler, komşular, akrabalar dahi bu düşmanlıktan fazlasıyla pay alacağız. Köylerimize devletin silahını sokmayalım, oyunu bozalım."

Son olarak Çemişkezek'in Ulukale Köyü'ne bağlı Çaybağı mezrası da bu kontrgerilla taktiğinden nasibini aldı. Fakat burada umduklarını bulamadılar. Bu mezra, devrimcilere yakınlığıyla bilinen bir yer. Bir hafta öncesinden bu mezranın halkına silah verilmeye çalışılır. Halktan hiç kimse bu teklifi kabul etmez. Bunun üzerine aynı diğer köylerde olduğu gibi, önce saat 20.00-21.00 sularında timler köye yaklaşarak sağa sola ateş açarlar. Ancak köyde hiç kimse buna karşılık vermeyince umduklarını bulamayan timler, geri çekilmek zorunda kalırlar. Çaybağı köylüleriyle yaptığımız konuşmalarda köylüler; "Silah almaya ihtiyaç duymuyoruz. Halkların kardeşliğinden yanayız. Türk-Sünni köyleri ile bugüne kadar bir sorun yaşamadık. Fakat devlet bizleri birbirimize düşman etmek için elinden geleni yapıyor." diyerek şu ana kadar Sünnilerle bir sorunlarının olmadığını, kardeşçe yaşadıklarını, fakat devletin bunu engellemek için elinden gelen tüm kozları kullandığını söylüyorlar. Gerici köylerin çoğunda ise, devlet köylüde "Burada yakında Aleviler gelip sizi kovar. Hepiniz silahların. Aleviler köyü basınca karşılık verin." düşüncesini hakim kılmaya çalışıyor. Öyle ki, konuştuğumuz 10-11 yaşlarındaki çocuklar bile Başbağları basanların Aleviler olduğuna inandırılmış.

Devlet dağıttığı silahlarla Dersim'de koruculuk sistemini oturtmayı ve halklar arasında düşmanlık tohumlarının filizlenmesini hedefliyor. Devletin verdiği silahları almak, devrimcilere karşı kullanmak oligarşinin oyunlarına alet olmaktır. Devrimcilerin Alevilerle, Sünnilerle alıp veremediği bir şey yoktur. Türkiye halklarının tek düşmanı oligarşidir.O

RÖPORTAJ

İbrahim KUL

SHP Erzincan İl Başkanı İbrahim Kul: "Halkımızı bir arada yaşamaya çağırıyoruz"

"Erzincan etnik köken farklılığının olduğu bir yer ve böylesi politikalar halkımıza yarar değil zarar verir. Zaten silahlanmayı yürüten güç odaklarının varlığını da biliyoruz. Bunlar devletin kontrgerilla gibi illegal yapılarıyla iç içe. Bir de islamcı-faşist örgütlenmeler bunu körüklüyor. Irkçı, gerici basının da bunda payı var. Tüm bunların üzerinde yürütülen bu politikalarla MHP, RP vb. partilerin militanları da Sıvasta olduğu gibi ortamı provoke etmeye çalışıyorlar. Yani yürütülen mezhep temelinde bir politikadır...

"Silahlar dağıtılırken net bir kriter uygulanmadığı gibi, silahların nerede, nasıl, ne zaman ve kime karşı kullanılacağı konusunda da belirlenmiş bir kriter yok. Üstelik bu dağıtım silah taşımayı öylesine meşru hale getiriyor ki, 20 silah verilmiş köyde 100 kişi silah taşıyor ve hiç kimse sormuyor bu nedir diye. Biz il yönetimi olarak halkımızı silah almamaya, alınan silahları geri vermeye ve tüm provokasyonlara rağmen kardeşçe bir arada yaşamaya çağırıyoruz. Bu yönde atılan her adımı da destekleyeceğimizin bilinmesini isteriz. Devleti ve sağ basını da birbirini tamamlayan provokasyon politikalarından uzak durmaları konusunda uyarmak gerekir. Erzincan'da faşist örgütlenmenin geldiği boyutları göstermesi açısından son günlerde örneğini gördüğümüz TİT imzalı ölüm listeleri vb. de aynı politikanın şu ya da bu boyutuyla uygulanmasından başka bir şey değil."

Kristal-İş Erzincan Şube Temsilcileri: "Sessizlik Bozulmalı Artık"

"Devlet Erzincan'da Alevi-Sünni çatışmasını hortlatmaya çalışıyor. Tüm çabası buna yönelik, Acizliğini gizlemeye ve gündemi değiştirmeye çalışıyor. Korkuyu, tediginliği hakim kılıyor. Başbağlar vb. katlıamlar işine geliyor. Tavrımız bu politikaların boşa çıkarılması yönündedir. Bu amaçla DKÖ'ler olarak bir basın açıklaması yaptık. Bu tepkinin yetersiz bir tepki olduğunun farkındayız. Duyarlı çevrelerden bu pis oyunun bozulması amacıyla tavır bekliyoruz. Sessizlik bozulmalı artık." O

Devrimci Sol'dan iki eylem

Devrimci Sol: "12 Mart işkencecilerinden Albay Faruk Çelebioğlu'nu cezalandırdık"

12 Mart cuntası dönemi işkencecilerinden, aynı zamanda eski Ankara Merkez Komutanlarından Albay Faruk Çelebioğlu Devrimci Sol tarafından İstanbul'daki evinde başına sıkılan tek kurşunla cezalandırıldı.

Olayla ilgili olarak 14 Eylül günü akşam saatlerine doğru oürmuzu Devrimci Sol adına arayan bir kişi eylemi üstlenerek şöyle söyledi: "Birkaç gün önce Orgeneral Özgöçmen'i cezalandırdığımızda, kontrgerillaya yönelik eylemlerimizi sürdüreceğimizi açıklamıştık. Bugün Bostancı-Altıntepe'de emekli Albay Faruk Çelebioğlu'nu Türk ve Kürt halklarına yönelik baskıları kınamak için cezalandırdık. Faruk Çelebioğlu 12 Mart'ın işkenceli sorgularına katılmış ve bunu daha sonra itiraf etmiş, ancak halklarımızdan özür dilememiştir. Eylemi Devrimci Sol Silahlı Devrimci Birlikler Kadıköy Bölge Komutanlığı olarak üstleniyoruz."

Devrimci Sol'un gazeteleri arayarak eylemi üstlenmesinden sonra polisin eylemden haberi olmuş ve olaya "müdahale" etmiştir. Cezalandırma eyleminde susturucu silah kullanıldığı ve çevrede kimsenin fark etmediği, muhtemelen tamirci kılığıyla kapının açtırıldığı basına yansıdı.

Albay'ın cesedinin üstüne ise Devrimci Sol-Silahlı Devrimci Birlikler'in bayrağı bırakıldı.

Devrimci Sol'dan katliamı protesto

Devrimci Sol eski İstanbul Birinci Ordu Komutanlarından emekli Orgeneral Özgöçmen'i cezalandırdığını açıkladı. Gazeteleri arayan bir kişi "Bugün saat 15:00 sıralarında oligarşinin kurmaylarından, emekli Orgeneral Hüseyin Doğan Özgöçmen'i cezalandırdık. Eylemimizi, Mehmet Sincar'ın Batman'da kontrgerilla tarafından katledilmesini protesto etmek için yaptık.

"Türk ve Kurdistan halkının örgütlü gücü olarak bu tür saldırıları yanıtsız bırakmayacağız. Eylemimiz sırasında bir yoldaşımız silahının tutukluk yapması sonucu oligarşinin eline geçmiştir. Devrimci Sol/Silahlı Devrimci Birlikler, Topkapı Bölge Komutanlığı" diyerek eylemi üstlendiklerini bildirdi.O

Özgür Gündem gazetesinin kapatılma davası

İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde özgür Gündem gazetesi hakkında açılmış olan ve ikisi karar aşamasına gelen toplam 11 davaya 16 Eylül Perşembe günü devam edildi. Ancak davalar sonuçlandırılmadı. Davada yargılanan gazetenin imtiyaz sahibi Yaşar Kaya duruşmadan bir gün önce Ankara polisince gözaltına alındığı ve duruşma günü Ankara'da tutuklandığı için duruşmaya katılamadı. Davada yargılanan eski sorumlu yazı işleri müdürü Işık Yurtçu da duruşmaya katılmadı. Bayrampaşa Cezaevi'nde tutuklu bulunan sorumlu yazı işleri müdürlerinden Şeyhdavut Karadağ ise cezaevinden duruşmaya getirildi.

Duruşmaya Özgür Gündem gazetesini ve yöneticilerini savunmak için avukatlardan Osman Ergin, Arzu Şahin, Özcan Kılıç, Ercan Kanar, Sevim Akar, Eren Keskin, Semih Mutlu, İbrahim İnce ve Nurcan Akat katıldı. Duruşmayı çeşitli kurumları temsilen avukatlar, aydınlar ve sosyalist basın temsilcileri ve çok sayıda insan izledi.

Avukatlardan Osman Ergin davayla ilgili olarak hazırladıkları 5 sayfalık dilekçeyi okuyarak, davayı çeşitli yönleriyle değerlendirdi. Ve anayasaya aykırılığını ortaya koydu. Ayrıca davada yargılama konusu olan Osman Öcalan'la ilgili bir haberin de haber olma özelliklerini taşıyıp taşımadığının araştırılması ve haberin gerçek unsurunun ispatlanması açısından, ilgili Diyarbakır 1 No'lu DGM'de bulunan dosyanın incelenmesi gerektiği avukatlarca belirtildi. Ayrıca avukatlar ek savunma yapmak için mehil istediler.

Tutuklu olarak mahkemeye getirilen yazı işleri müdürlerinden Şeyhdavut Karadağ, toplam yedi davadan ikisinin iddianamesinin eline geçmediğini, gazetede yer alan yazıların kasıt unsuru taşımadığını, bölücülükle herhangi bir ilişkisinin olmadığını ve yayınlanması gereken yazılar olduğunu savunarak şöyle dedi: "Yayınlamak, yalnızca özgür Gündem için suçsa, buyrun ceza verin."

Duruşma savcısı, avukatların tüm taleplerinin reddedilmesi doğrultusunda görüş bildirdi. Mahkeme heyeti de mehil süresi dışındaki taleplerini reddederek, bir önceki duruşmada verilen ek sürenin yeterli olduğunu, ancak bu duruşmada savunma yapamadıklarından gelecek duruşmaya kadar son mehil vermeyi kararlaştırdı. Ve duruşmayı 28 Ekim günü saat 11.30'a erteledi.O

Mahkeme, avukatların tüm istemlerini reddederek, sosyalist basına bakışını ortaya koydu.

Mücadele'yi daha geniş yığınlara elden ulaştırıyoruz

Diyarbakır (Mücadele)- ***Gazetemiz Mücadele'yi Diyarbakır ve çevresinde daha geniş emekçi kitlelerine ulaştırmak için bundan böyle daha büyük çaba sarf etmenin gerektiğinin bilincindeyiz. Ve bu bilinçle dağıtımımızı yalnız bayilerle sınırlı bırakmayıp, bunun dışındaki mahallelerde, gecekondularda vb. semtlerde yoğun bir şekilde elden satmaya devam edeceğiz. Böylece daha geniş bir okuyucu kitlesine ulaşmış oluyoruz.***

Daha önce sınırlı başvurduğumuz ama 61. ve 62. sayılarımızda daha bir önem verdiğimiz ve genişçe sattığımız gazetemize olan yoğun ilgiye bir kez daha tanık olduk. Ve bundan böyle bu çabamızı sürdüreceğiz. **O**

rêber

Ulusal ve sınıfsal kurtuluş için

Rêber... yol gösteren, öncü... Dost kim, düşman kim hilen, hedefe giden yolda önde yürüyen. Emekçi halkların ö/gürlük yürüyüşünde öncü. Devrimin engebeli, dolambaçlı sarp yolunda rehber...

Kurdistan altüst oluşlar yaşıyor, Kurdistan inişli çıkışlı bir devinimin odağı. Halkların özgürlük umudu uzak değil. Milyonlar yeni bir yaşamın, yeni bir ülkenin, yeni bir umudun hasretini çekiyor. Bilmek, tanıyıp güvenmek, yanılmadan yürümek istiyorlar.

Kurdistan önemli bir tarihsel dönemeçte.

Kürdistan özgürlük istiyor. Kürt halkı ulusal kurtuluşun, onurlu bir geleceğin ateşini büyütüyor, ölümlerden doğmak için bilenen yürekler yürüyor savaşın ortasına. Kürt halkı savaşıyor, genç yaşlı, kadın erkek, çoluk çocuk savaşta...

Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesi iniş çıkışlar yaşıyor, önemli sınavlardan geçiyor. Bu sınav Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesiyle Türk halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesini birleştirmeyi gerektiriyor.

Savaş tek başına teoriyle kazanılamadığı gibi tek başına fedakarlıklarla, kararlılıkla da kazanılamıyor. Kazanmak için doğru devrimci bakışı savaşma kararlılığıyla birleştirmek gerekiyor.

Rêber bu doğruyu ısrarla savunuyor.

OLİGARŞİ "SAVAŞ" DİYOR

Savaş, hem de kuralsız, kirli bir savaş. Oligarşi bunu dayatıyor. DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın katledilmesi "topyekün savaş"ı daha da tırmandırılacağını ortaya koydu. DEP'in "Barış, Hemen!" kampanyasına devlet DEP Milletvekillerine kurşun yağdırarak yanıt verdi.

Oligarşi demokrasicilik oyunundaki bir perdeyi daha kaldırdı. Her şeyin teröre kestiği bir ülkede "barış"ın zulme ve sömürüye boyun eğmekten başka bir anlama gelmeyeceği ve egemenlerin ancak böyle bir barışa yanaşabileceği bir kez daha anlaşıldı.

Kürt halkının acılarını, akan kanı durduracak bir "barış"ın, adil ve onurlu bir barışın TC ile yapılamayacağı artık görülmelidir. "Barış" istiyorsak, Kürt halkının kendi kaderini belirleme hakkına dayanan, kardeşlik ve gönüllü birliğe manan bir barış istiyorsak Türk emekçilerine, işçi sınıfına, yoksul köylülüğe gitmek zorundayız. Barış TC'nin elinden değil, halkların ortak mücadelesinden, devrimci savaşından çıkacaktır. Zonguldak'tan Mersin'e, Botan'dan Sıvas'a, Elazığ'dan İstanbul'a kadar bu gereklidir.

Oligarşi demokrasicilik oyununda reform yolu tıkalı olduğu ölçüde terörü devreye sokarken, "barış" için yapılacak en doğru şey bütün araçlarla, yol ve yöntemlerle faşizme karşı savaşmaktır. Demokratik mücadele parlamentoda bu anlayışla değerlendirilmelidir. Eğilip bükülmenin, kaçak güreşmenin günü değildir. Büyük bedellerle yaratılan mücadele zemini, aynı başı dik, hesap soran kararlılıkla değerlendirilmelidir.

Türkiye ve Kürdistan'da bugün halk için, ezilen milyonlar için yüreği çarpan, onursuzluğa, köleliğe karşı halktan yana olan herkes oligarşinin hedefidir. Öyleyse bu "herkes" de aynı hedefe yönelmelidir. "Ortak düşmana karşı ortak mücadele" kaçınılmazlığını bir kez daha dayatıyor.

Devrimci hareket yıllardır bunu uyguluyor. Türk-Kürt, Alevi-Sünni hangi ulustan, hangi inanıştan olursak olalım, emekçiysek, yoksulsak düşmanımız ortaktır.

Şimdi Kürdistan'ın, şimdi Türkiye'nin dağlarında, kentlerinde bu bayrak taşınıyor. Umudu büyüten gerillalar bir ellerinde Kürt ve Türk halkının ulusal kurtuluş bayrağını, diğer ellerinde ezilen milyonların sınıfsal kurtuluş bayrağını taşıyorlar.

Şimdi daha ustayız, "taşı kırmakta, dostu düşmandan ayırmakta"

"Rêber dibe pir bawer be
Jı bo mılete şerwan be"
Şimdi savaşmak isteyenlere düşen Rêber'e kulak vermek:
"Öncü diyor inançlı ol
Halk için savaşçı ol" O

Gözaltında kaybet, yerinde infaz et

Ama nereye kadar!..

Kürdistan'da milletvekilleri kurşunlanıyor, öldürülüyor; taziye evine, milletvekilleri dahil birçok insanın bulunduğu sırada bomba atılıyor. Halklarımıza yönelik şiddet politikası yeni bir ivme kazandı. "Devlet yönetimi" sözü, artık "terör uygulaması" ile özdeş hale geldi. Devlet halkı böyle "yönetiyor". Devletin terör uygulamaları batıda da hızından bir şey kaybetmedi. Öteden beri süregelen işkence, katliam ve kaybetme olaylarına yenileri ekleniyor.

Özgür Gündem muhabiri Ferhat Tepe'nin kontrgerilla tarafından katledilmesinin ardından, 7 Ağustos tarihinde gözaltına alınan aynı gazetenin muhabiri Aysel Malkaç'tan halen bir haber alınabilmiş değil. Katledildiği ve kaybedilmek istenmesi olasılığı güçleniyor.

13 Ağustos tarihinde İstanbul Perpa iş merkezinde beş kişinin "güvenlik" güçleri tarafından katledildiği gün gözaltına alınan Erdoğan Şakar'dan haber alınamıyor. Ailesinin tüm başvurularına rağmen, verilen cevap her yerde aynı: "Burada yok." Siyasi şube gözaltında olduğunu kabul etmiyor. DGM'de de gözetim kaydı yok. 33 günden beri kayıp Erdoğan Sakar.

22 Ağustos tarihinde, Aydın Emniyet Müdürlüğü'nde gözaltında iken katledilen Baki Erdoğan'ın, yapılan yoğun işkence sonucu öldüğü, ikinci kez yapılan otopsi ve tanık ifadeleriyle de iyice açığa çıkarıldı.

24 Ağustos Salı günü, Yenibosna'da polisle çatışmaya giren Yaşar Bulut hafif yaralı olarak yakalandı. Polis tarafından tıbbi müdahale engellenerek öldürüldü

6 Eylül günü, Eskişehir'de gözaltına alınan üniversite öğrencisi Atay Engin, arama gerekçesi ile götürüldüğü evin camından, 8 kat aşağı atıldı. Atay Engin şans eseri ölmedi, ağır biçimde yaralandı.

6 Eylül günü, İÜ öğrencisi Harun Çetin, Taksim İlkyardım Hastanesi'nde öldü. Harun, 6 ay kadar önce 15 Mart 1993 tarihinde İÜ Avcılar Kampusü'nden gözaltına alınmış ve Avcılar Karakolu'nda gördüğü işkence sonucu komaya girerek hastaneye kaldırılmıştı.

8 Eylül günü Serhan Denmen dört arkadaşı ile birlikte gözaltına alındı. Dört arkadaşının gözetim kaydı varken, Serhan'ın kaydının yapılmamış olması ve ailesinin başvurularına "bizde yok" cevabı verilmesi, yeni bir "kayıp" ve katletme olasılığını gündeme getiriyor.

10 Eylül günü Beşiktaş'ta yaralı olarak gözaltına alınan Bekir Şimşek'in basında ve TV'de görüntüleri çıktığı halde, resimlerinden tanıyıp çocuklarını soran ailesine, önce uzun süre bilgi verilmedi. Ancak ailelerin baskısı sonucu 16 Eylül günü gözaltında olduğu kabul edildi.

Tepkiler Sürüyor

Ülke genelinde, hiçbir yasa ve kural tanımadan sürdürülen katliam

Kayıplar, infazlar ve katliamlar... Dur diyecek olanlar biziz, önüne geçecek, hesap soracak biziz...

ve kaybetme uygulamalarına karşı başlayan tepkiler de yoğunlaşarak sürüyor.

Aydın Cezaevi'nde bulunan Devrimci Sol davası tutsakları, 12 Eylül gününden itibaren 3 günlük açlık grevi yaparak, kontrgerillanın halklarımıza yönelik saldırısını protesto ettiklerini açıkladılar.

Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nden Devrimci Sol ve TKEP/Leninist davalarından yargılanan tutsaklar, "Egemen sınıfların bu katliamlarına karşı direnmek, bırakalım devrimci olmayı, insani erdemleri taşıyan herkesin en temel görevi haline gelmiştir" diyerek üç günlük açlık grevine gittiklerini duyurdular.

Konya ve Konya Ereğlisi'nden ÖZGÜR-DER'liler ve TÖDEF'liler yaptıkları açıklamada "Her gün yeni bir katliam yapılarak adeta doğal bir şeymiş gibi gösteriliyor. Bizler devrimci-demokrat insanlar olarak buna izin vermeyeceğiz. Çünkü artık sıra bizde! Biliyorsak, görüyorsak, duyuyorsak susmamalıyız" diyerek, 12 Eylül günü Konya ve Ereğli'de birer günlük açlık grevi yaptıklarını belirttiler.

Eskişehir'den ÖZGÜR-DER'liler, AÜÖD'lüler, DLMK'lılar, Mücadele ve Devrimci Proleter Gençlik okurları yaptıkları ortak açıklama ile, geçen hafta Atay Engin'in atılarak öldürülmek istenmesini ve diğer katliamları protesto ettiklerini belirterek "Baskılar bizi yıldıramaz. Biz kazanacağız!" dediler. Bu çerçevede başlattıkları imza kampanyası sürüyor.

Özgür Gündem çalışanlarının başlattığı dönüşümlü açlık grevi bittiğinde, kayıp Erdoğan Şakar'ın eşi Hanım Şakar'ın süresiz açlık grevi de 20'li günlere yaklaşıyordu. Bu eyleme ÖZGÜR-DER'li aileler dönüşümlü olarak destek veriyor.

Basın Toplantısı

ÖZGÜR-DER'li şehit ve tutsak aileleri ile birlikte, Serhan Dehmen, Bekir Şimşek ve Erdoğan Şakar'ın aileleri, 15 Eylül'de STP İstanbul İl Merkezi'nde bir basın toplantısı düzenlediler. Basın toplantısına Halkın Hukuk Bürosu avukatları da katıldı.

Serhan Dehmen'in babası Naki Dehmen, "8 Eylül'de eve arama yapmak için polisler geldi. Konuşmalarından oğlumun ellerinde olduğunu anladım. Ama bize tersini söylediler. Serhan'ın ellerinde olmadığına inandırmak istediler. Bu sebeple oğlumun can güvenliğinden endişe etmekteyim." dedi.

Bekir Şimşek'in ağabeyi İlhan Şimşek: "10 Eylül günü Beşiktaş'ta emekli orgeneralin vurulmasından sora yaralı olarak gözaltına alınan, basında ve TV'de Kemal Akçadağ diye geçen kişi, kardeşim Bekir Şimşek'tir. Açıkça gözaltına aldıkları halde, kayıt yok diyorlar. Kardeşimin can güvenliğinden endişeliyim."

33 gündür haber alınamayan Erdoğan Şakar'ın eşi Hanım Şakar ise "Erdoğan'dan sonra kayıp olaylarının devam ediyor olmasında basının ve kamuoyunun duyarsızlığının payı büyüktür. Yeni kayıpların yaşanmaması için daha duyarlı davranmalıyız" dedi.

ÖZGÜR-DER'li aileler adına yapılan basın açıklamasında da "Bu ülkede insanların sorgusuz yargısız katledilmesini, gözaltında kaybedilmesini engellemek için tüm insanları hesap sormaya çağırıyoruz" denilerek, aileler olarak Ankara'ya gitmek üzere hazırlandıkları, başta SHP'nin yeni genel başkanı olmak üzere hükümet ortağı partilerin sorumlularından katliam ve kayıplarla ilgili açıklama isteyecekleri ve hesap soracakları belirtildi.

Halkın Hukuk Bürosu adına yapılan basın açıklamasında "Yasalarda gözaltına alınan kişilerin sağlığından ve can güvenliğinden devletin sorumlu olduğu yazıyor" denilerek, son günlerde gözaltına alınıp kaybedilen kişilerin nerede oldukları sorusuna cevap verilmesi istendi.

Basın açıklaması "Yasalar, insan hakları ayaklar altına alınarak katledilen ve katledilecek her insandan sadece siyasi şube polisleri ve kontrgerilla şefleri değil, buna göz yuman ve bundan sonra işlenecek cinayetlerin yolunu açan savcılar da sorumludur. Onları zaman kaybetmeden görevlerini yapmaya çağırıyoruz. Halkın Hukuk Bürosu olarak, Erdoğan Sakar, Serhan Dehmen ve Bekir Şimşek'in akıbetlerinin en kısa zamanda yetkili çevrelerce açıklanmasını istiyoruz. Açık ve dürüst olunsun. Katletmişlerse katlettik deme cesaretini göstersinler" sözleri ile bitirildi.

Serhan Dehmen, Bekir Şimşek ve Erdoğan Şakar'ın aileleri ve ÖZGÜR-DER'li aileler, yakınlarının akıbetini araştırmak ve hesap sormak için 15 Eylül'de Ankara'ya hareket ettiler. O

Hanım Şakar'ın açlık grevi sürüyor

Yeni "kayıplara izin vermeyelim

Hanım Şakar'ın, ***eşi Erdoğan Şakar'ın kontrgerilla tarafından kaçırılıp kaybedilmesini protesto etmek, nerede olduğu sorusuna yanıt aramak amacıyla başlattığı süresiz açlık grevi 20'li günlere yaklaştı. Hanım Sakar 16 Eylül'de devlet yetkilileriyle görüşüp, Erdoğan Şakar'la ilgili bilgi alabilmek için Ankara'ya gitti. Onunla An karaya gitmeden önce, süresiz açlık grevine devam ettiği STP İstanbul İl Merkezi'nde görüştük.***

Eşiniz Erdoğan Şakar'ın **kontrgerilla tarafından kaçırılmasının üzerinden bir ay geçti. Bu süre içinde ne gibi girişimlerinizin olduğunu ve açlık grevine başlamaktaki amacınızı anlatır mısınız?**

Daha önce "kayıp" gibi olayları gazetelerden ve televizyonlardan duyardım. Ama benim de başıma gelebileceğini hiç düşünmemiştim. Ancak Erdoğan'la birlikte bu gerçekliği kavradım. Daha sonra avukatlarla birlikte gerek Terörle Mücadele Şubesi'ne, gerekse de DGM Savcılığı'na defalarca başvurdum. Ama aldığım yanıt aynıydı: "Bizde böyle birisi yok.", "Biz almadık". Erdoğan için endişeleniyordum. Eşimi hangi gerekçelerle gözaltına aldılar. Bunu bilmek istiyorum. Bu düşüncelerle eşimin durumunu öğrenmek ve nerede olduğuna dair bir açıklama yapılıncaya kadar açlık grevi yapma kararı aldım. 31 Ağustos günü ÖZGÜR-DER'li şehit ve tutsak ailelerinin desteğiyle STP İl Merkezi'nde açlık grevine başladım. Ve eşim hakkında bir sonuç alıncaya kadar da sürdüreceğim. Açlık grevine başlamamın bir diğer yanı da kamuoyu ve basının ilgisini bu yöne çekerek duyarlı olmasını sağlamaktı. Ancak yeterli destek gördüğümü söyleyemeyeceğim. Bunlara karşı sessiz kalmanın "kayıpları" çoğaltacağını düşünüyorum.

Ankara'ya gittiğinizde bu sorunları ne şekilde dile getireceksiniz?

ÖZGÜR-DER'liler ve şehit ve tutsak aileleriyle birlikte oluşturduğumuz bir heyetle Ankara'ya gideceğiz. "Kayıp"larla ilgili sorunları Başbakan, TBMM Başkanı ve bazı milletvekilleriyle görüşmeye çalışacağım. En azından eşimle ilgili bilgiler edinebileceğimi umuyorum.

"Araştırma Komisyonu Kurulup Şubede İnceleme Yapılmasını isteyeceğiz"

STP'de ***Hanım Şakar'ın süresiz açlık grevine,*** *ÖZGÜR-DER'liler* ***de dönüşümlü açlık grevleriyle destek oluyorlar. Açlık grevinde olan Necla Can da konuyla ilgili düşüncele-***

Her kayıp, her infazda kesin karşılık alamadık. Araştırma Komisyonu'ndan şubede inceleme yapmalarını isteyeceğiz. Biz her koşulda bu konudaki mücadelemizi sürdüreceğiz. "Biz öldürdük" demiyorlar. Aysel Malkaç da "kayıp". Onun hakkında da bir açıklama yapılmış değil. Bize söylenenler sadece "Araştırma yapıyoruz. Konuyu takip ediyoruz" sözleri. Biz duyarlılığı daha fazla artırabilmek için Hanım Şakar'ın açlık grevini sonuna kadar desteklemeyi düşündük. Açlık grevi için yer aradığımızda ise ÖZGÜR-DER kapatıldığı için İHD'ye gittik. Açlık grevimizi Özgür Gündem'in açlık greviyle birleştirmeyi önerdik. Ancak bu önerimiz kabul edilmedi. İHD iki AG-yi birden kaldıramayacağını söyledi. Bunun sebebini anlayamadık. İçeriği, amaçları aynı olan iki eylemin birlikte yapılması daha iyi olabilirdi. O

"Sair-i Azam'ın aile meclisi toplanmış, sıkıntı varmış. Söylenecek söylenemiyormuş. Biri çıkmış ve söylemiş: 'Üstad' demiş, 'Duyduk, Lüsyen Hanım sizi dolandırıyor, paralarınızı yürütüyormuş.' Üstad da duymuş, bozmamış, bozulmamış; vakur bir biçimde araştırırım' demiş. Bir süre sonra da aile meclisini toplamış, halinden pek memnunmuş. 'Araştırdım' buyurmuş. 'Aslı yokmuş' demiş. 'Lüsyen Hanıma sordum' diye de eklemiş."

12-13 Eylül günleri, 4. Olağan Genel Kurultay'ını yaparak yeni genel başkanını seçen SHP, burjuva politika kulislerinde Şair-i Azam'a benzetiliyor. Son günlerde yapılan kamuoyu araştırmalarında oy oranı hızla eriyerek, yüzde 9'lara düşen, İstanbul'da 4. parti durumuna gelen SHP, Şair-i Azam gibi "Araştırdık, aslı yokmuş","Kriz sağcıların iddiasıymış" diyerek ayaklarının altında kayan toprağı görmemezlikten geliyor.

'89 yerel seçimlerinden yüzde 28.7 oy oranıyla galip çıkan SHP, bu sonuçla 40 il, 264 ilçe ve 316 beldede seçimleri kazanmıştı. '91 genel seçimlerine gelindiğinde, geçen iki yıl içinde SHP belediyeleri bir dizi olumsuzluğun, yolsuzluğun yaşandığı kurumlara dönüşmüştü. Geçmiş ANAP belediyelerini aratan SHP'liler, belediyeleri liberalizmin "köşe dönme", "iş bitirme" ahlakıyla yönetmeye kalkınma, yılların iktidarsızlığının verdiği beceriksizlikle yüzlerine gözlerine bulaştırdılar. Ortaya çıkmayan yolsuzluğun, istismarın çıkanlardan fazla olması, zamanla belediyelerin birtakım asalakların geçim kapısı haline dönüşmesine neden oldu. Özetle, bir daha iktidara gelemeyiz, keseyi ne kadar doldurursak kârdır anlayışının hakim olması, '91 genel seçimlerinde yüzde 9'lara varan bir oy düşüşünü de beraberinde getirdi. Toplumu dönüştürmek, idealleri bir yana, parti artık partisini kayıran konumundan onu doyuran bir örgüt konumuna gelmişti.

Genelde sosyal demokrasinin, özelde SHP'nin içinde bulunduğu kriz, diğer adıyla tükeniş tartışılırken, sosyal demokratların bölünmüşlüğü, sağ bir partiyle sürdürdüğü iki yıllık koalisyon, yerel yönetimlerdeki başarısızlığı, liderlik sorunu vb. onlarca madde sıralanabilir. Ancak bugün sosyal demokrasinin bitişine kaynaklık eden sorunlar bunlar değil, bunlar böyle bir tartışmada sadece birer kırıntı, dipnot olabilirler.

Toplumdan aldığı desteği her geçen gün biraz daha yitiren sosyal demokratlar çareyi liberal ve merkez sağ partilere yakınlaşmakta buluyorlar. Böylece büyüyecekleri yanılgısına kapılan sosyal demokratlar, aslında içinde düştükleri bunalımı daha da derinleştirecek olan bir yola giriyorlar. Bu durumda sağ partileri taklit etmeye çalışan sosyal demokratlara rağbet edilmiyor ya da sağ partilere benzemeyi başaran sosyal demokratlar kimliklerinden soyutlanıp sağ politikalara sahip birer parti haline geliyorlar. SHP'nin DYP ile kurduğu iktidar ortaklığı bu çerçevede seyrediyor. Ve SHP bir bitişe, tükenişe doğru hızla yol alıyor.

Bugün sosyal demokrasinin bitişine, tükenişine bir cevap aranacaksa, bu toplumsal muhalefetten uzaklaşmasında aranmalıdır. Çünkü sosyal demokratların arayıp da bulamadıkları cevap buradadır. Her geçen gün hak talep eden, insanların daha fazla sokağa indiği, kitle hareketlerinin giderek politikleştiği bir dönemde, sosyal demokratlar insanların tekrar evlerine dönmesi için elinden gelen her şeyi yaptı. 12 Eylül'ün kalıntılarını silip süpümek iddiasında olan "aslan sosyal demokratlar", varlık koşullarını yine bu politikaların devamında gördüler. Toplumun bütününde yaygınlık kazanan taleplere, beklentilere ve özlemlere gereken cevabı verememek sosyal demokrasi için içinden çıkılmaz hale gelen krizi de beraberinde getirdi. Bakın bu tablo Cumhuriyet gazetesi yazarlarından Hikmet Çetinkaya'nın yüreğini burkmuş olacak ki, karamsarlığın verdiği acıyla "SHP örgütleri darmadağın. SHP son dönemini yaşıyor... Bu yok oluş sürecidir..." diyor.

Toplumdan aldığı desteği her geçen gün biraz daha yitiren sosyal demokratlar çareyi liberal ve merkez sağ partilere yakınlaşmakta buluyorlar. Böylece büyüyecekleri yanılgısına kapılan sosyal demokratlar, aslında içinde düştükleri bunalımı daha da derinleştirecek olan bir yola giriyorlar. Bu durumda sağ partileri taklit etmeye çalışan sosyal demokratlara rağbet edilmiyor ya da sağ partilere benzemeyi başaran sosyal demokratlar kimliklerinden soyutlanıp sağ politikalara sahip birer parti haline geliyorlar. SHP'nin DYP ile kurduğu iktidar ortaklığı bu çerçevede seyrediyor. Ve SHP bir bitişe, tükenişe doğru hızla yol alıyor.

Bugün SHP'nin solculuğu sadece kurultaydan kurultaya çaldığı "solcu türkü"ler"den ve Meclis'in sol tarafında oturmalarından ibarettir. Bunun ötesinde ise bir düzen partisi ve iktidar ortağı olarak SHP'nin, iki yıllık zulmün, infazların, katliamların, anti-demokratik uygulamaların altında imzası vardır. SHP ne kadar sol görünmeye çalışsa da, 4. Olağan Genel Kurultay'ında bir kez daha bu imzasına sahip çıkmıştır. Koalisyon bozulmasın diye her türlü talepten vazgeçen, uyum göstermekten, her şeye onay vermekten başka bir şey yapmayan SHP, şimdiye kadar sadece bunların icraatını yaptı.

Böylesine içi boş, tükenmiş, adından başka her şeyi hatırlatan SHP'yi makyajlamak için yeni bir başkan gerekiyordu ve burjuvazinin tercihi Karayalçın oldu.

İnönü'nün uğurlanıp Karayalçın'ın başkan seçildiği kurultay için burjuva basının değerlendirmesi ise "olgundu", "düzeyliydi", "dinamikti", "tartışmalar ideolojik temele oturdu", "Türkiye tartışabildi" şeklinde oldu.

Mesut Yılmazla ANAP'ta başlayan, sonra Çiller'le DYP'de süren ABD operasyonu, şimdi SHP'de Murat Karayalçın'la sürüyor. Sandıktan Karayalçın çıkmıştı, çünkü Karayalçın Kürt sorunu ve MGK gibi konularda hükümetle aynı görüşteydi. Hepsi "demokratik", "kavgasız gürültüsüz" seçildi.. İşte burjuva politikası, işte yeni kuşak, işte Türkiye'de demokrasicilik oyunu... Hepsi oyunun kural-

Henüz DYP'nin başında bulunan yeni başbakan olmuş Çiller'in gölgesinde yıpranmamış (!) bir SHP'ye ihtiyaç vardı. Bu oligarşinin, sermayenin çıkarlarını bir süre daha böyle korumanın ihtiyacıdır. Bu, yüzden kurultaydan "daha dinamik" bir SHP çıkarıldı.

Kuşkusuz SHP tabanı bu kurultayda başkanlığa aday olanları sorgulayabilse, Türkiye'yi tartışabilseydi, kurultay salonunun çatlaması gerekirdi. Gerçekler, SHP'li bakanların devrimcilerin katledilmesini nasıl seyrettiğini, SHP'lilerin devrimcileri nasıl ihbar ettiğini açığa çıkaracaktı. Elbette bu söylediklerimiz kurultayda olmadı. "Sol rüzgarlar" yine sol görünüp sağdan vurmaya devam etmek için estirildi. Kurultaya katılan delegeler ve üyeler yine bu "sol rüzgar"ın esintisiyle bir kez daha ferahladılar. Ve bir kez daha "bu defa olacak" umuduyla kendilerini avuttular.

Kurultay sonrası Babıali'nin solcu geçinen gazetesi Cumhuriyet'in "sol kazandı" başlığını okuyunca insanın "bir de sağ kazansaydı" diyesi geliyor.

Genel başkanlık yarışında olanlar "en solculuğu" kimseye bırakmadılar. Daha çok solculuk ve "büyük sollama" vaatleriyle SHP politikasının üzerini boyamaya çalıştılar. Çünkü oligarşinin olduğu kadar, tabanın gözünde de yıpranmamış bir SHP'ye ihtiyaçları vardı.

Kurultay'da "Sol Rüzgar" Yanında Yağmurlu Gözler Vardı

SHP, kurultayda, iktidar ortağı olarak icraattaki hesabını vermek yerine, "sol rüzgarlar" yanında İnönü'nün ardından dökülen gözyaşlarıyla kendini "kurtardı".

İnönü başkanlığındaki SHP, geçmişte emekçi halka umut vermek, onlardan oy almak için her yolu denedi. Oysa DYP ile iktidar ortağı olan İnönü için geçmiş "mazi" olmuştu. İnönü "Şimdi sorumluluklarımız var. Sorumluluklarımız bunu gerektiriyor. MGK böyle istiyor" diyerek, halka karşı uygulanan politikanın altına peşin imzasını atmıştı.

Burjuva basın her zamanki bildik "kör öldü, badem gözlü oldu" tavrıyla genel başkanlıktan çekilen İnönü'nün ardından gözyaşları döktü. Çünkü o "mütevazıydı", korumalarını atlatıp Kızılay'da gezmeye çıkmış, İstanbul'da belediye işçileri grevdeyken havaalanından özel araba ve görevli getirmek yerine, ticari taksiyle gelmişti. SHP'nin halka reva görülen zulmün altındaki imzası ve İnönü'nün bu politikadaki rolü bir kenara bırakılarak, kurultayda "Bana her şey seni hatırlatıyor" şarkısı eşliğinde gözyaşları dökülmüştü. Bu kurultayda sadece inönü burjuva siyaset sahnesinden çekilmiyor. Bu kurultayla bir parti olarak SHP de burjuva siyaset sahnesinden yitip gidiyordu. SHP'de "yeni" denilen dönem, aslında yalnızca bir kendini tekrar dönemi olacak ve SHP'nin politika alanında yedek lastik işlevi dahi kalmayacaktır. Evet, bu umutsuzluk örneği şimdi Karayalçın'la yinelenecek.O

Sosyal demokrasi, tükenmişliğini bu kez Karayalçın'la tekrarlayacak

SHP Kurultayı'nda devlet kazandı

MEMURUN GÜNDEMİNDEN

Kamu emekçisinde bilinç ve eğitim

"Kamu emekçisinin yaşadığı koşullar iyi değil. Kiminle konuşulursa konuşulsun, herkesin binbir türlü şikayeti oluyor; ay sonunu getirememekten, sosyal hakların yetersizliğinden; amirlerinin despotluğundan; politikayla uğraşmamasının önüne konulan engellere kadar onlarca sorun... Tüm bunları yaşayıp görmesine karşın mücadeleye katılmakta tereddüt ediyor, çekiniyor, vb..."

Kamu emekçisini mücadeleye çekmek; başta kendi sorunları olmak üzere, geneldeki sorunlara sahip çıkmasını sağlamak için birçok çalışma yürütüyoruz. Bu nesnelliği değiştirmek, güçlü bir kitleselliğe kavuşmak için bu çalışmaları yürütmek zorundayız. Ancak her zaman eksik bıraktığımız yanlar oluyor. Bunun başında da, kamu emekçisini eğitmek ve bilinçlendirmek geliyor.

Bugün hangi memur sendikasında sistematik bir eğitim faaliyeti yürütülüyor? Bu soruya "bizde yürütülüyor" diyebilecek bir memur sendikası tanımıyoruz. Zaman zaman, o da belirli etkinlikler, eylemlilikler döneminde yapılan, kısır, zenginliği olmayan "eğitim faaliyetlerini eğitim faaliyeti olarak değerlendirmiyorsak tabii ki?..

Kamu emekçisinin mücadelesini, neler istediğini ve kendisine sınıflar mücadelesi içerisinde nasıl bir yer açtığını bilmeyen yok. Egemenler dahi kamu emekçisinin gücünü ve neler yapabileceğini gördü; onun için de çare üzerine çare üretmeye çahşıyor. Ancak kamu emekçilerinden sık sık yukardaki "şikayet"leri de duymak mümkün oluyor.

Evet, eksik bıraklan eğitimdir ve bütün sendikalar için önemi tartışılamayacak niteliktedir. Bilincin "dışarıdan" verileceği mekanizmalardan biridir bu. Bunu verecek olanlar da, devrimciler, devrimci sendika yöneticileridir. Yoksa, durup dururken veya yaşanan koşullar baz alınarak bilinç oluşmaz. Hiç oluşmaz demiyoruz. Ancak oluşan bilinç kendiliğinden bir bilinçtir, uzun soluklu bir mücadeleyi kaldıramaz.

Kamu emekçisine bilinci bizler vereceğiz. Çünkü Marksist bir bakış açısıyla donanmış ve gerçekleri düzen dışı düşüncelerle anlatabilecek olan yegane insanlardır devrimciler.

Bunları herkes biliyor. Ama yaşamda bunun yansıması görülmüyor. Bırakalım eğitim çalışmasını, onlarca yayın çıkıyor ve bu yayınların kamu emekçisine ulaştırılması sağlanamıyor. Ulaştırılan kesimler ise, o yayın organını işlevli kılmakta yetersiz kalıyor. Oysa yayınlar eğitim faaliyetinin bir unsurudur ve bu unsuru sendika yöneticileri iyi değerlendirmelidir.

Sendikalarımızda eğitim programlı, sistematik hale getirilmelidir. Kamu emekçisinin mücadelesine katkı sağlayacak, onun kendi sorunlarına daha kararlı sahip çıkmasına yarayacak bir eğitim programı çizgisi tutturulmalıdır.

Hepimiz biliriz ki, bugüne kadar soyut bilgileri içeren onlarca eğitim çalışması yaptık. Bunun hiçbir faydası olmadı demiyoruz ancak, yaşamla tam örtüşmediği için ya kulaktan dolma bilgiler olarak süreç içerisinde unutulup gitti, ya da bir kulaktan girip diğer kulaktan çıktı. Geriye kalsa kalsa kırıntı bilgiler kaldı. Eğitim çalışmalarının bir sürekliliği olmadığı için de, her faaliyet yeni baştan tekrar ele alınan konularla başladı.

Eğitim, kamu emekçisine kendi özgül konumunu kavratan, gücünün niteliğini görmesini sağlayan bir muhtevada olmalıdır. Atılacak adımların daha sağlam, daha bilinçli ve örgütlü olmasının yolu da buradan geçer. Gerçekten kamu emekçisi kendisine şu soruları sormalı ve her yönüyle de yanıtlamalıdır. Kamu emekçisi kimdir? Toplumdaki yeri nedir? Onca çalışmaya rağmen yarattığı ürüne kimler tarafından nasıl el konuluyor? Bunlara karşı ben ne yapabilirim? Sendikalı olmak yeterli mi? Sendikal mücadeleyi nasıl büyütebilirim? vb. Bu soruların bugün kamu emekçisi açısından bilince çıkarıldığını söylemek mümkün değildir.

Eğitimin bir unsuru da kamu emekçisinin mesleki eğitimidir. Bu teknik yanları kapsadığı gibi asıl olarak da politik yanları kapsamalıdır. Kamu emekçisi eğitimin unsurlarını, bu düzendeki anlamını iyi bilmeli ve politik soyutlamalarla çalıştığı mesleği düzen içerisinde yerli yerine koymalıdır. Maliyece, belediye çalışanı, öğretmen ya da sağlıkça, hangi işkolunda olunursa olunsun, bu tüm memurlar için geçerlidir. Adı eğitimci olup da eğitimin E'si konusunda dahi bir bilince ve düşünceye sahip olmayan bir kamu emekçisi daha büyük ufuklar için mücadele edemeyeceği gibi, kendi sorunları için dahi mücadele edemez. O hep el yordamıyla hareket eder.

Eğitim, kamu emekçisinde, başta kendi sorunları olmak üzere ülkemiz gündeminde yer alan her konuda bir bilinç oluşturmaktan da geçiyor. Kamu emekçisi ülkemizi, dünyayı yorumlayabilmelidir. Ve bunun ışığında, kendi dışındaki gelişmelere ilişkin de pratik tavırlar alınmalı ve bu pratik tavırları kendi mücadelesiyle ilişkilendirmelidir. Sadece kendi sorunlarıyla ilgilenen kamu emekçisinin gideceği yol uzun değildir.

Sendikal eğitimin bilinçli ve programlı olması gerektiğini ifade ettik. Bunun araç ve yöntemleri de doğru seçilmelidir. Asıl olan da kamu emekçisinin bu araç ve yöntemleri doğru ve sahiplenerek kullanmasını sağlamaktır. Onun için gerek seminerlerde, gerek toplantılarda olsun, gerekse her etkinliğin değerlendirilmesinde olsun kamu emekçisi tartışabilmeli, düşünce üretebilmeli ve sendikasını sahiplenebilmelidir. Ufku genişleyen, bilinci yerli yerine oturan bir kamu emekçisi mücadelesini daha fazla sahiplenecektir.O

Liman işçileri;

Taşerona karşı zafer

Mersin (Mücadele)- Yedi bin liman işçisini kapsayan toplu iş sözleşmesi işçilerin kazanımıyla sonuçlandı.

1 Mart'ta başlayan görüşmeler işverenin ücret zammını fazla bulması üzerine tıkanmış; işçiler işverenin bu tavrı karşısında eylemleri başlatarak işverenin tavrına karşı sessiz kalmayacaklarını açıklamışlardı. Aynı günlerde yaptıkları basın açıklamalarında eylemleriyle kazanacaklarını, işverenin anlaşmaya yanaşmaması halinde greve çıkacaklarını açıklamışlardı. İşçilerin bu kararlılığı ve örgütlülüğünü gören işveren geri adım atarak anlaşma masasına oturdu.

LİMAN İŞÇİLERİ-"Toplu sözleşmeyi ülkemizde verilen sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gördük."

10 Eylül'de işverenle bir görüşme yapan Liman-iş Sendikası Genel Başkanı Hasan Biber, görüşme sonrasında işçilere mücadeleyi kazandıklarını, işverene taviz verilmediğini açıkladı.

İşverenin en çok 6. madde üzerinde durduğunu açıklayan Hasan Biber bu maddeyi de işverene kabul ettirdiklerini ve "Liman işletmelerine taşeron firmaların girmesini de engellemiş olduklarını" belirtti. Madde, liman işyerlerindeki belli işlerin aracılara yaptırılmayacağım hükme bağlıyordu.

TÜRK-İŞ'le hükümet arasında imzalanan yüzde 37'lik ve yüzde 28'lik artışların üzerine çıktıklarını söyleyen Biber, ortalama yıllık ücretlerde yüzde 120'lik bir artış sağlandığını, çalışan bütün işçilerin terfi haklarını da kazandıklarını açıkladı. Sözleşmeye göre gece çalışması için yüzde 150, vardiya ve yıpranma payı için yüzde 50 bir ücret artışı sağlandı. Hasan Biber Mersin, Samsun, iskenderun limanları arasındaki servis güzergahının istanbul Haydarpaşa'ya kadar uzatıldığını ve iskenderun Limanı'ndan Körfez savaşı döneminde işten atılan 170 işçinin de en kıdemlisinden başlanmak üzere geri alınacağını söyledi.

Liman-İş Sendikası Genel Başkanı Hasan Biberle yaptığımız görüşmede mücadelelerini şöyle anlattı:

"Başarı bütün üyelerimizin bilincine Hakliyız Kazanacağız şiarının yerleşmiş olmasındandır. Ortak çıkarlarımız için ortak mücadelemizi ve inançlarımızı belirterek tabanla adeta bir zincir halkası oluşturduk. Tabanın söz ve karar ilkesinin yönetime yansımasını tam bir mekanizma işlerliğinde hayata geçirdik. Toplu sözleşme görüşmelerine işyeri temsilcilerimizi de kattık. Biz kendimize güveni artırırken işverene de bir korku saldı. Sınıf sendikacılığında toplu sözleşme politikası çok farklıdır. Kendisine her sınıf sendikacısıyım diyen insan sendikanın örgüt olma özelliğini ve mücadele perspektifini pratikte hayata geçiremediğinden toplu sözleşme politikası da zayıf olur. Bizler mücadeleyi ekonomik, ideolojik ve politik bir bütün olarak gördük. Anarko sendikalizm batağına sapmadan ne reformist anlayışa yer verdik ne de ücreti ön planda tutarak sağ sapma içine girdik. Ekonomik mücadeleyi reddetme noktasında sol sapmaya da girmedik. Bu perspektifle hareket ettiğimizde, toplu sözleşmeyi ülkemizde verilen sınıf mücadelesinin bir parçası olarak gördük. Toplu sözleşmeyi mücadelenin bütünü olarak görseydik yukarıda ifade ettiğimiz hatalara düşebilirdik. Bizi başarıya götüren nokta kendimize olan güvenimiz ve özgücümüzdür." O

Eminönü Belediyesi zabıta memurları

"Ücretlerimizi istiyoruz"

Eminönü Belediyesi'nde çalışan zabıta memurları 4 aylık fazla mesai ücretlerini ve zorunlu tasarruflarını alamadıkları için 10 Eylül'de telsiz kapatıp nöbet tutmadılar.

Daha önce Eminönü Belediyesi ile BEM-SEN arasında imzalanan iyi niyet protokolüyle fazla mesai ücretlerinin düzenli olarak ödeneceği belirlenmişti. Ancak o zaman 2 ay olan fazla mesai ücretleri de ödenmeyince, belediyenin 217 zabıta memuruna ödemesi gereken fazla mesai ücretleri 4 aya çıktı. Memurlar gerçekleştirdikleri eylemle belediye başkanının protokolü çiğneme tavrını protesto ettiler. 10 Eylül'de BEM-SEN Genel Başkanı Ali Oral ve BEM-SEN temsilcisi Eminönü Belediye Başkanı'yla görüştüler. Ali Oral görüşme sonrası yaptığı açıklamada 4 aylık mesai ücretinin 1 aylığının 13 Eylül'de, geriye kalanının de 1 ay içinde ödeneceğine dair belediye başkanı Ahmet Naci Akgün'ün söz verdiğini belirtti.

Daha sonra Eminönü Belediyesi önünde bir açıklama yapan BEM-SEN Eminönü Temsilciliği, zabıta memurlarının sorunlarını ve yaptıkları eylemi kamuoyuna duyurdular. Yaptıkları açıklamada "Bizler BEM-SEN olarak bir taraftan grevli-toplu sözleşmeli sendikal mücadeleyi sürdürürken, diğer yandan mevcut haklarımızı koruyup geliştirmenin de mücadelesini vermekteyiz. Bundan dolayı biz BEM-SEN Eminönü Temsilciliği olarak zorunlu tasarruf ücretlerimizin, maaşlarımızın ve belediye zabıtalarımızın fazla mesai ücretlerinin hemen ödenmesini istiyoruz." dediler. O

Pusula

"Ekonominin prensleri" politikaya giriyor

Denize düşen yılana sarılır

Ülkemizde "yeni tip politikacıların önü 12 Eylül'le birlikte açıldı... 12 Eylül sonrası politika sahnesinde birer-ikişer boy göstermeye başlayan işadamı-politikacı tipi, bugün gittikçe ağırlık kazanmakta. Özal'la birlikte burjuva siyaset sahnesinde yaşanmaya başlanan şekil değişikliği, artık açıkça görülebiliyor. Aslında bu "reformizm" ve "demokrasicilik" oyununa da denk düşüyor.

Burjuva siyasetinin geleneksel biçiminde, halkın tekellere olan tepkisini gizleyebilmek için, tekeller adına siyaset yapanlar ön planda olurken, şimdi tekellerin temsilcileri kendi politikalarına kendileri imza atmak istiyorlar.

Artık cılkı çıkan ekonomi, geleneksel politikacı tipinin inandırıcılık etkisinin azalmaya başlaması, oligarşi içi çelişkilerin ve vurgun-talan kavgasının politikacıları birbirine düşürmesi ve var olan yönetim krizinin daha da derinleşmesi, tekellerin temsilcilerine "iş başa düştü" dedirtiyor.

"Fıstıkçılar Kralı"ndan Başkan Olursa, "Bizimkiler"den Niye Olmasın!..

Bugün ekonominin ipini koparması, düzenin ancak koltuk değnekleriyle, o da sendeleyerek yürüyebilmesi, sömürü düzeninin koşar adım yürümesini isteyen tekelleri pek memnun etmiyor... Bir gün gelip de pilisini pırtısını toplamak zorunda kalabilecekleri düşüncesi, onları çileden çıkarıyor. O yüzden de tekeller, düzenin koluna girmek yerine ona kol kanat germeyi tercih ederek politikaya yeni bir "kan" vermeye sosyunuyorlar. Düzeni kızağa çekmemek için, geleneksel politikacı tipini kıyıda köşede tutmaya çalışıyorlar.

Cavit Çağlar, M.Ali Yılmaz gibi "işadamlarının" politikada bakanlık düzeyinde yer alarak, ekonominin yönlendirilmesinde ve kendi kredi ilişkilerinin düzenlenmesinde doğrudan söz sahibi olmaları ve bunun sağladığı sayısız yararlar da işin cabası oluyor...

Politikacılar arasında sürgit devam eden kısır tartışmalar yüzünden,kendi çıkar gereklerinin yeterince dile getirilemediğinden yakınan tekeller, "çare"yi ABD'de "kendi halinde" bir fıstıkçılar kralıyken başkan oluveren Carter'ı kendilerine örnek almakta görüyorlar. "Madem geleneksel politikacılardan yeterince memnun değiliz ve ekonomik gücümüzü de artırdık; o halde niçin politikayı da kendi elimize almayalım" diyorlar. Tıpkı Avrupa'daki tekellerin kendi yöneticilerini veya "aileden" birilerini parlamentoya göndererek çıkarlarını doğrudan gözetmeleri gibi.

Ekonominin "Ağır Topları" İşbaşında

Şimdilik, TÜSİAD eski başkanı Cem Boyner'in öncülüğünü yaptığı girişimler, daha şimdiden ekonomi ve siyaset dünyasında yankılar yapıyor. Çevresinde belli başlı tekellerin temsilcilerinden ve bankacılardan oluşturduğu bir grupla, politikaya "ruh" kazandırmaya çalışan Boyner, oldukça "idealli" görünüyor. Anlaşılan bu işi gözüne kestiriyor. Bozuk giden, bir türlü yorganı üzerinden atıp döşekten kalkamayan "iş"lere kaşlarını çatarak, parmak sallayarak, haddini bildirmeye soyunuyor; tekellerin temsilcilerinden Güler Sabancı, İSO Başkanı Memduh Hacıoğlu, bankacılardan İbrahim Betil, Merkez Bankası eski başkanı Rüşdü Saraçoğlu, üst bürokratlardan İlhan Kesici... gibi isimleri de ihmal etmeden. Boyner, oluşturduğu bu ekibe partiler üstü bir görünüm verebilmek için "sosyal demokrat" Prof. A.S.Akad, gazeteci Mehmet Artan, eski TKP'li Zülfü Dicleli ve eski TİP'li Hüseyin Ergül'ü de dahil etmiş. İş çevrelerinden tekellerin doğrudan temsilcileri ile "sol" tandanslı popüler isimlerin bir araya geldiği bu yeni oluşum, bugünlerde Türkiye'nin siyaset sahnesini 21. yüzyıla hazırlamaya çalışıyor! Bunun için de işe önce "Toplumun Gerisindeki Politika ve Çıkış Yolları" adlı bir bildirge hazırlamakla başlayıp, bir "durum tespiti" yaptılar. Bu mevcut durum içinde kendilerine de "eski siyasi kamplaşmaları aşarak, ülkenin önemli sorunları karşısında fikir birliğine varanlar" misyonu biçtiler. Bir araya gelme zorunluluklarını ise "Türkiye'de dikişler sökülmekte, cıvatalar yerinden oynamakta" diye ortaya koyarak artlarından kayan toprağa dikkat çektiler.

Halkın düzene olan tepkilerinin onca baskı, katliam ve devlet terörüne rağmen bastırılamaması ve yıpranan parlamento karşısında, halkın düzenden kopuşunu engelleyememenin kaygısıyla, çıkış yolu sağ-sol ayrımını aşmak" diyerek bakın hangi noktayı işaret ediyorlar: "Türkiye'de siyaset tıkanmıştır. Türkiye'de siyaset kirlenmiştir. Halk siyasal yapıda köklü bir değişimden yana olduğunu her fırsatta ortaya koymaktadır. Ancak mevcut siyasal yapıların hiçbiri halkın coşkulu yandaşlığını kazanamamaktadır."

Evet, Türkiye'de siyaset de tıkanmıştır, ekonomi de. Bu da sizin ve politikacılarınızın sayesinde olmadı mı? Gelin bakalım, bir de sizi görelim demiyoruz, çünkü düzenin günlerinin sayılı olduğunu biliyoruz... Sayılı günlerin çabuk geçeceğini de...O

PTT zam liderliğinin keyfini sürüyor

Bakan'a da yalancılık düşüyor

Geçtiğimiz hafta yeni bir zam furyasıyla daha karşılaştık. Neredeyse A'dan Z'ye, hemen bütün harcama ve hizmetler bu zam dalgasının hışmından kurtulamadı. Ama içlerinden biri, bir Bakan tarafından gözümüzün içine baka baka yalan söylenerek açıklandı. Biz burada ona değinmek istiyoruz.

"Özelleşti", "özelleşiyor", "T'sini bile özelleştirtmeyiz", "T'sini özelleştirmeyeceğiz" yaygaraları arasında beklenen gerçekleşti ve PTT zam koşusunda kırdığı dünya rekoruyla bir anda baş köşeye kurulara "Alo" diyenleri, "Alo" diyecek olanları gözleri parlayarak beklemeye başladı. Çünkü 50 milyonluk nüfusu olan bir ülkede her "Alo" artık PTT'ye 800 TL kazandıracaktı.

PTT'nin son zammı Türkiye'yi "en pahalı Alo diyen ülke" konumuna getirdi. Yüzde 50 ile yüzde 100 oranındaki zamla birlikte şehir içi bir kontorluk otomatik konuşma 800 liraya çıktı. Buna karşılık aynı konuşma için bir Japon kendi ülkesinde halen 352 lira ödüyor. Zaten PTT son zam öncesinde de pek çok ülkeye göre daha pahalı bir konuşma tarifesi uyguluyordu.

Yalandan Kim Ölmüş...

Zam olur da nutuk olmaz mı?.. Hiç devletin koca koca bakanları "Zam yapmak zorundaydık, acizdik, kusura bakmayın" der mi?.. Elbette nutuklar çekilecek, zammın ne kadar yararlı, gerekli ve zorunlu olduğu anlatılacak. Tabii zam oranlarının enflasyon oranlarının altında kaldığı da eklenecek. Bunların hepsine kulaklarımız aşına, yabancısı değiliz; ama böylesine bir yüzsüzlük de "pes" dedirtiyor doğrusu. Ulaştırma Bakanı Mehmet Köstepen zamma gerekçe olarak sekiz aydır zam yapılmamasını gösterdiği gibi, bu zamların aslında az olduğunu vurgulamayı da ihmal etmiyor. Eğer sekiz aydır PTT'ye zam yapılmadıysa, ya bu bakan, PTT'ye en son zam yapılan Mayıs ayından bu yana kaç ay geçtiğini parmaklarıyla bile hesaplayamıyor, ya da bu halkı aptal yerine koyuyor... Avrupa'daki PTT çalışanlarının aldığı ücretle Türkiye'dekilerin aldığı ücreti ve orada kişi başına düşen milli gelirle Türkiye'deki milli geliri kıyaslamayan bakan, telefon ücretlerini kıyaslıyor, ama onu bile yalan yanlış yapıyor.

Artık Az ve Sık Zam da Yetmiyor

Halkı avlanacak bir yem olarak gören iktidar, bir süre önce zamlara karşı tepkileri nötralize edebilmek, zamları sessiz sedasız geçiştirebilmek için az ve sık zam politikasını terk etmek zorunda kaldı. Koalisyon iktidarının "sahte aziz" görüntüsünü tuz buz eden kriz, azla yetinemez hale geldi. Geçen yıl 238 milyar lira kâr eden PTT'nin gözü doymamış olmalı ki, bu yıl kârını ikiye hatta üçe katlamayı düşünüyor. Üstelik böyle giderse gözü açık gideceğini bile bile. O

Bütçe şimdiden sıfırı tüketti

Bıçak sırtından inmeyen bütçe her zamanki gibi yarı yolda kaldı. Kabaran bir yıllık gelir-gider dengesinin hesaplandığı bütçe 1993 yılının Haziran ayında girdiği darboğazdan kurtulamayarak yılın ilk yansında beş parasız kaldı.

HAR VURUP HARMAN SAVURMANIN SONU- **Yılbaşından bu yana yatırım ödeneklerinin tamamen serbest bırakılması, KİT'lere yapılan kayıtsız transferlerdeki patlama, sıfırlarını saymakta zorlandığımız iç ve dış borç faizi ödemeleri sonucu hedefini şaşıran bütçenin yılın ikinci yarısında da belini doğrultması pek olanaklı görünmüyor. Türlü ayak oyunlarıyla hazırlanıp kağıt üzerinde denkleştirilen, halka olabildiğince şirin gösterilmiş, gerçekte ise hiçbir zaman iki yakası bir araya gelmeyen bütçeler aslında düzenin talancı-yağmacı özelliğinin de önemli bir göstergesidir.**

90 TRİLYONLUK EK BÜTÇE HAZIRLANIYOR- **1993 başında 52.7 trilyon lira olarak hesaplanan bütçeye şimdilerde 90 trilyon Ura daha ek yapılması için uğraşılıyor. Ek ödenekle birlikte yıl sonunda bütçe hedefi 130 trilyon lira olacak. O da şimdilik... Birkaç ay sonra bütçe için yeni ek ödenekler gerektiğinin açıklanması hiç de sürpriz olmayacak.**

NE KADAR BÜTÇE O KADAR SÖMÜRÜ- **Hazrlanan bütçelerin sürekli olarak hedef şaşırması ve bunun da ek ödenekle yeniden düzenlenmesi ilk bakasta halkı fazlaca ilgilendirmiyor gibi görünebilir. Oysa gerçek bunun tersidir. Çünkü ülkemizde bütçelerin temel kaynağı halkın alınterinden çalınan-gasp edilen paralardır. Bunun "kibar" ifadesi de iç ve dış borçlanmaya gidilmesidir. Çünkü bütçelerin tek gelir kaynağı budur. İç borçlanma yeni zamlar ve vergiler, dış borçlanma ise devalüasyon ve enflasyon anlamına gelir. Her yeni bütçede halka bunları ödemek düşer... Bütçelerde halkın yararına olan hiçbir şey yoktur. O**

Oligarşinin terörünün doruğu

"Halkı halka k

Oligarşi bugün dünyanın hiçbir yerinde, hiçbir egemen sınıf iktidarının başaramadığı bir şeyi "başarmaya" çalışıyor: Halkın mücadelesini, bağımsızlık ve özgürlük kavgasını "bitirmek". Bunun için, "başarısı" kanla, yalnız ve »yalnız aktılan kanla, ölü ele geçirilen bedenlerle ölçülebilen bir politikayı dizginsizce uyguluyor. Düne kadar, insanların evinde, işyerlerinde, sokak ortasında, dağda birer-ikişer, beşer-onar infaz edilmesi, "kaybedilmesi"yle biçimlenen bu politika, gelinen noktada uygulanmaya çalışılanların yanında "sıradan" kalıyor. Şimdi katliam politikası doğrudan kitleleri hedefliyor ve halkı birbirine kırdırmanın politikası yapılıyor. Oligarşi artık buna ihtiyaç duyuyor. Özetle son birkaç yıldır infazlarla, katliamlarla sürdürülen politikanın doğası gereği böyledir bu; kan daha fazla kanı gerekli kılıyor; istikrar ve huzur için, sömürünün, devletin bekası için hep "daha fazla kan" gerekiyor. Oligarşi bu gereği yerine getirmek için kayıp, infaz, katliam politikası ve "birbirini kırdırma"yı hedefleyen manevralar yapıyor.

Pek çok ülkede egemen sınıflar böyle bir seyir izlemiştir. Bugünkü sürecin ülkemizde de benzer özellikleri vardır.

1978 Aralık'ındaki Maraş katliamı, o günkü süreç içerisinde bir dönüm noktasıydı. Mücadelenin hızla geliştiği, kitlelerin siyasallaştığı, devrimcileştiği, silahlı mücadelenin giderek artan oranda taraftar bulduğu o süreçte, oligarşi açısından klasik polisiye önlemlerin, sivil faşistler aracılığıyla uygulanan yöntemlerin bu gelişmenin önünü kesemeyeceği iyice açığa çıkmıştı. İşte bu noktada, oligarşi açısından öncelikli sorun, düzenin "güvenlik" kurumlarını bile saran siyasallaşmanın, halkın devrimcileşmesinin önüne geçebilmekti. Oligarşinin baskı ve terörü bunu sağlamak için "kitle pasifikasyonu"nu hedefliyordu artık. Maraş, bu politikanın bir ürünü olarak, kitle pasifikasyonu sürecinin bir başlangıcıydı. Maraş'la birlikte sivil faşistlerin cinayetlerini kitle katliamları düzeyine yükseltiği, ordunun sıkıyönetim ilanıyla daha fazla devreye sokulduğu ve devlet terörünün hayatın her alanına uzandığı bir sürecin önü açıldı. Bu sürecin sonu ise, cuntaya uzandı. Cunta oligarşi tarafından '76'lardan '80'e uzanan süreçte kullanılmamış, "son koz" olarak el altında bulundurulmuştu.

'93 Temmuz'undaki Sivas katliamı da ülkemizdeki siyasal gelişmeler açısından bu süreçle benzerlikleri olan bir dönüm noktasını işaret ediyor. 37 insanın diri diri yakıldığı katliamın göz göre göre hazırlanması, devletin açık işbirliğiyle hayata geçirilmesi ve katliamdan sonra iktidar tarafından gündeme sokulan uygulamalar, oligarşinin bu süreçteki temel politikasının, yani terör politikasının 78'de, 79'da, Maraş'ta, Sıvas'ta, Çorum'da olduğu gibi kitlesel katliamlarla geliştirilmeye çalışılması anlamına geliyor.

Maraş'ı sıkıyönetim izlemişti. Sivas'ı yetkilerin başta Kurdistan olmak üzere, ülke genelinde daha fazla orduya, kontrgerillaya kaydırılması izledi. Maraş katliamı sonrasında karşı-devrimin ve devrimci güçlerin hızla silahlanmasına tanık olundu. Sivas katliamı sonrasında devlet silah dağıtıyor.

Maraş'la başlatılan sivil faşist katliamlar ve devlet terörü politikası, oligarşinin sorunlarına çözüm olmadı. Oligarşi son kozunu, cuntayı devreye sokmak zorunda kaldı. Bugün başlayan süreçte ise, oligarşinin önünde esas olarak bir cunta kozu da bulunmuyor. (Bu ülkemizde bir kez daha cunta olmayacağı anlamını taşımıyor. Ancak bir cuntanın da terör anlamında -özellikle gerillaya karşı- çok daha fazla bir şey yapabilecek durumda olmadığını, yaşadığımız koşulların açık faşizm koşullarından farklı olmadığını dile getiriyor.) Yani oligarşi kitle pasifikasyonunu hedefleyen bu "politika"da ısrarlı olacaktır. Oligarşi için "binlerin binleri" kırması önemli değildir, yeter ki, kitleleri sindirebilsin, yeter ki, kitlelerin öfkesi düzene değil birbirlerine yönelsin.

Gelinen noktada oligarşinin ne yapmaya çalıştığının, bunu hangi yöntemlerle gerçekleştirdiğinin kavranması, alternatif politikalar üretilmesi, birinci olarak kitle pasifikasyonunun, ikinci olarak da oligarşinin halkı halka kırdırtmaya çalışan oyunlarının engellenmesi açısından büyük önem taşıyor.

"HALKI HALKA KIRDIRTMA" POLİTİKASININ İKİ AYAĞI

Sivas'taki katliam "devlet"in gözleri önünde gerçekleştirildi. İktidar kontrgerillanın yönettiği/yönlendirdiği gericilere karşı "güvenlik güçleriyle halkı karşı karşıya getirmeyiz" denilerek hiçbir şey yapılmadı, katliam seyredildi. "Halk" dedikleri ise otelin önünde toplanmış, gerici, faşist ve kontrgerilladan oluşan bir gürühtu. Otelin içindekiler Aleviydi, ilericiydi, solcuydu, "halk" değildiler. İşte bu tablo devletin politikasını bütün çıplaklığıyla ele veriyor. Ve işte Sivas'ta, Erzincan'da katliamın hemen ertesinde gündeme getirilen silah dağıtımı bu bakış açısıyla şekillendiriliyor.

Neden "halkı halka kırdırtma"? Bu politikaya nereden gelindi?

Kürt halkının ulusal kurtuluş savaşının, '84'lerden itibaren silahlı biçimde gelişerek ülke gündemine girdiği noktada, oligarşi sorunu "olağan" mekanizmalar içerisinde mevcut kolluk güçleriyle çözmeye çalıştı. Ne var ki, bunun yetmeyeceği kısa sürede görüldü. Oligarşi ilk iş olarak Kürdistan'daki güvenlik güçlerinin sayısını artırdı. "Sıkıyönetim"in gerek ülkemiz, gerekse dünya kamuoyunda tepki çekmesini engellemek ve "görüntüyü" kurtarmak için "Olağanüstü Hal" ilanına başvurdu. Oysa bu da "sıkıyönetim"den farklı bir şey değildi. Sadece adı değişti ve baskılar sivil-asker işbirliğiyle yapıldı, hala da yapılıyor. Bunlar da yetmedi.

Oligarşi toplumu Kürt-Türk diye, Alevi-Sünni diye, asker-sivil diye, devletten yana olanlar-olmayanlar diye, işçi-memur diye bölerek yönetmeye çalışıyor. Oligarşinin yapmak istediği açıktır. Toplumu oluşturan tüm kesimleri, tüm toplumsal grupları son zerresine kadar ayrıştırarak, tüm kesimlerin aralarındaki en küçük çelişkileri bile büyütüp kullanarak, birbirinin karşısına çıkarmaya, toplumu çelişkileri, çatışmaları içinde boğulmuş, atomize bir toplum haline dönüştürmeye çalışıyor.

Oligarşinin bundan sonraki adımı, savaşın "Kürdistanlılaştırılması", yani "Kürdü Kürde kırdırtma" politikasıydı. Koruculuk bu çerçevede devreye sokuldu. Kürdistan'da savaş böylelikle yeni bir boyut, yeni bir karakter kazandı. Aynı süreçte ülke genelinde devrimci hareketin mücadelesinin gelişmesiyle birlikte, oligarşi açısından sorun Kurdistan sorunu olmaktan çıktı. Bu aynı zamanda oligarşinin savaşı Kürdistan'da boğma politikasının devrimci hareketin mücadelesiyle iflas ettirilmesiydi.

Oligarşi hem Kürt halkının ulusal mücadelesini geriletmek, hem de ülke genelinde gelişen devrimci mücadeleyi bir Kürt-Türk çatışmasında boğmak için "Kürdü Türke kırdırtma" politikasına ağırlık vermeye başladı. Futbol maçlarından asker cenazelerine, en sıradan olaylara kadar her şey bu yönde değerlendirilmeye çalışıldı. Tek tek çeşitli ilçeler bazında bu politikanın sonucu olarak, çeşitli çatışmalar, provokasyonlar yaşansa da, politika ülke genelinde oligarşinin istediği anlamda "tutmadı".

İşte bu noktalardaki başarısızlık, oligarşiyi bunların hepsini içerecek bir politikanın uygulanması noktasına getirdi. Bugün "halkı halka kırdırtma" olarak ifade ettiğimiz bu politika, Kürdü Kürde kırdırtmaktan sivil faşistlerin daha sistemli biçimde kullanılmasına, Kürt-Türk çatışmasından Alevilik-Sünnilik çatışmasının körüklenmesine, kontrgerilla provokasyonlarından devletin açık katliamcılığına kadar, her yol ve yöntemi içeren bir politikadır. Devlet toplumdaki olası tüm çatışma noktalarını derinleştirerek, bu çatışmaları ulusal mücadeleyi ve devrimci mücadeleyi boğma aracı haline dönüştürmek istemektedir. Bugün pratikte bunlardan öne çıkan ikisi Alevi-Sünni ayrımının körüklenmesi ve sivil faşistlerin resmi güçlere dönüştürülerek kullanılmasıdır.

"Halkın Silahlandırılması" Halka Karşıdır

Burjuvazinin burjuva demokratik devrimler çağının dışında halkı silahlandırdığı görülmemiştir. Burjuvazi, burjuva demokrasisi koşullarında bile örneğin ikinci dünya savaşının Hitler faşizmi tehlikesi karşısında bile böyle bir yola başvurmaktan ısrarla kaçınmıştır. Hele ki oligarşilerin, faşist rejimlerin böyle bir yönteme başvurduğu görülmemiştir. O halde ülkemizde doğru dürüst bir resmiliği bile olmaksızın halka silah dağıtılmasının anlamı nedir? Bu soruya doğru yanıt vermek için öncelikle silah dağıtma uygulamasının hangi ortamda ve nerede uygulanmaya çalışıldığına bakmak gerekir.

Sivas katliamı görünürdeki tablosuyla Sünnilerin Alevilere bir saldırışıydı. 37 insan vahşice diri diri yakıldı. Tam bir gerginlik ortamı oluşturuldu. Toplum Alevilerle Sünniler arasında çıkabilecek yeni çatışmaların, katliamların beklentisine sokuldu. Alevilerin Sivas'ın intikamını al-

Kentlerimizin, insanlarımızın yakılmasına bir daha izin vermeyelim. Kendi ellerimizle kendimizi öldürmeyelim. Oyuna gelmeyelim. Halklarımızın kardeşliği ve birliği temelinde örgütlenelim, geleceğimize sahip çıkalım.

ırdırma"

mak için Sünnilere saldıracağı spekülasyonu yayıldı. Hemen devamındaki süreçte Sünni köylere yönelik olarak gerçekleştirilen kimi eylemler bu spekülasyonu pekiştirdi. Çatışmaya ve provokasyonlara daha uygun bir zemin oluşturuldu. Sünniler silahlanmak için hazırdılar artık. Oligarşi bu noktada "İslamı, Türklüğü ve kendilerini koruma" gerekçesiyle Sünni halkı Alevilere ve devrimcilere karşı silahlandırma politikasını uygulamaya soktu. "Malını, canını, namusunu koru, bunun için silahlan" biçimindeki kontrgerilla propagandası etkili oldu. Kullanılan olgu, esas olarak da yurtsever hareketin yanlış eylem çizgisinin oligarşiye verdiği malzemeydi; "Başbağlar Köyü'nü basan teröristler, yarın sizin köylerinizi de basacak. Çünkü sizler de Sünni ve Türk köylerisiniz." propagandası geliştirildi. Kuşkusuz politikanın özü, karşı-devrimin tabanı olmaya daha açık olarak görülen Sünni-Türk köylerinin silahlandırılmasıdır. "Kendini koruma" vb. değil, bir çatışma ortamının körüklenerek halkı birbirine kırdırmak için. Halkın birbirine kırdırılması, bir yanıyla da bu silahların esas olarak devrimcilere ve yurtseverlere karşı çevrilmesini sağlamaktır. Bu anlamda da devlet bu politika çerçevesinde düzenle uzlaşma içinde olan Kürt-Alevi köylerini de, bu silahların düzene dönmeyeceğinden emin olduğu koşullarda, silahlandırmaktan geri kalmıyor.

Maraş katliamından sonra kitle pasifikasyonunu hedefleyen politika, Sivas, Çorum, Malatya katliamlarıyla sürmüştür. Şimdi de katliamdan sonra silah dağıtımına başlanan iller Sivas, Malatya, Erzincan, Elazığ gibi yerlerdir. Bu kentlerin seçilmesi boşuna değildir; hepsinin ortak bir özelliği vardır. Bu kentler Alevilerin ve Sünnilerin, Kürtlerin ve Türklerin on yıllardır birlikte yaşadıkları yerlerdir.

Alevi ya da Sünni, Kürt ya da Türk, bu kentlerde yaşayan halkın on yıllara, yüzyıllara uzanan bir kardeşliği vardır. Yıllardır birlikte üretmişler, yoksulluğu, ezilmişliği birlikte paylaşmışlar, kardeşçe yaşamışlardır. Ama şurası da açıktır ki, egemen sınıfların Osmanlı'dan bu yana sürüp gelen oyunları, demagojileri, provokasyonları sonucunda halkın bu kesimleri arasında şartlanmışlıklar, birbirlerine karşı olumsuz yargılar da oluşmuştur. Egemen sınıfların ektikleri düşmanlık tohumları, Alevilerin ve Sünnilerin, ezilmişliklerinin nedenini düzende değil, birbirlerinde görmelerini beraberinde getirmiştir. Oligarşinin 70'lerden bu yana devrim mücadelesinin kitleselleşmesi karşısında, her başı sıkıştığında böl-yönet politikasını, -bugünkü durumu daha iyi anlatan bir tanımlamayla— halkı birbirine kırdırma politikasını hayata geçirmeye çalıştığı zemin işte budur.

Ülkemizde Alevilerle Sünniler arasındaki gerginlikler, çatışmalar 16. yüzyıla kadar uzanır. Ve günümüze kadar kâh Osmanlı'nın son dönemlerinde, 1970'lerde olduğu gibi artarak, toplumun gündeminde öne çıkarak, kâh Kurtuluş Savaşı yıllarında, cunta yıllarında olduğu gibi iyice geriye çekilerek süregelmiştir. Ne var ki, bu yüzyıllık çelişkinin özüne inildiğinde Alevilerle Sünniler arasında paylaşılamayacak pek bir şey bulunamaz. Çelişki gerçekte egemen sınıflar arasındadır. Örneğin Alevi-Sünni çelişkisinin toplumsal ilişkilerin bir parçası olarak Anadolu'ya taşınması, esasında Osmanlı ve İran hanedanları arasındaki çıkar çatışmasının bir yansımasından başka bir şey değildir. Soruna sonuçları açısından bakıldığında da, Alevilerle Sünniler arasında yüzyıllardır sürdürülen çelişki ve çatışmanın Alevi-Sünni halk açısından tek bir olumlu sonucunu bile görmek mümkün değildir. Bu gerginlik ve çatışmadan kârlı çıkanlar yalnızca egemen sınıflar olmuş; egemen sınıflar bazen Alevileri ve Sünnileri dini kisve altında doğrudan kendi çıkarları için savaştırırken, bazen de devrimci mücadeleyi boğmak için bu çatışmayı suni olarak körüklemiş ve her şeyin önüne geçirmişlerdir.

Bugün oligarşi yönetememenin sancısını çekiyor. Tüm halka, tüm emekçilere yönelttiği terör, tahakkümünü sağlamaya yetmiyor. İşte bu noktada oligarşi toplumu Kürt-Türk diye, Alevi-Sünni diye, asker-sivil diye, devletten yana olanlar-olmayanlar diye, işçi-memur diye bölerek yönetmeye çalışıyor. Oligarşinin yapmak istediği açıktır. Toplumu oluşturan tüm kesimleri, tüm toplumsal grupları son zerresine kadar ayrıştırarak, tüm kesimlerin aralarındaki en küçük çelişkileri bile büyütüp kullanarak, birbirinin karşısına çıkarmaya, özcesi toplumu çelişkileri, çatışmaları içinde boğulmuş, atomize bir toplum haline dönüştürmeye çalışıyor. Bunun için de, sadece Alevi-Sünni ayrışması değil (ağırlık bu olmakla birlikte), yerel, bölgesel, hatta köyler arasında yılları bulan irili-ufaklı birçok çelişkiyi kullanmak, yıllar öncesinden küllenmiş olayları bulup çıkarmak, vb. çalışmalar yapabileceğini de söyleyebiliriz. Bunun 12 Eylül öncesi birçok örneği yaşandı. Orman, su,toprak vb. sorunlar alevlendirildi, halk birbiriyle karşı karşıya getirildi. Bugün bunları özel olarak kullanmıyorsa da, yarın kullanmayacağı anlamına gelmez. İhtiyaç hissettiğinde bu tür "ayrılık"ları da gündeme getirecektir.

Sivil Faşistler Yeni Misyonlarıyla Devrede

Cuntadan sonra uzun bir süre siyaset sahnesinin kenarında bekletilen, devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak yavaş yavaş sahneye sürülen sivil faşistler, bugün oligarşinin devrimci hareket ve ulusal mücadeleye karşı planladığı "bitirme" operasyonunun en büyük kozlarından biri olarak yeniden devrede.

Muhtevası aynı olsa da, biçimsel yanıyla '80 öncesinden farklı bir gelişme yaşanıyor bugün. Oligarşi '80 öncesinde devrimci mücadele karşısına önce sivil faşistleri sürmüş, ancak bunun yetersizliği ortaya çıktıktan sonradır ki, devlet terörü '80'lere doğru belirleyici hale gelmişti. '80 sonrası süreçte ise ulusal ve devrimci mücadelenin karşısına önce tüm vahşetiyle, işkenceleriyle, infazlarıyla devletin resmi güçleri çıktı. Sivil faşistlerin topyekün kullanılması ise bu kez bunun yetersizliğinin kanıtlandığı noktada gündeme geliyor. Ancak bu biçimsel farklılığa rağmen politikanın özü aynıdır. Politika, halkın mücadelesi karşısında orduyu, polisi, kontrgerillayı; kısaca devletin tüm **resmi güçlerini** sonuna kadar kul-

Bizi birbirimize kırdırtarak umutlarımızı kırmak, geleceğimizi karartmak istiyorlar

BU OYUNU BOZALIM

Hiçbir resmi sıfat vermeksizin, bir maaş ödenmeksizin halka silah dağıtılıyor. Hemen sormalıyız. "Niye ve kime karşı" diye.

Devlet bu silahları "düşmana karsı" diyerek dağıtıyor.

Düşman, halkının bağımsızlığı için savaşan yurtseverlerdir.

Düşman, halklarımızın, tüm emekçilerin nihai kurtuluşu için dövüşen devrimcilerdir.

Sünnilere düşman diye Aleviler gösteriliyor.

Alevilere silah verilirken gösterilen düşman ise Sünni halktır.

SÜNNÎ EMEKÇİLER

Erzincan'da, Sivas'ta devlet kirli oyunlarına, özellikle sizi alet etmeye çalışıyor. Bu politikayı reddedin. Emekçi kardeşlerinize karşı kullanılmak üzere size dağıtılan silahları reddedin. Sünnisi, Alevisiyle, Türkü ve Kürdüyle emekçi halkın kurtuluşu için mücadele eden devrimcilere, yurtseverlere karşı savaşmayın... Egemen sınıflar, bu halkı sömürenler, ezilen halkı, yoksul köylüyü birbirine kırdırarak emekçileri güçsüzleştirmeye, kendi düzenlerine güç kazandırmaya çalışıyorlar... Bu politikanın sonuçlarını '78'de Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta gördünüz. Akan bizim kanımızdı. Katledilen bizim çocuklarımız, bizim eşimiz, bizim ailemizdi. Egemenlerin burnu dahi kanamadı. Acıyı biz çektik, üzüntüyü, zorlukları biz yaşadık.

Maraş'tan, Çorum'dan ve daha iki ay önceki Sivas'tan elinize, Sünni emekçilerin eline geçen nedir? Yalnızca kan, yalnızca başka emekçilerin kanı... İster Alevi olsun, ister Sünni, ister Türk olsun ister Kürt, elimiz hiçbir emekçinin kanına bulaşmamalıdır. Halkımız böyle bir ayıbı taşımamalıdır. Kan dökülecekse eğer, bu aşımızı, emeğimizi sömüren, emekçilerin kanını emen egemenlerin, zalimlerin, patronların, ağaların kanı olmalıdır.

DEVRİMCİLER, YURTSEVERLER!

Oligarşinin oynamak istediği oyun açıktır.

Bu oyunu halka açıklamak görevimizdir. Ancak bunun tek başına yeterli olmayacağı da bilinmelidir.

Devrimcilerin ve yurtseverlerin bunun da ötesinde oligarşiye bu kirli oyunda kullanabileceği malzeme vermemek ve hayatın her alanında halkın birleşik örgütlenmesini öne çıkarmak görevi vardır. Bu görevi yerine getirmeyen, gereken özeni göstermeyenler, emekçi halkın birbirine kırdırılmasında sorumluluk sahibi olacaklardır. O

lanırken, aynı zamanda faşizme, karşı-devrime bir kitle tabanı yaratarak, bu kitle tabanı içinde devrimcilere karşı savaşacak bir milis örgütlenmesini devreye sokmaktır.

Sivil faşistlerin çok yoğun bir tarzda kullanılması, oligarşilere süren mücadelenin egemenlerle ezilenler arasında bir sınıf savaşımı değil de, devletin dışında bir "sağ-sol" çatışması gibi sunulması imkanını verir. '80 öncesi böyle bir kesit yaşanmıştır da. Ancak bugünkü gelişim biçimi oligarşiye böyle bir imkan vermemektedir. Ve zaten oligarşinin bugün böylesi manevralar yapabilecek zamanı ve olanağı da yoktur. İşte sivil faşistlerin bugünkü kullanım biçimini bu koşullar belirlemekte ve sivil faşistler doğrudan, açıkça, devletle iç içeliği resmileştirilerek devreye sokulmaktadır. Artık Kürdistan'da ve ülke genelinde devrimcilere, yurtseverlere karşı "özel ordu" adı altında geçmişin MHP'lileri, geçmişin Maraş, Sivas katliamlarının uygulayıcıları savaşacaklardır.

Sivil faşistlerin devlet kurumları içinde resmileştirilmesi aslında yeni bir olgu değildir. Özel ordu içindeki resmileştirme sivil faşistlerin resmileştirilmesi sürecinin tamamlanmasıdır. Değilse sivil faşistler '83'lerden itibaren, esas olarak da MHP'nin göstermelik yargılanma ve tutuklanma sürecinin bitirilmesinden sonra hızla devlet kurumları içerisinde istihdam edilmişler, bir yanıyla ellerine bakanlık, müsteşarlık vb. düzeyinde siyasal yetkiler verilirken, diğer yanıyla da siyasi şubelerden özel time kadar uzanan devletin terör mekanizmalarının içinde kilit noktalara getirilmişlerdir. Keza sivil faşistlerin bu biçimdeki konumlandırılmaları ötesinde, faşizme kitle tabanı yaratma anlamındaki örgütlenmeleri de devletin ve tekelci burjuvazinin desteğinde, bütün bu süre boyunca kamuoyunda çok daha öne çıkanlmadan, geçmiş katliamcı yüzlerini gizlemeye dönük demagojilerle sürdürülmüştür.

Evet, sivil faşistler yeniden, tümüyle, en çıplak yüzleriyle, katliamcı yüzleriyle devrededirler. Cuntadan bu yana kenarda bekletilmeleri ya da kısmen kullanılmaları dönemi sona ermiştir. Çünkü oligarşinin, ordunun, polisin dışında karşı-devrim adına savaştıracağı gericilere, faşistlere gelinen noktada acilen ihtiyacı vardır. Çünkü oligarşinin bugünkü halkı halka kırdırma senaryosuna en uygun aktörler sivil faşistlerdir.

DEVRİMCİLERİN ÖNÜNDEKİ İKİ GÖREV

Mezhep Çatışmalarına ve Sivil Faşistlere Karşı Mücadele

Devrimci mücadele soyut politikalar, soyut mücadele şiarlarıyla yürütülemez. Mücadelenin, geniş kitleleri kucaklayabilmesi, seferber edebilmesi ve kendini anlatabilmesi için somut taktiklere, somut politikalara ihtiyacı vardır. Bu somutluk ise mücadelenin nihai hedefiyle birlikte, karşı-devrimin o kesitteki politika ve taktiklerinin doğru bir tarzda çözümlenebilmesinden geçer. "Oligarşi saldırıyor" deyip, bu saldırının özel olarak neleri hedeflediğini, nelerin üzerinde şekillendirilmeye çalışıldığını çözümleyemeyen bir devrimci politika, kendi taktiklerini ileri sürerken de kaçınılmaz olarak eksikliklere, yanlışlıklara düşecektir.

Bugün devrimcilerin önünde oligarşinin infazlarla, kayıplarla, katliamlarla şekillenen terör politikasına karşı halkın direnişini örgütlemek görevi olduğu kadar, bütün bu politikaların bir üst boyuta tırmandırılması demek olan "halkı halka kırdırma" politikasının önüne set çekmek gibi bir görev de vardır ve bu bir noktada -özellikle de belli bölgelerde- tüm diğer görevlerin önüne geçen bir görev olabilecektir.

Devrimciler, yurtseverler Alevilerin Sünnilere, Kürtlerin Türklere düşürüleceği böyle bir çatışma ortamını engelleyemezlerse, hem ulusal mücadelenin, hem devrimci mücadelenin talepleri ve hedefleri böylesi bir çatışma zemininde kaybolup gidecektir. Engelleyemediğimiz takdirde dışımızda gelişecek böyle bir çatışma ortamı, devrim mücadelesinin iktidar hedefli bir rotada seyretmesine de sayısız engel çıkaracaktır. Devletin bu oyununu boşa çıkarmak, hiçbir ajitasyon-propaganda olanağını, hiçbir mücadele biçimini reddetmeksizin tüm gücümüzle

"Böl-parçala-yönet"... Bilinmeyen bir politika değildir bu. Egemen sınıflar tarih boyunca iktidar koltuklarını pek çok kez bu politika sayesinde koruyabildiler. Bu politikayla halkların kanını birbirlerine döktürdüler. Ancak tarihin bu bilgisine sahip olmak yetmiyor. Devrimciler, yurtseverler bugün bir kez daha, ülkemiz egemen sınıflarının bu politikasını boşa çıkarmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

bunu başarmaya yoğunlaşmak durumundayız.

Mezhepler Mücadelesi Değil, Devrimci Mücadele; Ulusal Mücadele Değil, Sınıf Mücadelesi

Devrimciler oligarşinin bu oyununu aşabilmek için her şeyden önce sloganlarıyla, eylemleriyle halka kendi hedeflerini ve amaçlarını net olarak göstermek ve halkı da bu hedeflere yönlendirmek durumundadırlar. Sivas katliamının görünürdeki tablosu bir avuç gericinin, Sünnilerin ilericilere, Alevilere karşı bir saldırısı biçimindedir. Katliamı oluş biçimiyle ve amaçlanıyla yeterince teşhir edemediğimizde, bu olgunun kitleler üzerinde yüzyılların şartlanmışlıklarını besleyici bir sonuç yaratması kaçınılmazdır. Kontrgerilla katliamı gerçekleştirirken, kitleler arasında var olan bu çelişkileri kullanmış olsa da, kendi sınıf çıkarları temelinde örgütlediği, yönlendirdiği bir katliamdır.

Mezhep ya da ulusal ayrılıkları temel alan, bunları değiştirilemez "nesnellikler" olarak gören her çizgi, kaçınılmaz olarak sonuçta oligarşinin bu politikalarına nesnel zemin hazırlayacak, sloganlarıyla, eylemleriyle bu politikaya malzeme oluşturacaktır. Devrimci çizgi halklarımızın kardeşliği, -soyut anlamda yalnızca kardeşliği de değil- birlikte mücadelesi üzerinde şekillendirilmelidir. Oligarşinin politikasının karşısına dikilebilecek en güçlü barikat bu noktadan geçecektir.

Her şeyden önce oligarşinin bu oyununu, politikasını teşhir etmek zorundayız. Ve kuşkusuz bu teşhir dergi sayfalarından çıkanlıp, evlerine, oturdukları kahvelere, köylere kadar gidip, Alevi, Sünni emekçi halkın bilincine kadar uzanmalıdır.

Devrimciler mevcut şekillenmeye bakarak, özellikle oligarşinin bu politikası için "pilot" bölge olarak seçtiği bölgede Sünnileri dışlama ya da objektif olarak Sünnilerin uzağına düşme gibi bir eksiklikten özellikle kaçınmalıdırlar. '80 öncesi şekillenme bu noktada öğretici olmalıdır. Sabırla, ısrarla, özellikle Sünnilerde devrimcilere karşı oluşan şartlanmışlıkları kırmaya çalışmak durumundayız.

Emekçi halka, ama özellikle de Sünni emekçilere bu temelde ulaşmamız pek çok engelle karşılaşacaktır. Devlet, sivil faşistler ve gericiler, üç koldan mezhep ayrımını kullanmakta, körüklemektedirler. Ancak bunu yaparken kullandıkları demagojiler aynıdır. Bu demagoji malzemesi üzerinde kontrgerillanın sivil faşistleri ya da dinci-gericileri yönlendirmesi, bu güçleri kullanarak mezhep ayrımını çatışmalara dönüştürmesi hiç de zor değildir. Maraş'ta sahnede esas olarak sivil faşistler vardı, Sivas'ta ise dinci-gericiler. Oysa yapılan aynıdır. Faşistlerin, gericilerin propaganda bombardımanına en fazla maruz kalan Sünnilere ulaşmak için gereken her şeyi yapmak durumundayız. Her iki kesim tarafından kullanılan demagojileri tersyüz etmek, bunun ilk koşuludur. Kuşkusuz, Sünni emekçilerle devrimciler arasına setler çekmek için bu demagojilerin, yüzyıllık şartlanmışlıkların dışında da engeller çıkarılacak, dağıtılan silahlar bunun için kullandırtılmaya çalışılacaktır. Ancak devrimciler Sünni ya da Alevi tüm emekçilere, her şeye rağmen ulaşmak ve bu oyunu bozmak durumundadırlar.

Sivil Faşistler Artık Mücadelemizin Önündeki Doğrudan Engellerden Biridir

Sivil faşistler, birincisi oligarşi henüz onlara bu düzeyde ihtiyaç duymadığı için, ikincisi güç olarak henüz daha ötesini üstlenmeye hazır olmadıkları için uzun bir süre boyunca devrimcilerin karşısına doğrudan çıkmadılar. Çatışmalar özellikle üniversitelerde boyutlansa da bu yaygınlaşmadı. Gelinen nokta ise artık sivil faşistlerin devrimcilerin mücadelesinin ve örgütlenmesinin önüne doğrudan bir engel olarak çıkarılmasıdır. Bu gelişmeye bağlı olarak devrimcilerin de bugüne kadar sivil faşistlere karşı izledikleri taktik çizgi değişmek durumundadır.

Devrimciler, sivil faşistlerin üniversitelerle sınırlı da olsa yeniden boy göstermeye başladıkları noktada, "çatışmama" durumunu sürekli bir durum olarak gören, "provokasyon" mantığıyla faşistlere karşı tavırsız kalan reformizmin aksine, sivil faşistleri henüz "kan dökmeden boğmak" gerektiğini söyleyerek, bulundukları alanlarda bu doğrultuda bir mücadele geliştirdiler. Bugün sivil faşistler resmi kan dökücülüğe soyunmuşlardır. Özel orduda yer almak için kuyruğa giren sivil faşistler devrimcileri, yurtseverleri katletmenin kuyruğundadırlar.

Sivil faşistleri halka yeniden ve yeniden anlatmak durumundayız. "Bizim Ocak" şubeleriyle örgütlenen sivil faşistlerin öğretmenleri Maraş'ın, Sivas'ın, Çorum'un, 16 Mart'ların eli kanlı faşistleridir.

Gerçek yüzü ve kimliğiyle halkın karşısına çıkmaya cesaret edemeyen tüm halk düşmanları gibi, sivil faşistler de cunta sonrasında yeniden örgütlenmeye başlarken, halka "değiştikleri" imajını vermeye, katliamcı yüzlerini unutturmaya çalıştılar. Siyasi literatüründe "diyalog"dan, "toplumsal uzlaşma"dan başka sözcüğe yer bırakmayan aydınları, kimi siyasi grupları değiştiklerine inandırdılar da. Ancak bir bütün olarak halkı buna inandırmayı başaramadılar. Ne var ki, cuntanın halkın belleğini dumura uğratmaya yönelik saldırı ve demagojileriyle bütünleşen bu çaba, bir ölçüde de olsa geçmişi unutturdu. Sivil faşistler, devletin/iktidarların Kıbrıs sorununu, Azerbaycan'ı, Bosna-Hersek'i kullanarak körüklediği milliyetçilik rüzgarları içinde, Türk-Kürt ayrımını körükleyen politik atmosferde örgütlenmelerini yaygınlaştırmaya çalıştılar.

Devrimciler sivil faşistlerin Maraş'tan siyasi şubelerin işkencehanelerine uzanan katliamcı, iğrenç yüzlerini teşhir etmelidirler. Kuşkusuz yalnızca teşhirle yetinen bir politika, devlet desteğindeki sivil faşistleri geriletmede, sivil faşist terörün hayatın her alanına yayılmasına engel olmada yeterli olmayacaktır. Bu noktada Türkiye solu '77'den '80'e uzanan sürecin tartışmalarını yeniden yaşamamak durumundadır.

Sivil faşist örgütlenme çeşitli alanlarda devrimcilerin ve emekçilerin karşısına çıkacak olan terörün ötesinde, her şeyden önce devrimcilere, yurtseverlere, halka karşı katliamlarda başrolü oynayan "özel ordu"ya katil yetiştiren bir karşı-devrimci odak durumundadır. Sivil faşist örgütlenmelerin dağıtılması, sivil faşistlere hayatın hiçbir alanında söz ve yaşam hakkının tanınmaması, her şeyden önce de bunun için devrimcilerin önünde kaçınılamayacak bir görevdir ve bugün oligarşinin yürüttüğü terör/katliam politikasına karşı mücadelenin ayrılmaz bir parçası durumundadır.

Oligarşinin Karşısına Halkın Birleşik Örgütlenmelerini Dilemeliyiz

"Böl-parçala-yönet"... Bilinmeyen bir politika değildir bu. Egemen sınıflar tarih boyunca iktidar koltuklarını pek çok kez bu politika sayesinde koruyabildiler. Bu politikayla halkların kanını birbirlerine döktürdüler. Ancak tarihin bu bilgisine sahip olmak yetmiyor. Devrimciler, yurtseverler bir kez daha, ülkemiz egemen sınıflarının bu politikasını boşa çıkarmak sorumluluğuyla karşı karşıyadır.

Nasıl ki, bunu bilmek yetmiyorsa, bunun alternatifi olarak "Yaşasın Halkların Kardeşliği" sloganını atmak da yetmez. Bu slogana pratikte can vermek gerekir. Bugün hayatın her alanında Türkiye halklarının, emekçilerinin ihtiyacı budur. Hayatın her alanının nesnelliği, gerçeği de budur gerçekte.

Devrimciler, yurtseverler bu cephede savaşa oligarşiden daha avantajlı olarak giriyorlar; oligarşi işyerinde, fabrikada, mahallede, köyde, okulda bir arada yaşayan insanları bölmeye, onları birbirine düşürmeye çalışıyor; devrimciler ise zaten bir arada olan, zaten özünde çıkarları, yaşayışları bir olan insanları yine birlikte örgütleyecek olmanın avantajına sahip. Devrimciler, yurtseverler, Alevisi Sünnisiyle, Türkü, Kürdü, Lazı, Ermenisi, Çerkezi, Arabıyla halkın birleşik örgütlenmesini hayata geçirebildikleri ölçüde, devletin de, faşistlerin de, gericilerin de manevra yapabilecekleri, kirli oyunlarını oynayabilecekleri bir zemin kalmayacaktır.©

Eğitimde yaz-boz yılı

Tansu Çiller 12 Ağustos günü düzenlediği basın toplantısında büyük projesini açıkladı ve dedi ki: "Her adaya üniversite". Sonunda Prof. unvanlı Çiller öğrenci gençlik için düşünmüş taşınmış, sonunda "Eğitim Komisyonu"yla beraber öğrenci gençlik için en hayırlısını bulmuştu. Artık ÖYS'ye katılan her öğrenci bir üniversiteye girecekti. Böylelikle bu sene bir yüksek öğrenim programına giremeyen 440 bin öğrenci de Anadolu Üniversitesi'ne yerleştirilecek, "üniversite eğitimi" görecekti. Üniversitelerden "uzman" kişilerin de katıldığı uzun "bilimsel" araştırmalardan sonra proje ortaya çıkmış ve Ocak ayında uygulamaya konulmasına karar verilmişti. Projeye 440 bin öğrencinin kontenjanı genişletilen programlara yerleştirilmesi nedeniyle 2 bin 500 yeni akademik kadro tahsis edileceği söyleniyor.

Akla hemen 2 bin 500 akademik kadro tahsis etme imkanı varken bunun neden şimdiye kadar kadro sıkıntısı çeken üniversitelerin ihtiyacını gidermek için kullanılmadığı sorusu geliyor. Tabii 2 bin 500 kişilik akademik kadronun nasıl yetişeceği ise ayrı bir soru. Herhalde kavanozda yetiştirmeyi düşünüyor.

"Yani amacımız kalite" denilerek programın en son eğitim öğretim teknolojileri kullanılarak yürütüleceği söyleniyordu. Gerçi hiçbir altyapının sağlanmadığı, projenin seçim yatırımı olduğunu, devletin yani holdinglerin kasasına düğünlerde saçılmak, şahsi hesaplara geçirilmek, villalar yapılmak üzere 200 milyar gireceğini, bunun da paralı eğitimin tam anlamıyla uygulanması demek olduğunu ileri süren birtakım çatlak sesler vardı. Ama bunlar da zaten Çiller iktidarını çekemeyenlerdi.

"Eee Ne Olmuş, Sınavı Kaldırıyoruz"

"Herkese Üniversite" projesini Başbakan Yardımcısı Erdal İnönü'yü atlatarak basına açıklayan Çiller, ikinci bombasını 1 Eylül günü patlattı. DYP grup toplantısında çok önemli reformlar yaptıklarını söylerken "Müjdelemek istiyorum" diyordu. "İmtihanların tümü kaldırılacaktır. Bu gelecek yılın en önemli müjdesi olacak ve her lise mezunu meslek veya yüksekokul veya üniversite eğitimi alacaktır." Ve "müjdenin" ne olduğu böylelikle ortaya çıktı. Çiller ikinci sürprizini açıkladığında epey alkışlayanı da vardı. Bunların bildiğimiz paralı alkışçılarla bir ilgisi yoktu. Kendilerine milletvekili deniliyordu. Her ne kadar sorsanız sınavsız üniversite hakkında bir şey söyleyemezlerdi ama nasıl olsa burası Türkiye'ydi, burada her şey olurdu. O yüzden bu projeden de birçok milletvekilinin ve üniversite çevrelerinin haberi yoktu. Milletvekillerinin yanı sıra bakanların dahi haberi yokken, "açık üniversite"nin gerçek mucidinin kendisi olduğunu söyleyen YÖK Başkanı Mehmet Sağlam, açıklamayı televizyonlardan öğreniyordu. Gerçi hükümet üyelerinden bazıları "Tansu hanım aklından geçenleri söylemiş" diyordu ama her uygulama gibi iktidarın bu projesi de kusursuzdu. Devlet Bakanı Yıldırım Aktuna'nın "Eee ne olmuş, sınavı kaldırıyoruz. Bizim iktidarımız yapıyor diye kusur aramayın" sözlerinde olduğu gibi ökküzün altında buzağı aramanın gereği yoktu.

Çiller, Polyannacılık oyununu biraz fazla ileri götürdüğünü fark edince pilavdan dönerek kaşığını kırdı ve ilkinden 6 saat sonra, açıklamanın gazeteciler tarafından yanlış anlaşıldığını söyleyerek yeni bir açıklama yaptı. Bu seferki açıklama "Önümüzdeki yıl sınavın kaldırılacağı diye bir şey yok. Daha sonraki yıllarda sınavı kaldıracağız." şeklindeydi. Çiller bu açıklamayı yaparken Yıldırım Aktuna kendisine konuyla ilgili soru soran gazetecilere, "Bizim hükümetimiz sınavı kaldıracak" diye yanıt veriyordu. Aktuna açıklamanın geri alındığını öğrenince büyük bir pişkinlikle gazetecileri Çillerin açıklamasını çarpıtmakla itham etti. Açıklamayla ilgili toz-duman dinmeden Milli Eğitim Bakanı Nahit Menteşe hemen Çiller'in projesinin ne menem bir şey olduğunu öğrendi. Gerçi ilk açıklama sırasında soruları "yorum yok" diye yanıtsız bırakan Nahit Menteşe konuya nihayet "açıklık" getirmişti. "Bakıyorum, kesin olabilir demiyorum" diyen Menteşe sözlerine "Amacımız üniversite sınavlarını önümüzdeki yıl tek aşamaya indirmek, ama bunu kesin yapabiliriz demiyorum" diyerek devam etti.

Orta Öğretimde de Karmaşa Sürüyor

Üniversitelere el atan Çiller orta öğrenimi de ihmal etmedi. İlk önce "süper lise" uygulaması gündeme geldi. Bu konuda da kimin ne dediği ve bakanlığın kayıt koşullarıyla ilgili yolladığı genelgenin nasıl uygulanacağı belli değildi. Kayıtlar sırasında aranan şartlar okuldan okula değişiyordu. Kimi okul net ortalaması 4.00 olmayanın okula kaydını kabul etmezken, kimi okullar da 3.50'nin kabul edilebileceğini söylüyordu. Konuyla ilgili bilgi almak için gittiğimiz İstanbul Milli Eğitim İl Müdürlüğü'nde yaptığımız araştırmada bu konuda bilgi veren herhangi bir yazı, yayın bulamadığımız gibi konuyla ilgili bilgi sahibi olan kimse de yoktu.

Liselerde asıl karmaşa her yıl olduğu gibi bu yıl da kayıtlar sırasında yaşandı. Çocuğunu okula kayıt yaptırmak isteyen veli cebine 500 bin lira ile 12 milyon lira arası para koymadan kayda gidemiyordu. Uyanık okul idarecileri ise yaptıkları araştırmalarla istedikleri parayı vereme-yecek durumda olanlardan ise okulun camlarını silmelerini istiyor veya başka bir biçimde istenilen paranın karşılığını çıkarmaya çalışıyorlardı. Tabii alınan para zorunlu değil "bağış"tı ve isteyenler para verirdi. Zaten Milli Eğitim Bakanlığı da genelge üstüne genelge yayınlayarak kayıtlarda para alınmayacağını, alanların cezalandırılacağını söylüyordu.

Kayıtların ilk başladığı dönemlerde kayıt taban fiyatları ortalama 500 bin lirayken, "Amacımız kalite","en son eğitim-öğretim teknolojileri" diyen Çiller oğlunu bu imkanlardan mahrum bırakarak Amerika'larda okutuyor. Çiller'in yeni buluşlarını öğrenci gençlik ve aileler büyük bir merakla "Bu sefer başımıza nasıl bir taş düşecek." diyerek bekliyor. Çünkü çıfıt çarşısına dönmüş bu "eğitimden" kimse bir şey anlamıyor. Sadece cebinden, alınterinden olik oluk para gittiğini, çocuklarının "kaliteli" öğrenci diye, süründürüldüğünü görüyor ve Çiller'in yeni buluşlarından korkuyor. O

"Devlet zor durumda kalır"

"Batı'daki imparatorluklar artık iyice iç işlerimize karışmaya başlamışlardı. Sanki ne gerek vardı kadın sadrazama. Elinin hamuru ile bütün işleri birbirine karıştırırdı. Sancak beylerinin yerini değiştirecekmiş. Ben de madem ki bu ülkenin padişahıyım kendi beylerimi kollarım."

Padişahın beyliklerle ilgili düzenlemeye karşı çıkması Mehmet Bey ve Ünal Beylerin hoşuna gitmemişti. Hemen bir entrika hazırlamaya koyuldular. Daha önce gizli polis teşkilatının sızdırdığı rapor yüzünden karanlık ilişkileri ortaya çıktıysa da, onların da bu işlerde ustalaşmasına yol açmıştı. Hedefleri daha önce Doğu illeri beylerbeyi iken daha sonra İstanbul beyliğine atanan Hayrı Beyi yerinden edip saltanatını ele geçirmekti. Hayri beyinyolsuzlukları bir anda gazete sayfalarını dolduruverdi. Hem Hayri Beyin hem de devletlü padişahın duruma fena halde canı sıkılmıştı. Ah o Batılılar olmayacaktı, hemen bütün gazeteleri kapatıp, tüm entrikacıların başını vurdurmak vardı. Neyse sonuçta imparatorluğun güvenliği söz konusuydu. Ve sonunda Sultan Süleyman iddiaları cevaplama ihtiyacı duydu. Geçen hafta sultanın Hayri Beyi nasıl koruduğunun haberleriyle geçti. Yanına çağırdı, konuştu, güven verdi, vs. vs...

Yolsuzluklar furyasında eski süper vali yeni İstanbul Valisi Hayri Kozakçıoğlu, Ergun Göknel'den daha şanslı çıktı. Zaten Kozakçıoğlu daha işin başında "Benim arkamda köşk var" demişti. Ona sahip çıkacak, kollayacak dostları vardı. Ve "dostları" dostluklarını göstermeye başladı.

Demirel yolsuzluğun gazete sayfalarında yer almasının ardından yaptığı açıklamada "Örtülü ödenekteki parayı istediği gibi harcamak valilerin tasarrufunda olan bir şeydir. Fakat harcamaların nereye yapıldığı açıklanamaz. Eğer açıklanırsa devlet zor durumda kalır." diyerek hem kendisini hem de Kozakçıoğlu'nu 'akladı'. Hatta Kozakçıoğlu'na "Size inanıyorum. Böyle bir şey yapmazsınız. Müsterih olun" dediği gazetelere yansıdı. Öyle ya "Şeffaf devlet" dediyse bu kadar da değildi. O sadece bir seçim sloganıydı. Her şeyi cidiye alıp bu kadar büyütmenin ne alemi vardı. Adı üstünde "örtülü ödenek", öyle her yerde konuşulacak konular değil bunlar. Devleti zor durumda bırakmanın alemi yok.

Devletin ajanı var, işbirlikçisi, muhbiri var. Hatta düzen muhaliflerine haddini bildirecek elemanları var. Bunların hepsinin masraflarını karşılamak gerekir.

Devlet bunları 657 sayılı yasaya göre işe alıp maaş ödeyecek değil ya, onların parası da "örtülü ödenekten" karşılanacak. Koskoca İstanbul Valisi kızının düğününü alelade bir düğün salonunda yapacak değil ya, ona da para lazım. Devleti zor durumda bırakmayın.

Hem ne demiş atalarımız "Bal tutan parmağını yalar", Yeğeni ile beraber adı hayali ihracat yapılmasına karışan Demirel Cumhurbaşkanı olduktan sonra elbette köşe başlarını tutanlar da ballı parmaklarını yalayacaklar. Hükümette ismi yolsuzluğa karışmayan kaç kişi var? Arazi yağması, İLKSAN, İSKİ, F-16 ihalesi ve daha niceleri... Öyle yolsuzluklar yazılıp çizilirse halk "Adamlar bizim paralarımızı talan ediyorlar. Bu ne biçim düzen. Bu iş böyle yürümez." demeyecek mi? Devleti zor duruma sokuyorsunuz.

Biraz para yemişlerse çok mu büyük iş oldu. Devletin paraya ihtiyacı olursa işçiye, memura yeni vergiler, fonlar koyar. Dostlarını da talandan yararlandırmak için zam yapar. Devlet Bakanı Mehmet Köstepen "PTT'yi özelleştirmeden önce güzelleştireceğiz" diyor ve ardından PTT hizmetlerine yüzde 60 zam yapıyor. Bak nasıl güzelleşti, ardından da işçileri kapının önüne koyarsın, daha güzel olur. Herkes ne güzel geçinip gidiyor. O zaman neden devleti zor durumda bırakıyorsunuz.

Tüm ilişkilerin çıkara dayalı olduğu, düzen temsilcilerinin çıkarları çatıştığı sürece daha çok zor durumda kalacaklar. Burjuva politikacıları bu ülkede politika yapmanın para gerektirdiğini ve politikacıların aldıkları paranın karşılığını ödenek zorunda olduklarını kendi ağızlarından da ifade ediyorlar. Yolsuzluk, talan, rüşvet düzenin bir parçasıdır. Tüm bu pislikleri düzen kendisi üretiyor. O

Patronların yeni "gözde"si: Trakya

Trakya bölgesinde işçi sınıfı üzerinde yoğunlaşan baskılar ve azgınca çevrilen sömürü çarkı, Trakya işçilerini patlamaya hazır bir volkan haline getiriyor. Sanayiinin giderek yoğunlaştığı bölgede sömürü genellikle birkaç fabrika dışında, kapitalizmin ilk dönemlerini anımsatırcasına, insan emeği talan ediliyor. İşçiler posaları çıkıncaya kadar çalıştırılmak isteniyor. Özellikle Çerkezköy, Çorlu, Lüleburgaz ve Edirne'de hızla artan tekstil, deri ve metan fabrikalarında bu durum daha belirgin olarak görülüyor.

Sendikaların örgütlenme rekabeti, işverenin sendikasızlaştırma politikalarına rağmen Çorlu deri işçileri mücadele ederek örgütlenme hakkını kazanacaklar.

Burjuvazi Niçin Trakya'ya yöneliyor?

Bunun iç içe geçmiş birçok nedeni var. Öncelikle yatırım kredileri ve vergi indirimleri işin ekonomik cazibesini oluştururken, diğer bir önemli yanı ise, bölge insanının işçilikle yeni tanışıyor olması. Yine özellikle tekstil ve cam işkolu için gerekli olan yeraltı suları açısından oldukça zengin olması ve E-5 karayolu ile rahatça sağlanan Avrupa bağlantısı Trakya bölgesini yatırım için avantajlı bir duruma getiriyor. Kapitalistler için var olan bu olanaklara, ayrıca Trakya'nın gelecekte "serbest bölge" olabilecek yerler arasında sayılması da eklenebilir.

Trakya halkı gelirini genellikle topraktan sağladığı, ancak tarımın makineleşmesi sonucu senenin 2-3 ayı dışında toprakla ilgili bir iş yapmamasından dolayı, her zaman için hazır bir işsizler ordusu potansiyeli taşıyor. Gerek bu durum, gerekse topraktan elde edilen gelirin aile başına bolüne bolüne küçülmesi, kapitalizmin bu bölgeye daha yaygın bir biçimde girebilmesi için iştah kabartıcı bir özellik taşıyordu.. Tabii, kapitalizm bu "fırsat"ı değerlendirmekten geri kalmadı. İlk etapta Trakya'nın belli bölgelerinde fabrika ardına fabrika açmaya başladı. Bugüne kadar işçilik, işçi hakları, sınıf mücadelesi ve fabrikada çalışma deneyimi olmayan binlerce çiftçi ailesi adeta karın tokluğuna çalışmaya başladılar. Sadece sigorta hakkı bile başlangıçta çoğu çiftçi ailesi için fabrikaya girme nedeni oldu.

Sömürü ve Baskılar Nasıl İşliyor?

Bir ayağı toprakta, yarı çiftçi yarı işçi kitlesinin örgütlenme ve hak arama, mücadele etme bilincinin ya hiç olmadığını ya da henüz gelişmediğini söylemiştik. Bu insanlar çalışma saati sınırlaması olmaksızın, asgari ücret hatta daha da aşağısına, üstelik en temel sosyal haklardan yoksun bir şekilde kölece çalıştırılırken, en küçük bir hak talebi karşılığını işçi kıyımı olarak bulmaktadır. Nasılsa kapıda bekleyen işsiz kitlesi oldukça yoğundur. Bu durum deri işkolunda daha çarpıcıdır.

Bu yüzden işverenler işe alırken "Sendikanın s'inden söz edeni anında kapıya koyarız" diyerek, işçileri daha işe girişte tehdit etmektedir. Yine bunlara rağmen, sendika ve toplu sözleşme kaçınılmaz bir hale gelmişse, bu kez de işbirlikçi bir sendika ve sendikacı devreye girer. Türk-Metal, Teksif, Öz İplik-İş kapıda hazır beklemektedir. Burada yapılan toplu sözleşmeler, hemen her işyerinde aynıdır. Özellikle Teksifin bölgede yaptığı tüm sözleşmeler, asgari ücretin 100 bin lira üzerindedir. İkinci yıl zammına geçilirken, zaten asgari ücret artacak ve iki yıl yine asgari ücretten çalışılacaktır. Hatta bu öylesine programlıdır ki, fabrika henüz kurulurken çalışan inşaat işçileri tekstil işçisi olarak gösterilir, hemen bir sözleşme yapılır, iki yıl garantiye alınmış olur. Başka bir sendikanın girme olasılığına karşı bugünlerde geliştirilen yöntemlerden biridir bu.

Bunlar yapılmasına rağmen, fabrikanın ortalama ücreti sözleşmeler nedeniyle yükselmiş kıdemli işçi sayısı artmışsa, bu kez yığınsal işçi kıyımı gündeme getirilir. Özellikle AEG, Profilo, Telra ve kimi tekstil işletmelerinde yaşanan durum her dönem budur. '92'de Jak Kamhi'nin fabrikalarından çıkartılan işçi sayısı 1500'ün üzerindedir. Yine metan gazı patlaması nedeniyle otuza yakın işçinin katledildiği Konyalılar (şimdiki adı Şahinler) Mensucatta her yıl yaşanan budur. Mevcut sendikaların buna karşı tavır almak bir yana, zımni ve açık işbirliği içinde olmaları, bu süreci olağanlaştırıp kanıksatan bir rol üstlenmeleri herkesin bildiği bir gerçekliktir.

işten atılma korkusu, sendikalara güvensizlikle birleştiğinde buna bir de mücadele, örgütlenme yetersizliği de eklenince, baskıların katmerleştiği, bunalımın derinleştiği ve Trakya işçi kitlesini bir patlamanın eşiğine getirdiği kolaylıkla görülmektedir.

Yakın dönemde Çorlu deri işçilerinin direnişleri sırasında (Çelikoğlu, Güneş Deri vb.) direnişin kırılmasının nedenlerinden biri de, turist işçilerin iş bırakmayıp çalışmayı sürdürmeleridir.

Yabancı (Turist) İşçi Sorunu

İşverenlerin işçilerin hak alma mücadelesine karşı kullandığı kozlardan biri de, yabancı-turist işçi sorunudur. Özellikle ANAP iktidarı döneminde, '89 yılı sonrasından itibaren konumlandırılan, zorla göç ettirilen insanlar, kimliksiz, sigortasız, kaçak bir şekilde, asgari ücretin yarısı kadar bir ücretle çalıştırılarak, diğer işçiler üzerinde baskı unsuru haline getiriliyor. Vatandaşlık kimliği olmayan, sigortasız, tüm sosyal haklardan yoksun ve sınırdışı edilme korkusu ile çalıştırılan bu insanlar, olası bir grev-direniş sürecinde grev-direniş kırma, sendikal örgütlülüğe engel oluşturma amacı ile işverenlerin elinde bir koz durumundadır.

Trakya'da Çevre Kirliliği Kapitalizmin Vahşiliğinin Sonucudur

İşçilerin emeğini insanlık dışı çalışma koşullarında talan eden işverenlerin, çevre sorununa da insani bir bakış açısıyla yaklaşması beklenemezdi. Nitekim öyle de oldu. 12 Eylül ve ANAP iktidarlarının desteği ile bölgeye yerleşen işverenler, çevreyi de kirletmekte gecikmediler. Son beş yıldır arıtma tesisi kurmadan, ruhsatsız şekilde çalıştırılan fabrikaların artıkları nedeniyle çevredeki dereler kirlendi. Toprak verimsizleşti. Bir zamanlar balık bile tutulabilen Çorlu ve Ergene dereleri, şimdi kimyasal artıklar nedeniyle kirlenirken, dereden su içen büyük ve küçük baş hayvanlar zehirlenmekte. Özellikle Çorlu Sağlık Mahalleli'ndeki tabakhaneler, yeni bir Kazlıçeşme olma yolunda hızla ilerlemektedir.

Sorun çözme ve çevre kirliliğini önlemekle görevli devlet yetkilileri, bakanlıklar ise duyarsızlıklarını sürdürürken, göstermelik olarak mühürlenen bir-iki fabrika ise mühürü de olsa -rüşvetin yasalardan güçlü olması nedeniyle- çalışmayı sürdürmektedir. Çorlu'da faaliyet sürdüren çevre derneği ise ilgi alanının dışında her şeyi yaptığından, çevre kirliliği bölgenin en önemli sorunlarından birini oluşturmaktadır. Kapitalizmin daha fazla kâr hırsı nedeniyle, bu sorunu daha da artıracağı ve halkın yaşamını tehdit eder hale geleceği kimsenin reddedemeyeceği bir gerçekliktir.

Sınıf Dayanışması Trakya'daki İşçilerin Güvencesidir

Bu sorun ülkenin diğer kesimlerinde daha geri düzeydedir. Ve hatta yok denilecek gibidir. Bunun en yakın örneği, tam 11 ay süren Humanic grevinde yaşandı. Deri fabrikaları direnişleri ile de devam etti. Sınıf bilincinin gelişmemiş olması, herkesin dünyaya kendi dar penceresinden bakması nedeniyle bu dayanışma pek gerçekleşmemiştir.

Bazen bir direnişi ziyarete giden bir işçi, ertesi gün kendisini kapıda bulmaktadır. Buna karşın, işverenler kendi aralarında bir birlik, dernek kurmuş, birbirleri ile ilişki halindedirler. Çorlu'daki tekstil işverenleri merkezi Şahinler Mensucat'ta bulunan (fabrika büro olarak gösterilmiş) bir dernek kurmuşlar ve bir anlamda baskı ve sömürüyü merkezileştirmişlerdir. Ama işçi sınıfı için aynı şeyi söylemek mümkün değildir.O

Penteks'te direniş

Bursa (Mücadele)- *Peta AŞ'ye bağlı taşeron firma Penteks'te çalışan 174 işçi, sendikal çalışma yaptıkları gerekçesiyle işten çıkarıldılar.*

7 Eylül'de 16.00-24.00 vardiya işçileri, işbaşı yaptırılmayarak, 24.00-08.00 vardiyası gelene kadar, fabrika salonunda bekletildiler. İşçilere hiçbir açıklama yapmayan fabrika sorumluları, diğer vardiyada çalışan işçilerin gelmesini bekledi. '80 öncesi DİSK ve Harp-İş kuruculanından olan, şimdi de Penta'da idare amirliği yapan İlhami Kandora işçilere "Bu işyerinde üç yıldır sendikalaşma faaliyeti sürdürülüyor. Gittiğiniz yol doğru değildir. Başınıza büyük belalar almadan vazgeçin bu sendika sevdasından." diyerek, işçilerin niçin bekletildiğini açıkladı. Fabrika ortaklarından Murat Vargın da işçilere "Ben fabrikamda sendikalı işçi istemiyorum. Size noter tuttum, gidin 9. Noter'e, sendikadan istifa edin, ondan sonra gelin pazarlığa oturun" diyerek tehditler savurmaya başladı. Sendikasız çalışma ortamını kabul etmeyeceklerini açıklayan işçiler, işlerinden çıkartıldılar. İşten çıkarılan 174 işçi fabrikanın önünde çadır kurarak direnişe başladı. Direnişe geçen işçiler Ağustos ayında sendikal çalışmaya başladıklarını ve kısa sürede yüzde 51 çoğunluğu sağladıklarını açıklayarak, işverenin örgütlü işçilerden korktuğu için işçi kıyımına başladığını açıkladılar. 352 işçinin çalıştığı Penteks'te işçilerin hızla örgütlenmesinden çekinen işveren, diğer kuruluşlarında da sendikal örgütlenmeyi engellemek için Penteks'te işçi kıyımına başlayarak işçilere gözdağı vermeye çalışıyor. Fabrikada direnişe başlanmasıyla birlikte, fabrikanın güvenliğini alan jandarma, her gün kamera ile çekim yaparak işçileri tedirgin etmeye çalışıyor. Bunda başarılı olamayan jandarma, direnişte öne çıkan dört işçiyi gözaltına alarak direnişi kırmaya çalıştı. Arkadaşlarının gözaltına alınmasından sonra fabrikaya giriş-çıkışları engelleyen işçiler, gözaltındakiler serbest bırakılıncaya kadar eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar. Direniş karşısında jandarma gözaltına aldığı işçileri serbest bırakmak zorunda kaldı.O

Akslar Havlu Fabrikası'nda direniş sürüyor

Bursa (Mücadele)- İnegöl Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Akstar Havlu ve Bornoz Fabrikası'nda 6 Eylül'de işçiler işten atıldı.

TEKSİF Sendikası'na üye 163 işçi, fabrika patronunun çağırdığı çevik kuvvet polislerince zorla fabrikadan çıkarıldı. Patron işçileri atma gerekçesi olarak "fabrikayı kapatıyorum" açıklaması yaptı. Ancak işçiler bunu yalanlayarak şu anda fabrikada 25-30 kaçak işçinin çalıştığını söylüyorlar. Ve işçiler patronun sendikalaşma faaliyetleri olduğu için işçileri işten attığını belirtiyorlar.

Akstar Havlu ve Bornoz Fabrikası'nda oldukça ağır koşullar altında çalışan işçilerin gündelik çalışma zamanı bazen 36 saate kadar uzayabiliyor. İşçilerin çalışmaları için "Mesaiye kalmazsanız, yarın işe gelmeyin" tehditleri yapılıyor, fabrikanın kapıları bazen işçilerin üzerlerine kapatılıp, işçiler zorla çalıştırılıyor. Üstelik işçilerin maaş ve ikramiyeleri zamanında ödenmezken, işçilerin servis arabalarıyla mal taşındığından işçiler yaklaşık 45 km'lik yol boyunca ayakta durmak zorunda kalıyorlar. Maaş bordroları verilmediği gibi bunu isteyenler de işten atılmakla tehdit ediliyorlar. Fabrikada 163 işçi işten atılmakla tehdit ediliyor. Fabrikada 163 işçi çalıştığı halde sadece 42'sinin SSK'da kaydı var; diğer işçiler kaçak olarak çalıştırılıyor. İşçiler işte böylesi ağır çalışma koşullarının düzeltilebilmesi için sendikada faaliyet içine girmişlerdi. İşverenin buna yanıtı ise sendikal faaliyet yürüten işçileri polis zoruyla fabrikadan atmak oldu. Şimdi işçiler fabrikanın önünde oturarak, direniyorlar. Direnişteki işçilerle görüştüğümüzde, işçilerin sözcüsü yaptığı açıklamada bizlere şunları söyledi:

*"1 Eylül'den itibaren TEKSİF Sendikası'na kaydımızı yaptırmaya başladık. İşveren bundan oldukça rahatsız oldu. Ve bu yüzden işçi kıyımına gitti. Biz anayasal hakkımız olan sendikalaşma hakkımızı kullandığımız için işten atıldık. Bizim buradaki direnişimiz özelde İnegöl Organize Sanayi Bölgesi'ndeki 103 fabrikada çalışan işçilerin, genelde tüm ülke işçi sınıfının onurunu temsil ediyor. Bu onuru çiğnetmeyeceğiz. Burada kazanmak zorundayız, kazanacağımıza kesinlikle inanıyoruz, bu konuda karartıyız. "*O

İlk günkü gibi kararlılık ve direniş ruhuyla ilerlemek, eylemi başarıyla sonuçlandıracaktır

Gaziosmanpaşa Belediyesi işçileri eylemlerini sürdürüyor

Gaziosmanpaşa Belediyesi'nde işçilerin yirmili günlere dayanan iş bırakma eylemi devam ediyor.

İşçiler '92 yılı toplu sözleşme farklarıyla son dört aylık maaşlarını ve son üç aylık ikramiyelerini alamadıkları için geçtiğimiz hafta bir dizi eylem gerçekleştirmişlerdi. İşçiler bu eylemler sırasında kendilerine ücret ödenmeme nedeni olarak gösterilen taşeron firmaların araçlarına bir süre için el koydular. Bunun üzerine Belediye Başkanı İsmail Rüstemoğlu yaptığı açıklamada işçileri işten atmakla tehdit etti.

Bu süre içinde direnişte olan işçilerin banka hesaplarına bir maaşlarının yatırılması ise direnişin ürünüdür, direnişin kazanımıdır. Gaziosmanpaşa Belediyesi işçileri eylemlerinin ilk günündeki kararlılık ve direniş ruhuyla ilerledikleri sürece haklarını tümüyle alarak eylemlerini başarıyla sonuçlandıracaklardır. Yeter ki kararlılık, örgütlülük ve kszanımların yolunu açabilecek bir eylemlilik tutturulabilsin.

Eylemlilik süreci içinde işçiler sendikalarına karşı da oldukça ihtiyatlı davranarak, sendikanın eylemlerini sonuna kadar götürmesine engel olucu tavırlardan uzak durmasını ve direnişi her şeyiyle sahiplenmesini istiyorlar. Bunun da ötesinde, bu sahiplenişin sadece direnişle sınırlı kalmayıp infazları ve katliamları da kapsaması gerektiğini vurguluyorlar. O

Yalova Elyaf Fabrikası'nda işçiler zehirlendi

Yalova Elyaf Fabrikası'nda yedikleri yemekten zehirlenenler arasında fabrikanın genel müdürü, yemeği kontrol edenlerden bir doktor ve fabrikada yemek yiyen bir trafik polisi de bulunuyor. Ayrıca yemeği kontrol eden vardiya amiri, işyeri temsilcisi, sağlık memurları ve aşçının da zehirlenmesi, olayı daha da ilginç bir hale sokuyor.

İşçilerin sağlığının ne kadar ucuz olduğunu gösteren olay fabrikanın yemek işlerini üstlenen taşeron müteahhit Naci Soyer'in kaçak olarak kestiği danaları rosto haline getirip fabrikaya göndermesiyle başladı. Danalar hastalıklı olduğundan yemeği yiyen bütün işçiler de baş dönmesi, ishal, aşırı ateş, kusma gibi rahatsızlıklar görüldü. Bunun üzerine işçiler Yalova, İzmit, Karamürsel ve Bursa devlet hastanelerine sevk edildiler. Ancak işçiler, hastane personelinin kendilerine iyi davranmadıklarını, SSK'nın ilaç parasını ödememek için kendilerini İstanbul'a sevk etmek istediğini belirttiler.

Daha sonra kendisiyle görüştüğümüz müteahhit Naci Soyer, tahlil sonuçları alınıncaya kadar konuşmayacağını; kardeşi ise zehirlenmenin etlerden olmayacağını, belki yıkanmamış üzümlerden belki de fabrikanın içme sularından kaynaklanmış olabileceğini söyledi. Ancak kendisine etlerin mezbaha kesimine ait kesim belgelerini gösterip göstermeyeceğini sorduğumuzda kaçamak yanıtlar aldık. Ve kesim belgelerini göremedik. Aynı yemeği evine götüren işçilerden Cemile Aslan'ın oğlu Yılmaz Aslan'ın da zehirlenmesi, bu zehirlenmelerin yemekten kaynaklandığını açıkça gösteriyor.

Hak-İş'e bağlı Öz İplik-İş Sendikası Şube Başkanı Musa İpekçioğlu bu olay karşısında ikircikli bir tutum takınarak işçilere sahip çıkmadı. İşçilerden yana olacağına, zehirlenmenin sorumlusu olan taşeron firmayı savunmayı tercih etti.

Hürriyet gazetesi de tam bir ikiyüzlülükle işçilere düşman yüzünü bir kez daha göstererek zehirlenmenin "yasadışı örgüt" tarafından yapılmış olduğunu iddia etti. Dayanak olarak da kendisine yemeği yiyip de zehirlenme belirtisi göstermeyen iki-üç işçiyi gösterdi. O

Küçükçekmece belediye işçileri 15 dakika yol kesti

Küçükçekmece Belediyesi işçileri 14 Eylül günü çöp kamyonları ve işçilerle birlikte E-5'i 15 dakika "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganlarıyla kestiler. İşçiler daha önce de birçok eylemi hayata geçirmişlerdi. Yol kesme eyleminden önce, işçiler Sefaköy'deki çöp kamyonlarının bulunduğu yerden korna çalarak, arabaların üstüne pankartlar asarak başkanlık binasına yaklaşırken polis tarafından engellendiler. Polisin konvoyu tümüyle engellemesi mümkün değildi. O kadar çöp kamyonunun yolda kalmasını ve yolun kesilmesini göze alamazlardı. Onun için de konvoyu bölmeye çalıştılar. Ancak kamyonlar bir noktada birleşerek belediyenin önünde işçilerle birlikte yolu kapattılar. Eyleme 100'e yakın işçi katıldı. 15 Eylül günü ise işçiler alacaklarıyla ilgili dilekçe kuyruğuna girdikleri sırada Belediye Başkanı Ali Rıza Gürkanat işçilere hakarette bulundu. Başkanın hakareti üzerine işçiler eylemliliği işgale dönüştürmek istediler. Ancak daha sonra dilekçe verme sırasına tekrar girdiler.

Küçükçekmece Belediyesi'nde çalışan 1140 işçi 6 aydır maaş alamıyorlar. Üstelik maaş dışında kendilerine ikramiye, sosyal haklar ve 1992 Mart'ından beri toplu sözleşme farkları da verilmiyor. Daha önce Küçükçekmece'den Avcılar Belediye'sine atanan 254 kişiye geçmiş alacakları ve toplu sözleşme farkları ödenmemişti.O

Adana Kamu Çalışanları Platformu

"Özelleştirme işçi kıyımıdır"

Emekçiler üzerinde daha vahşi bir sömürü çarkının işlemesi demek olan özelleştirmeye karşı tepkiler giderek yükseliyor.

***Adana'da 14** Eylül'de DEMİRYOL-SEN, EĞİT-SEN, TÜM SAĞLIK-SEN, SAĞLIK-SEN, TÜM BEL-SEN, GENEL SAĞLIK-İŞ, HABER-SEN, TÜM MALİYE-SEN, TÜM SOSYAL-SEN, EĞİTİM-İŞ, TÜM BANKA-SEN ve ORKAM-SEN yöneticileri ortak bir basın açıklaması yaparak özelleştirmenin IMF ve Dünya Bankası gibi uluslararası emperyalist sömürü kuruluşlarının reçetesi olduğunu belirttiler.*

Açıklamada özelleştirmenin işçi kıyımı olduğunu belirten memurlar, "KİT'lerin zarar ediyor gerekçesiyle satılması aldatmacadan başka bir şey değildir. Eğer KİT'lerde yeterli verimlilik elde edilemiyorsa bunun da sorumlusu yine, yeni teknolojiye engel olan, planlı çalışma uygulamayan iktidardır. Çok açıkça görülüyor ki bu emekçi sınıfa açık bir saldırıdır. Yüz binlerin işsiz kalması demek olan bu saldırıya biz kamu emekçileri asla sessiz kalmayacağız. Bu doğrultuda ilk olarak afişleme, el ilanları, açık mektup, panel ve açık oturumlarla Çiller hükümeti ve arkasındaki tekelci sermayenin yalanlarını her alanda teşhir edeceğiz." dediler. O

Devrimci Sol Güçler: "Bir yıl önce 13 Eylül'de dostlarımız üzüldü, düşmanlarımız sevindi"

Devrimci Sol Güçler bir yıl önce 13 Eylül'de darbeci ihanet çetesi tarafından tüm değerlerimizin, gelenteklerimizin, ilkelerimizin ayaklar altına alınmasını protesto etmek için bir kampanya düzenledi.

İstanbul'da 12 Eylül 1980 ve 13 Eylül 1992 darbelerini protesto eden ve hesap sorulacağını belirten çeşitli yazılamalar yapıldı, pankartlar asıldı. Mahalleler Devrimci Sol bayraklarıyla donatıldı; ayrıca Devrimci Sol Güçler konuyla ilgili bir bildiri yayınladı.

Bildiride darbeci ihanet çetesinin 13 Eylül'deki tavnyla başlayan süreç şu sözlerle ifade edildi: *"Dostun, düşmanın, Türkiye halklarının olduğu gibi tüm dünya halklarının da tanık olduğu bir kara leke çalındı Devrimci Sol'a... 13 Eylül 1992 günü darbeci kontra çetesi hareketimizi yok etmek için saldırıya geçti. Güçsüzdüler. Zavallı ve korkaktılar. Kumpaslar kurup, hizip örgütleyerek, haince bizi arkadan hançerlediler. 13 Eylül devrim tarihine bir kara leke olarak geçti. Bir yıl önce 13 Eylül'de dostlarımız üzüldü... Halkımız üzüldü... Umut bağlanan hareketimizin savaşı engellenmeye çalışılıyordu. Ama çok geçmeden önderiyle, kadroları ve kitlesiyle bir bütün olarak Devrimci Sol gereken yanıtı dosta, düşmana, tüm halkımıza vermekte gecikmedi. Her koşulda devrim yürüyüşümüzü sürdüreceğiz, dış ve iç düşmanlarımız bunu engelleyemez."*

Bugün gelinen noktada darbeciliğin alt edildiğini, devrim yürüyüşünün sürdüğünü vurgulayan bildiri halka yönelik şu çağrıyla bitiriliyor: *"Bugün başımız dik, alnımız açık sürdürüyoruz devrim yürüyüşümüzü. Şehirlerde, kırlarda gerillalarımız en zor koşullarda savaşı kesintiye uğratmıyor. Dur durak yok. Halkımızla gecekondularda, fabrikalarda, kırlarda buluşuyor, devrime birlikte koşuyoruz. Zafer boyun eğmeyenlerindir.*

"BİZ KAZANACAĞIZ. Öfke dolu olmalıyız. İhanetçiler, kontrgerillanın çocuklarını bölgemize, alanımıza, mahallemize, evlerimize, sokmamalıyız. Çaldıkları her kapı suratlarına çarpan bir gerçek olmalı.

Yenibosna, Yedikule, Gaziosmanpaşa, Gazi Mahallesi, Alibeyköy, Sultançiftliği, Zeytinburnu, Esenler, Bağcılar, İkitelli-Altınşehir ve Küçükköy'de 65 yere Devrimci Sol bayrağı, 11 yere pankart asıldı, 90 yere de yazılama yapıldı. Anadolu yakasında ise 10 yere yazılama yapıldı.

Devrimci Sol Güçler imzalı yazılama ve pankartlarda "Oligarşidenn ve Darbecilerden Hesap Sorduk Soracağız", "Darbeci Kontra Çetesi Yaptıklarınızı Unutmadık. Hesabını Sorduk Soracağız", "Devrim Yürüyüşümüz Sürüyor" gibi sloganların yer aldığı görüldü.

Devrimci Sol Halk Milisleri tarafından da 12 Eylül sabahı, Beşyol semtindeki dört yol ağzına "12 Eylül Halklarımızı Teslim Alamadı" pankartı asılırken, Beşyol İlkokulu ve Sefaköy liselerine de Devrimci Sol bayrağı asıldı. Hisarüstü, Reşitpaşa ve Karanfilköy'e 9 pankart asılırken, Hisarüstü ve Okmeydanı'na da iki Devrimci Sol bayrağı asıldı. Yine Karanfilköy, Hisarüstü, Reşitpaşa, Okmeydanı, Örnektepe, Nurtepe ve Alibeyköy'de otuz yazılama yapıldı.

"Umudun Ordusu Yürüyor" Ankara'da darbeyi ve darbeciliği bir kez daha bilinçlere kazımak, mahkum etmek amacıyla 13 Eylül'de Ankara ÖZGÜR-DER'de bir basın açıklaması yapıldı. Basın açıklamasına ÖZGÜR-DER'li aileler, AYÖ-DER'liler, Devrimci Mücadelede İşçiler, Devrimci Mücadelede Avukatlar, Ankara DLMK, BEM-SEN'liler, SAĞLIK-SEN'liler, ESM çalışanları, Şahintepe Halk-Der'liler, Keçiören Halk-Der'liler, Mamak Halk-Der'liler, Mücadele gazetesi, Devrimci Gençlik dergisi, Memur Gerçeği dergisi Ankara büroları ve Ankaralı işçi gazetesi gibi demokratik güçler katıldı.

Darbeciliğin özünde devrim yürüyüşüne ve devrimci değerlere yönelik bir saldırı olduğunu ve darbeciliğin kendisine "sol" diyen kimi anlayışlarca açıkça desteklenmesine rağmen bugün artık alt edildiğini belirten açıklamada şu görüşlere yer verildi: *"Sürecin zorluklarını, güçlüklerini göğüsleyemeyen, sürekli kendini yenilemeyen ve kendini geliştirmeyi başaramayan küçük burjuva kökenli unsurlar devrimci hareketin devrim yürüyüşünü engellemeye çalıştılar. Yaratılan değerlere, geleneklere saldırarak bizi içimizden hançerlemeye kalktılar. Ama başaramadılar. Görüldü ki, bu darbeci ihanet çetesi devrimci hareketin devrim yürüyüşünü engelleyemedi. Umudun ordusu bugün her şeye rağmen hala yürüyor, umutsuzluğu kurşuna dizerek ve hiçbir güç bu yürüyüşü engelleyemeyecek. "*

Darbeciler Bir **Kez** Daha Lanetlendi

Trabzon'da Devrimci Sol Güçler tarafından 13 Eylül'de darbecilik konulu bir seminer düzenlendi. Darbeciliğin oluşmu ve alt edilmesinin anlatıldığı seminerde, darbenin oluşu, "nedenleri", darbecilerin sahtekarlıkları, kadro ve taraftarların devrimci harekete ve geleneklere sahip çıkması, "sol"un aldığı "tavır" ve gelinen aşamada görevlerimiz konularına değinildi.

Sorularla detaylandırılarak süren seminerde darbecilik bir kez daha lanetlendi.

Darbecilere karşı sürdürülen mücadelede "devrimcilerin" öldüğünü iddia ederek kapalı kapılar ardında "tavır" alanlar ise seminere davetli oldukları halde katılmadılar. Böylece tartışma olanağından uzak durmakla, "eleştirileri"ne ne kadar inandıklarını gösterdiler. O

Devrimci Sol ANAP binasını taradı

11 Eylül akşamı Mersin ANAP il binası önünde nöbet tutan polislere yönelik olarak gerçekleştirilen eylem sırasında bir polis yaralandı. Eylemle ilgili olarak gazetemizi arayan bir kişi "11 Eylül akşamı Mersin ANAP il binasına yapılan saldırıyı Devrimci Sol Mersin Halk Milisleri adına üstleniyoruz." dedi.

Yine eylemle ilgili olarak, Devrimci Sol Silahlı Halk Milisleri Komutanlığı'nca gazetemize gönderilen açıklamada da "Mersin Silahlı Halk Milisleri'ne bağlı savaşçılarımız tarafından 11 Eylül 1993 akşamı Mersin ANAP il binası önünde nöbet tutan iki polise yönelik silahlı eylem gerçekleştirildi. Silahlı Halk Milislerimiz tarafından gerçekleştirilen eylem; 13 yıl önce halklarımızın Üzerine bir karabasan gibi çöken 12 Eylül faşist darbesinin yıldönümünde her türlü darbeciliği mahkum etmek, Toroslar'da katledilen Ali Tarık Koçoğlu, Mustafa Sefer yoldaşların, Aydın Emniyeti'nin işkencehanelerinde katledilen Baki Erdoğan yoldaşın, Batman'da kontrgerilla tarafından katledilen DEP Milletvekili Mehmet Sincar'ın hesabını sormak amacıyla gerçekleştirilmiştir.

Oligarşi dün olduğu gibi bugün de karşısında örgütümüzün devrimci adaletini- savaşımı bulacaktır. Ödediğimiz ve ödeyeceğimiz her türlü bedele rağmen devrim yürüyüşümüz devam ediyor" denildi.O

O O O

Avrupa DEV-GENÇ'ten Küba halkı için ilaç kampanyası

Avrupa Dev-Genç tarafından 11 Eylül'de Küba halkına yardım amacıyla ilaç kampanyası başlatıldı. Geçen ay düzenlenen Avrupa Dev-Genç 1. Kurultayı'nda alınan kararlardan biri de Küba halkıyla dayanışma içinde olmak, öncelikle ilaç kampanyası başlatmaktı.

Avrupa Dev-Genç 11 Eylül'de yayınladığı bildiride, "Halkların kurtuluş mücadelesini boğmak için her türlü yöntemi kullanan emperyalizmin sosyalist Küba'ya karşı sürdürdüğü ambargoya baş eğmeden bağımsızlığını savunan Küba halkıyla dayanışma her devrimci, her demokrat için tarihsel bir görevdir. Yaşlı-genç, çocuk milyonlarca Kübalının sağlığı bizim sağlığımızdır. Tüm Küba halkı ve tüm Küba gençliği bizim kardeşlerimizdir." denilerek Küba halkının yalnız olmadığı belirtildi. "Biz yurtdışında yaşayan Kürt ve Türk gençliğinin örgütlü gücü Avrupa Dev-Genç olarak, emperyalizme karşı onuruyla direnen sosyalist Küba halkı için ilaç kampanyası başlatıyoruz. Direnen Küba halkını savunmanın, geleceği ve sosyalizmi savunmak olduğunun bilinciyle hareket ediyoruz." diyerek kampanyanın amacını açıklayan Avrupa Dev-Genç devrimciyim, demokratım ve insanım diyen herkesi başlatmış oldukları ilaç kampanyasına destek vermeye çağırdı. O

Emekçi olmak Serdar Güreş'den dayak yemeye yetiyor

Küçükarmutlu'da yaşayan ve Gayrettepe İş Bankası bloklarında çalışan Ahmet Aldemir, 6 Eylül'de evine giderken Terörle Mücadele Ekipleri tarafından silah zoruyla gözaltına alındı.

Ahmet Aldemir, gözaltına alındığı sırada yediği dayaklardan ve gördüğü işkencelerden dolayı yüzü gözü moramış bir halde, mahkemeye dahi çıkanılmadan serbest bırakıldı. Kendisiyle görüştüğümüz Ahmet Aldemir, gözaltına alınış sebebinin Genelkurmay Başkanı Orgeneral Doğan Güreş'in oğlu Serdar Güreş'in sevgilisi Arzu Özergil ile kendi arasında geçen bir tartışma olduğunu açıkladı.

Çalıştığı bloklarda oturan. Arzu Özergil'in kendisine ve ailesine sürekli hakaret ettiğini ve emekçi insanlar oldukları için ağıza alınmayacak küfürlerle aşağıladığını vurguladı. En son 5 Eylül'de yine aynı aşağılayıcı tavırlarla karşılaşan Ahmet Aldemir'in dayanamayıp karşılık vermesi üzerine, Arzu Özergil tarafından tehdit edildi.

Ahmet Aldemir'in hesabını Serdar Güreş başta Armutlu halkı olmak üzere tüm halka verecektir.

Ertesi gün, Terörle Mücadele Şubesi'nden olduğunu söyleyen kişilerce gözaltına alınarak Harbiye Orduevi'ne götürüldü. Ve burada feci şekilde dövüldü. Ahmet Aldemir, Serdar Güreş'in de işkenceye, tehditlere katılarak kendisine yangın söndürme tüpü ile saldırdığını, ayrıca bu durumu kimseye söylememesi için ölümle tehdit ettiğini söyledi.

Küçükarmutlu halkı yaptığı basın açıklamasında "Şunu bilsinler ki, bizler Küçükarmutlu halkı olarak şehir eşkıyalarının cirit attığı, köylerin bombalandığı, sokak infazlarının yaşandığı bir düzende yaşamak istemiyoruz. Ve yine diyoruz ki, Ahmet Aldemir'in maruz kaldığı bu çirkin saldırıyı kınıyor, suçlulardan hesap sorulana kadar bu işin peşini bırakmayacağımızı belirtiyoruz." diyerek olayı protesto ettiler. O

Antakya, Harbiye halkı:

"Çöplerle yaşamak istemiyoruz"

'80 öncesinde geniş bir devrimci-demokrat potansiyele sahipti Harbiye nahiyesi. 12 Eylül cuntasının depolitizasyonu fazlasıyla etkili olmuştu. Ancak şimdi yeniden sorunlarına sahip çıkma bilinciyle adımlar atıyorlar.

Harbiye halkı olarak attıkları ilk adımla, ülkemizin irili-ufaklı hemen tüm kentlerinin sorunu olan çöp sorununda sınırlı da olsa bir çözüm elde ettiler. Sorunlarına ancak kendilerine güvenerek çözüm bulunabileceğini bir kez daha gördüler.

Adana (Mücadele)- Sürekli çöplerle birlikte yaşamaya mahkum edilen, Antakya'nın Harbiye nahiyesi halkı, yetkililerin çöplerin kaldırılması talebiyle ilgili başvurularına yanıt vermemesi üzerine 3 Eylül'de belediye binasına yürüdü. Çöp arabalarını durdurarak, çöpün Harbiye'ye dökülmesini önlediler ve belediye binasını taşladılar. Artık çöpler Harbiye'ye dökülmüyor.

'80 öncesinde geniş bir devrimci-demokrat potansiyele sahip olan Antakya'ya bağlı Harbiye nahiyesinde, 12 Eylül cuntasıyla halkın depolitize oluşu gittikçe artmıştı. Ancak şimdi Harbiye halkı kendi sorunlarına sahip çıkma bilincini kazanmaya başladı. En temel sorunları olan çöp sorunu için bu şekilde harekete geçmeleri ve kazanmaları onlar için önemli bir adım oldu.

Antakya Belediyesi'nin şehrin bütün çöplerini Harbiye'ye 2 kilometre uzaklıktaki dağ yamacındaki alana dökmeye başlaması üzerine, Harbiyeliler çöp kokuları ve mikroplar içinde yaşamaya başladılar. Bu durumu defalarca belediye başkanına iletmelerine rağmen, belediye başkanının oyalayıcı sözleriyle karşılaştılar. Çöpler, rüzgarın da etkisiyle Harbiye'nin üzerine pis bir koku yayıyor. Hatta çöp yığınından içme suyu kaynağının da etkilenmesiyle halk bulaşıcı hastalıklarla karşı karşıya kalıyor. Bunlar bir yana, Harbiye'yi boydan boya ikiye ayıran E-5 karayolunun üzerinden geçmek bile halkın sağlığını tehdit ediyor.

Yıllardır bu konuda birçok kere söz verilmesine rağmen çöp sorunu bir türlü çözülmeyerek, halkın sağlığı hiçe sayıldı. Ne Harbiye Belediye Başkanı DYP'li Sami Doğruel, ne de Antakya Belediye Başkanı SHP'li Şükrü Güçlü'nün sorunu çözme gibi bir niyetlerinin olmadığını gören halk, kendi sorunlarını kendisi çözme yoluna gitti.

3 Eylül sabahı Atatürk Caddesi üzerinde toplanan Harbiye halkı "Çöplerle Yaşamak İstemiyoruz" yazılı büyük bir pankart açarak, belediyeye doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "Çöplere Hayır", "Kararlıyız Çöpleri Kaldıracağız" yazılı dövizler de taşıyan halk, sık sık "Başkan istifa" sloganını attı. Bu sırada çöp dökmeye gelen Antakya Belediyesi'ne ait çöp arabalarını durduran halk, arabaların lastiklerinin havasını indirerek, çöp dökülmesini engelledi.

Çevreden insanların da katılmalarıyla Harbiye Belediyesi'nin önünde toplanan insanların sayısı bir anda iki yüze ulaştı. Sayının daha da fazla artmasından korkan jandarma, Antakya'dan takviye jandarma gücü istedi. Jandarmaların gelmesiyle birlikte kitlenin önü kesilerek barikat oluşturuldu. Bunun üzerine kitle jandarmayı alkışlarla protesto etti.

Öğle saatlerine doğru jandarma barikatını yarmayı başaran halk, belediye binasını taşa tutarak, "Başkan istifa" sloganını attılar. Halkın tepkisinin ve eylemin büyümesi üzerine yetkililerden Vali Yardımcısı Nejat Aksu, Merkez Jandarma Komutan Vekili Ahmet Albayrak, İl Sağlık Müdürü ve Antakya belediye başkan yardımcılarından M.Ali Büyükaşık Harbiye Belediyesi'nde sorunu görüşmek üzere toplandılar. Görüşmede Vali Utku Acun ve Antakya Belediye Başkanı Çevre Koruma Derneği Harbiye Şubesi'ni olaya duyarsız kaldığı için protesto ederek, derneğin tabelasını söktü.O

Samsun Meskenler Mahallesi halkına polisten toplu dayak

Polis saldırısından geriye yaralılar, halkın öfkesi ve devletin gerçek yüzü kaldı.

Samsun'un Meskenler Mahallesi'nde 3 Eylül'de çocuklar arasındaki kavga polisin mahalle halkına toplu dayak atmasıyla sonuçlandı. Atılan dayak sonucu, Kenan Kılıç ameliyat olmak zorunda kaldı. Pek çok insan yaralandı.

Mahalleye gittiğimizde, olayı yaşayanlardan Aysel Taç'la görüştük:

"Akşam saatlerinde sokakta iki çocuk kavga ediyorlardı. Bu çocuklar polis lojmanlarında oturan polislerin çocuklarıydı. Mahallemizden Kenan Kılıç'ın oğlu ise onları ayırmak istedi. Daha sonra kavga eden çocuklardan birisi Kenan Kılıç'ın oğluna vurdu, Kenan Kılıç'ın oğlu da polisin oğlunu dövdü. Olay yerine gelen iki polisin -birisi dayak yiyen çocuğun babasıydı- hortumla çocuğu dövdüğünü duyan Kenan Kılıç eşiyle gelince, polisler bu sefer Kenan Kılıç'ı dövmeye başladılar. Mahalle sakinleri polislerin elinden dayak yiyen komşularını almaya çalışınca polisler takviye istediler. Mahalleye 10-15 polis otosu geldi. Biz kalp hastası olan Kenan Kılıç'a bayıldığı için yardım etmeye çalışıyorduk. Ne olduğunu anlayamadan arabalardan inen polisler coplarla bize saldırdılar. Polisler herkesi, yoldan geçeni, bakkaldan gelen yaşlı kadınları bile dövdüler.

"Yaralananlar hastaneye giderken, polis arabalarına ve dolmuşlara kimseyi almamalarını, aksi halde kendileri için de iyi olmayacağını söylediler. Polisler bize sanki düşmana vurur gibi vuruyorlardı. Sormak istiyoruz, haklı olan biziz ama dayak yiyen de biziz, nereye gidelim? Bu memleket bizim değil mi? Bize 'Siz polis öldürüldüğünde alkışlıyorsunuz, seviniyorsunuz, sizin Allahınız da, kitabınız da biziz.' dediler. Bu ne adalet? Bu ne anlayış? Devlet terörist mi? İnsanlara karşı duydukları bu nefret niye?"

Dövülerek hastanelik edilen Kenan Kılıç ise geceyi "İki polisin oğlumu kıyasıya dövdüklerini gördüm. Oğlumu ellerinden almak için ellerimi uzattığım sırada polislerden yumruk yedim. Kalbimden rahatsızlığım olduğu için bayılmışım. Kendime geldiğimde etrafımda mahalle halkı ve ellerinde coplarla polisler vardı. Herkesi dövüyorlardı. Hastaneye gittiğimizde doktor bir şeyim olmadığını söyledi. Daha sonra rahatsızlanarak tekrar hastaneye gittim. Akciğerimde kanama tespit edildi, ameliyat oldum, bir haftadır yatıyorum. Komşularım yardımcı oluyorlar. Üstelik yaralı ve akciğerimde kanama varken, oğlumla ikimizi kelepçeleyip, adliyeye çıkardılar. Oysa doktor 20 gün süreyle hayati tehlikenin söz konusu olduğunu söylemişti. Polis mahallede egemenlik kurmak için bu olayı bahane etti. Mahallede sürekli polis arabaları geziyor, sokağa ve camlara çıkmamamızı söylüyor. Bütün mahalleyi fişlediler, bize terörist gibi davrandılar ama kimin terörist olduğu belli." diyerek anlattı.

Mahalle halkı "Polislerin yaptıkları gerçek yüzlerini ortaya koymuştur. Bizler komşu olduğumuzu unutmuyoruz ve birbirimize sahip çıkmaya devam edeceğiz" dedi. Polis açıklama yapmaktan kaçınırken, saldırıdan geriye yaralı kadın, erkek ve çocuklar ile mahalle halkının öfkesi ve devletin gerçek yüzü kaldı.O

Çanakkale Cezaevi'nde tutsaklara saldırı

Çanakkale E Tipi Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar cezaevi 1. ve 2. müdürünün bir süredir süregelen provokasyon girişimlerinden sonra bu kez de fiili saldırıya maruz kaldılar.

Provokasyon yaratarak tutsakların can pahasına elde ettikleri hakları gaspetmeye çalışan Cezaevi 1. Müdürü Erdem Etyemez ve 2. Müdür Ünal Kayabaldı geçtiğimiz günlerde 60 kadar gardiyanla beraber tutsaklara yönelik bir saldırı düzenledi. 1. Müdür bu saldırı ile de yetinmeyerek insanı yaşam koşullarını kısıtlamaya çalışıyor. Devrimci Sol Davası'ndan yargılanan Musa Erdem bir grup siyasi tutsak adına yaptığı açıklamada "Bizler her türlü bedeli göze alarak elde ettiğimiz hakları yine bedeli ne olursa olsun korumaya kararlıyız. Hiçbir gaspçı ve saldırgan tutum bizleri meşru ve haklı zeminden geriletemez." diyerek kamuoyunun desteğini istedi.O

O O O

Haydar Aslan için yardım kampanyası

Sıvas (Mücadele)-Sıvas'ta ilerici bir insan olarak tanınan Haydar Aslan, Yıldızeli ilçesi Pir Sultan köyünden. Kronik böbrek yetmezliği olduğu için ameliyat edilmesi gerekiyor. Bunun için de paraya ihtiyacı var.

Haydar Aslan 1977'de Banaz'da Pir Sultan Abdal Derneği'nin başkanlığını yapmış, Banaz'da bulunan Pir Sultan Abdal heykelinin yapımı için çaba harcamıştı. Ancak sağlık durumu onun demokratik faaliyetlerini de etkiliyor. Haydar Aslan'a böbrek nakli yapılabilmesi için gerekli paranın bulunabilmesi amacıyla, duyarlı insanlar Ziraat Bankası'nın Sıvas şubesinde açılan 026367-1 No'lu hesap numarasına yardımda bulunmaya çağrıldı.O

O O O

Sıvas ÖZGÜR-DER'in pikniği

Sıvas ÖZGÜR-DER Girişim Komitesi Pir Sultan Abdal'ın köyü olan Banaz'da piknik düzenledi. Çırçır Köyü muhtarının ihbarı ve jandarmanın engelleme çalışmaları pikniğe engel olamadı.

ÖZGÜR-DER'lilerin 12 Eylül günü düzenledikleri pikniğe Sivas'tan gelenlere Banazlılar katıldı. Köy muhtarı Ali Haydar Çakmak'ın bir gün önce pikniğe katılma konusunda istekli görünmesine karşılık, daha sonra Çırçır Köyü jandarmasını araması üzerine jandarmalar pikniği engellemeye çalıştılar. Muhtarın tavrından rahatsız olan köylüler, kendilerine silah almaları için de baskı yapıldığını söylediler.

Jandarmanın varlığı ve muhtarın ihbarcı tavrına rağmen piknik halaylar, semahlar ve türkülerle sürdü. "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Halkların Kardeşliği" ve "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganlarının atıldığı pikniğe Haziran Yayıncılık, Adana Mücadele, Ankara ve Sivas Mücadele büroları. Ankara ve Adana ÖZGÜR-DER, Ankara Halkın Hukuk Bürosu, SAĞLIK-SEN ve BEM-SEN de mesajları ile katıldılar.O

Gazetemizin basılarak çalışanlarımızın gözaltına alındığı dava başladı

"Yazmaya ve konuşmaya devam edeceğiz"

15 Eylül'de İstanbul 3 No.lu DGM'de Mücadele gazetesi, Halkın Gücü dergisi ve Marmara ÖZGÜR-DER'in 21 Haziran'da basılmasıyla birlikte gözaltına alınarak 15 gün boyunca gözaltında tutulanlar için açılan dava görüldü.

21 Haziran'da Devrimci Sol'un "Darbeci Çözüm"e yönelik gerçekleştirdiği eylemin ardından gazetemizin merkez bürosu, Marmara ÖZGÜR-DER, Halkın Gücü ve İşçinin Yolu dergileri basılmış, pek çok kişi gözaltına alınmıştı. Daha sonra gözaltına alınanların bir kısmını bırakan polis, aralarında çalışanlarımızın ve gazetemiz sahibinin de bulunduğu 19 kişiyi 15 gün boyunca siyasi şubede tutmuştu. Siyasi şubede tutuldukları süre boyunca işkenceli sorgulardan geçirilen insanlar 5 Temmuz'da çıkarıldıkları DGM'de savcılık tarafından serbest bırakılmışlardı.

Ancak savcının serbest bırakması kontrgerillanın hoşuna gitmemiş olacak ki, serbest bırakılan 19 kişi hakkında 3 No.lu DGM'de "Devrimci Sol'un propagandasını yapmak"tan 3713 sayılı kanunun 7/e maddesince cezalandırılmaları istemiyle dava açıldı.

Bu davayı kontrgerilla açtırmıştı. Bu çok açıktı. Savcının hazırladığı iddianame bile Devrimci Sol propagandasının yapıldığını kanıtlayacak nitelikler taşımıyordu. Sadece ortada bir kanaat vardı. Yargılanan insanların bir kısmının geçmişlerinden dolayı polisin hazırladığı fezlekelerdi iddianamenin dayanağı.

Kontrgerillanın açtırdığı davada devrimcileri, emekçi halkı ve daha güzel bir ülke için sosyalizmi savunduk.

15 Eylül'de yapılan duruşmada polisin keyfiliği, yapılan işkenceler ve açılan dava protesto edildi. Mücadele çalışanları hazırladıkları ortak sorguyla bu davanın neden açıldığını anlatarak, gazetemizin izlediği devrimci yayın çizgisinden asla vazgeçmeyeceğini vurguladılar.

Ortak sorguyu çalışanlarımız adına okuyan gazetemiz sahibi Gülten Şeşen şunları söyledi:

"Bu dava, devrimcilere, sosyalist basına karşı yürütülen; dergi ve gazete bürolarında başlayıp, siyasi şubenin işkence hanelerine taşınan baskıların DGM salonlarında sürdürülmesinden ibarettir. Bu dava üzerimizdeki baskı biçimlerinden biri olarak hatırlanacaktır. Sizin içinse yeni bir 'hukuk utancı' olmaktan öteye geçmeyecektir.

"Eğer polis fezlekeleri, 'hazırlık' evrakları iddianame yerine geçecekse, ki olan budur, o zaman savcılık diye bir kuruma neden gerek duyuluyor ki? O zaman yargılamalar polis fezlekesiyle yapılsın.

"Evet, bugün polis olağan olarak zaten bunu yapıyor; yargılıyor ve infaz ediyor. Biçimsel olarak "iddiname" infazdan sonra hazırlanıyor.

"NİYE BURADAYIZ?

"Buradayız;

"Çünkü, sosyalist gazete olarak gerçekleri yazıyoruz. Milyonlarca satıştı günlük basının yazmadığı, küçük-kısa haberler olarak bir kenara sıkıştırdığı haberleri yazdığımız için buradayız.

"Halklarımızın kurtuluşu için mücadele eden, halklarımız için umut olan devrimcilere, oligarşinin basını gibi, sayfalarımızı kapatmadığımız, bu umuda yapılan her saldırıya, her ihanete karşı tavır aldığımız için buradayız.

"Bu dava nasıl ortaya çıktı?

"Bu dava kontrgerillanın açtırdığı bir davadır. İstanbul'un göbeğinde Adliye'nin hemen yanındaki merkez büromuz hiçbir mercinin yazılı kararı olmaksızın basılmış, talan edilmiştir.

"Susmayacağız.

"Mücadele sussun istiyorlar, Mücadele bitsin istiyorlar. İstiyorlar ki, mücadele sözcüğü sözlüklerden şilinsin... Ferhat Tepe, Aysel Malkaç'ları katlediyorlar. Bunun için; muhabirlerimiz her gün gözaltına alınıyor, işkenceden geçiriliyorlar. Bunun için, basın yasasına göre değil, MGK kararlarına göre "kapatma" davaları açılıyor.

"Ancak ne bu istek, ne de bu baskılar yeni değildir. Bugüne kadar onlarca kez başvurulmuştur bu baskılara ve biz hala yazıyoruz. Hala söylüyoruz. Çünkü söyleyecek sözümüz var. Yazmaya, söylemeye devam edeceğiz. Susmayacağız."

Ortak okunan sorgudan sonra işkenceciler hakkında suç duyurusunda bulunularak, polisin gaspettiği eşyalarımızın geri verilmesi istendi.O

Ergül Uzundiz:

"Ben sanık değil tanığım"

30 Nisan katliamının tanığı Ergül Uzundiz'in davası 14 Eylül günü İstanbul 2 No.lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görüldü.

Ergül Uzundiz katliamdan sonra "can güvenliği" olmadığı için 2 Ağustos tarihine kadar gizlenmişti. 2 Ağustos günü katliamın sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunan Ergül'ün katliamla ilgili gerçekleri açıklamak için geldiği DGM'deki davada tanıklık yapması, mahkeme heyeti tarafından reddedilmişti. Ergül, örgüt üyesi olduğu gerekçesiyle tutuklanarak Sakarya Cezaevi'ne gönderilmişti.

Ergül Uzundiz: "Yargılanan değil, yargılayanım. Ben soruyorum, siz cevaplayın..."

Savunma Hakkına Saldırı

14 Eylül günü görülen davaya Ergül'ü yalnız bırakmayan ailesi, İYÖDER'li ve DLMK'lı arkadaşlarıyla ÖZGÜR-DER'li aileler katıldı. Tutuklandığında götürüldüğü Sakarya Cezaevi'nde gardiyanların saldırısına uğrayan Ergül, duruşmaya getirilirken askerler tarafından tartaklandığını, hatta bu yüzden savunma hakkının en önemli aracı olan yazılı sorgusunun da buruştuğunu, gömleğinde de kan izi bulunduğunu söyledi ve jandarma hakkında suç duyurusunda bulundu.

"Uğur ve Şengül'e, Halka Karşı Sorumluluğumu Yerine Getiriyorum"

Ergül Uzundiz savunmasında 30 Nisan'da burjuva basının yazdığının aksine katliamın gerçekleştiği evin örgüt üssü olmadığını söyledi. Ergül savunmasının devamında "(...) katliamın tanığı olarak soruyorum: Cinayet şebekelerine katliam yaptıracak kadar önemli örgüt üyeleri isek nasıl oluyor da 20 Nisan'da DGM'ye dahi çıkarılmadan yol ortasında bırakılıyoruz. (...) Nasıl oluyor da böylesi tehlikeli örgüt üyelerini okullarda, anfilerde, öğrenci gençliğin içinde görmezden geliyor, yargı önüne çıkarmıyorsunuz?" dedi.

Uğur ve Şengül'ün katledilişinin tanığı olduğunu belirten Ergül, "Yargılanan değil yargılayanım. Ben soruyorum siz cevaplayın" diyerek, daha kaç insanın öldürüleceğini ve asıl yargılanacak olanın kendisi değil, eli kanlı katiller olduğunu söyledi.

Savunmanın sonunda Ergül Uzundiz iddia ve suçlamaları reddederek tahliye ve beraatine karar verilmesini, tutukluluğunun devam etmesi durumunda aynı iddialarla yargılandığı diğer arkadaşlarının tutuklu bulunduğu Sağmalcılar Cezaevi'ne sevk edilmesini talep ederek savunmasını "Uğur'ları, Şengül'leri Tükettemezsiniz" ve "Umudu Katledemezsiniz" sözleriyle bitirdi.

Ergül Uzundiz'in avukatlarından Muhittin Köylüoğlu ve Hasan Güler de kamuoyunda yargısız infaz olarak tanımlanan ve polisin adeta bir "spor" haline getirdiği bir olaydan Ergül'ün tesadüfen sağ olarak kurtulduğunu ve dosyada suçlu olarak değerlendirilebileceği herhangi bir delil bulunmadığını belirterek tahliye ve beraatını talep ettiler. Avukat Zerrin San ise İnsan Hakları Beyannamesi, çeşitli ülkelerin yasaları ve 1982 Anayasası'ndan verdiği örneklerle Ergül Uzundiz'in savunma hakkının kısıtlandığını, askerlerin Ergül Uzundiz'i tartaklamasının da bunun bir örneği olduğunu belirterek Sağmalcılar Cezaevi'ne sevk edilmesini talep etti. Mahkeme heyeti ise tahliye, beraat ve sevk taleplerini reddederek mahkemeyi 26 Ekim 1993 tarihine erteledi.©

Bir mevzi daha

Gaziantep büromuz açıldı

Bürolarımız ülkemizin dört bir yanına hızla yayılıyor. Mücadele'nin şiarlarını tüm emekçilere ulaştırmanın, ülkemizin neresinde olursa olsun, emperyalizme, oligarşiye karşı yükselen her sesten tüm halkı haberdar edebilmenin sorumluluğuyla yaygınlaşıyor bürolarımız. Mücadele yükseldikçe, biz de güçleneceğiz ve seslerimiz en ücra köselere kadar ulaşacaktır. Bu bilinçle daha fazla büyümek daha fazla yaygınlaşmak amacımıza adım adım ulaşıyoruz.

Bu amaçla bir ses daha katıldı sesimize. 12 Eylül'de açılışını yapan Gaziantep büromuzla bir mevzi daha ekledik devrimci yayınımıza.

Büromuzun açılışı devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başladı. Sosyalist basın üzerindeki baskıları, gazetemizin misyonunu ve her şeye rağmen mücadelenin ivmesinin yükselteceğini anlatan bir açılış konuşması yapıldı. Ardından yurdun dört bir yanından, cezaevlerinden, DLMK'lı öğrencilerden, DKÖ'lerden ve Devrimci Sol Güçler'den gelen kutlama mesajlarıyla mücadele dostluğunun sarsılmazlığı, aynı duygu ve düşünceleri paylaşmanın güzelliği yaşandı. Açılış saz şenliğinde söylenen türkü ve marşlarla sona erdi.

Evet, okurlarımız yoktan var ettikleri olanaklarla açıyorlar büroları. Mücadele ailesi büyüyor. Ailemize yarışır olmak için mücadeleyi daha güçlendirmek, yaygınlaştırmak, emekçi halka daha yoğun ulaştırmak sorumluluğunu duymalıyız. O

9. SÜTUN

"Temiz" toplum, "kirli" basın

Bir "temizleme" kampanyasıdır gidiyor. Yazı üzerine yazı, röportaj üzerine röportaj...

Burjuva basın "temiz toplum" istiyor. Dört bir yandan yaydan pislikler öyle noktaya ulaştı ki, düzenin "kumpanya "ya başvurmaktan başka yolu kalmadı. Öyle ya, bugüne kadar pislikleri örtbas edebiliyor, düzen içinde çareler gösterebiliyorlardı. Ama şimdi bombardımana tutulmuş gibi pislik içinde sistem.

Hangi birini temizleyip aklayabilecek ki!.. İLKSAN yolsuzluğu hafızalardan silinmeden, Ergun Göknel olayı patlak verdi. Tam da Ergun Göknel'in "işini bitirip" düzeni akladıkları sırada, bir başka yerden bir başka pislik çıkıverdi: "Süper Vali" Hayri Kozakçıoğlu da katılmıştı kervana.

Nasıl ki iktidar bugün her yönüyle çaresizse, burjuva basın da bu düzeni aklamakta çaresiz kalmaktadır.

Zaten adı üstünde "temiz toplum"... Yani suçlu toplumdu ve toplum temizlenmeliydi. Böylelikle düzenden kaynaklanan şikayetler eritilecek, toplum "suçlu"nun kendisi olduğuna inanıp, biraz daha "uslu" oturacaktı!

Eğer sorun "pislik" ise, bu konuda hiç kimse burjuva basınla baş edemez. Çirkinliklerin, pisliklerin, yolsuzlukların, adam kayırmaların en alası burjuva basında yaşanmaktadır. Bugüne kadar onlarca örnek, bunu defalarca kanıtladı.

KİRLİ BASIN KİRLİ SAVAŞTA

Erdoğan Sakar günlerdir "kayıp"; kontrgerilla tarafından kaybedildi. Başta eşi olmak üzere devrimciler, demokratlar açlık greviyle ve çeşitli etkinliklerle Erdoğan Şakar'ın bulunması için çalışıyorlar. Bu kişiler gizli kapaklı yerlerde mi? Hayır, herkesin gözü önündeler. Ama burjuva basın bunu "görmüyor". Çünkü işine gelmiyor. Nasıl gelsin ki? Onun "temizlemek" istediği "toplum"! Yoksa ne iktidara ne de egemenlere ve kendisine "kötülük" gelmesini istemez. Çünkü o, kayıp haberleriyle veya yazılarıyla düzenlerine bir şey olmasını istemez. Kontrgerillaları, polisleri, MİT'İ veya başka örgütlenmeleri ne kadar "pislenirse pislensin", onlara "halel" gelmemeli.

Ya Ergül Uzundiz'le ilgili haberlere ne demeli? Ergül 30 Nisan katliamının canlı tanığıdır. Onun konuşması, gerçekleri anlatması, başta katliamı yapan polisler olmak üzere, iktidarı, katliamı çarpıtarak veren basını yalanlayacaktır. O zaman daha baştan onu da karalamak gerekir. Ve "dişi teröriste 22 yd isteniyor" başlığı ile kendi aleyhlerine tanıklık eden Ergül Uzundiz halkın gözünde karalanmaya çalışılır. Burada da mantık basittir. Ergül "terörist"se, onun tanıklığı geçerli olmaz.

Eskişehir'de Atay Engin adlı öğrenci polis tarafından 8. kattan aşağı atılıyor. Ama basın "terörist kaçmak istedi, kendini aşağı attı" diye yazıyor. Bu öğrencinin 12 saat önce polis tarafından gözaltına alınıp serbest bırakıldığını soruşturmuyor. Çünkü işine gelmiyor soru sormak. Bu öğrencinin durumunu biliyor ve gerçekleri gizlemek için yalan söylüyor. İşte "temiz toplum" kampanyasının yaratıcıları böylesine "temiz iş" yapıyorlar. Tabii ki, efendilerinden kredi, aferin, "olanak" alarak...

Örnekleri çoğaltmak mümkün. Ama tüm bunlar "temiz toplum" isteyen burjuva basının marifetleri. Onların istediği "temizlik" işte bu!..

"Temizlik" konusunda burjuva basının söyleyeceği hiçbir şeyi olamaz. O önce kendi içinde temizliğe girişsin. Bir yanda "temizlik" deyip diğer yanda birbirlerine en olmadık küfürleri eden Emin Çölaşan ve Mehmet Altan gibileri "temizlensin".

Evet, hiçbir şey şaşırtıcı değil. Burjuva basın her zamanki gibi düzenin vitrinini düzenlemek istiyor. İktidar bir yandan, burjuva basın bir yandan iyice pislenmiş, kokudan geçilmez olan vitrine yeni bir çehre vermek istiyorlar.

Ama ellerini sürdükleri herşeyi daha da kirletmekten başka bir şey yapamıyorlar.O

Isırgan

"Bak oğlum..."

8 Eylül günü rehberlik çalışması yaptıkları sırada jandarma tarafından gözaltına alınan TYÖ-DER'li öğrenciler daha sonra polise teslim edildi. Gözaltına alınanlarla "ilgilenme" görevi ise yeni mezun polislere verilmişti. Polisler bir öğrenciyi gözlerini bağlayarak sorguya çıkardılar. Polislerden biri bağırmaya başladı.

"Bu-ra-ya gel-dik-ten son-ra her-şey bi-ter." Bağırıyordu, ama yine anlaşılmaz bir durgunluk vardı sesinde. "Hak-kın-da her-şe-yi bi-li-yo-ruz. Za-ten hakkın-da i-fa-de-ler var." diye devam etti. Bunlar her zamanki beylik sözlerdi, ancak neden böyle vurgusuz ve kesikti acaba? Öğrenci bunları düşünürken, polis devam ediyordu. "Bak oğ-lum, bu da i-şin cec...cilvesi." dedi ve kısa bir sessizlikten sonra "De-mek ifa-de ver-me-ye-cek-sin, öy-le mi" sözleri duyuldu. Garipliik daha da belirginleşmişti. Soru soruluyor ama dümdüz!

Tam o anda öğrencinin gözbağları gevşeyince her şey anlaşıldı. Dersini iyi ezberleyemeyen yeni polis "usta"larından öğrendiklerini bir kağıda yazmış, oradan okuyordu.

"Kürtçe söyletmem çünkü anlamıyorum"

Grup Yorum 11 Eylül günü Aksaray iline konser vermek için gittiğinde, karşısında 10 gün önce Elazığ'dan tayin olmuş kahraman bir Güvenlik Şube Müdürü buldu. Ve müdür çok "değerli" (!) düşüncelere sahiptı. Bunlardan birkaçı şöyle:

"Burada devlet var, ben devleti Grup Yorum'a ezdirtmem. Slogan attırırsanız dağıtırım konseri, sizi de alıp yollarım Konya DGM'ye"

"Kesinlikle Kürtçe söyletmem. Ben bu dili anlamıyorum kardeşim, anlamadığım dilde türkü söyletmem."

Stand satışı için gelen Recep Yürekdurmaz'ı salona almayan Güvenlik Şube Müdürü, polislere Recep'in yüzünü iyi ezberlemelerini, onu kesinlikle salona sokmamalarını söyledi. Daha sonra konser salonunda stand açan Recep Yürekdurmaz'a "Yahu kardeşim, söylesene satış yapacağını, ben de konuşma yapacaksın zannettim." dedi.

Konserin sonunda Grup Yorum'un söylediği türkülerle çekilen coşkulu halayı görünce, yanındakilere "Vallahi 40 yaşında olmasam, kalkıp ben de halay çekerdim" diyordu.

Eczanelere şefkat gösterin

15 Eylül günü Topkapı-Sirkeci tramvayı... Genç bir satıcı sabun satıyor ve malının eczanelerden daha ucuz olduğunu söylüyor. O ana kadar pek göze çarpmayan bir polisin hışımla ayağa kalkıp bağırıp çağırmasına kadar olağandışı bir şey yok.

Satıcı ise pek oralı olmamış, satışına devam etmiştir. Belindeki silahın belirginliği iyice artan polis, bu sefer satıcının üzerine yürüyerek iki tokat atar ve "Devlete karşı geliyorsun sen, yürü gidiyoruz" der. Ancak amacına ulaşamaz. Tramvayda bulunan yolucuların yoğun tepkisi karşısında, kapı açılır açılmaz sıvışır kaçar.

Seyyar satıcı ne yapmıştı da polis bu kadar "kızmıştı." Polis satıcıya "Sen eczanelere laf söyleyemezsin. Ben eczanelere, devlete laf söyletmem" diyordu, "Eczaneyle devletin ne ilgisi var" diye düşünülse de, polis bu, elbette bir "ilgi" kurmuş olacaktı. Demek ki, eczanelere de laf söylenmeyecek bu ülkede!

Bamteli

Okumak bir eylemdir

Öğren en basiti zamanıdır
Sakın geç deme
öğren abc'yi, çok bir şey değil gerçi
öğren ama, başla
Koru kendini yılgınlıktan
Her şeyi öğrenmelisin
Çünkü sensin artık yönetecek olan
Köprü altındaki, öğren
öğren, demir parmaklıklar ardındaki
ev kadını, öğren
öğren, altmış yaşındaki
kimsesiz çocuk, okul ara kendine
bilim ara, soğuktan kıkırdayan.
Sarıl kitaba, aç insan. Silahtır o.
Çünkü sensin artık yönetecek olan.
Çekinme soru sormaktan arkadaş.
Enayi yerine koydurma kendini
Alınteri dökmeden bellediği şeyi
biliyor sayılmaz insan.
Geçir gözden hesap pusuları
Unutma, sana ödetilecek faturası
Parmak bas üzerine her rakamın
Nereden çıkmış sor bakalım
Çünkü sensin artık yönetecek olan.
(Bertholt Brecht)

Ülkemiz geneline baktığımızda okuma-yazma oranının çok düşük olduğu gözlemlenir. Bu durum yüzyılların gerici ve sömürgeci sistemlerine dayanmaktadır. Özellikle 12 Eylül faşizmiyle birlikte eğitim sistemindeki "köklü" değişikliklere YÖK, özel okulların çoğaltılması, Milli Güvenlik, Din vb. zorunlu derslerin artırılması, okuma-yazma seferberlikleri faşizmi, gerici-yoz kültürü kökleştirme çabalarının ürünüdür. O dönem büyük önem verilen okuma-yazma seferberliğinin sonucunda övgüyle "kültüre" verilen "önem"den bahsedilirken, insanlar kendilerine ulaşan yayınlarda ve televizyonlarda hemen yanıbaşlarındaki faşizmi değil, burjuvazinin yoz, kokuşmuş, ahlaksız yayınlarını okuyor ve izliyordu.

Burjuvazi için önemli olan yalnızca düzenini korumak değil bunu kalıcı ve sürekli kılmaktır. Her yol onun için mubahtır. Katliamcı yüzünü tüm sahtekarlığıyla bir demokrasi maskesiyle örtmeye çalışırken, kaçınılmaz olarak yükselen devrimci mücadele ve toplumsal gelişim karşısında, örneğin bir yandan "Kürt realitesini tanıyoruz", "Kürt halkının en büyük destekçisiyiz" derken, aynı anda Kürt halkını göçe zorlar, köylerini yakar, katleder. Sosyalist basına yönelik baskılar, yasaklamalar, kapatma kararları, ilerici-devrimci gazeteci, aydın, sanatçıları katletmesi, demokrasi, özgürlük nutuklanıyla birliktedir. Düzenlediği basın yasalarıyla denetimi altına aldığı basın organlarının yayınları en ücra köşelere kadar yayılır, dağıtılır. Durmadan bir yenisi eklenen televizyon kanallarıyla insanı aptal yerine koyan eğlencelikler ve yalana dayalı çarpıtılan haberlerle bir kültür pompalanır, halklara. "Eğitim yuvası" okullar "Vatan-millet Sakarya'" edebiyatının genç beyinlere şırınga edildiği bir laboratuvardır.

"İnsanlar..., ah benim insanlarım. Açsınız, etle, ekmekle beslenmeye muhtaçsınız. Ve beyaz bir sofrada bir kere bile olsun yemek yemeden doyasıya göçüp gidersiniz bu her yeri yemiş dolu dünyadan. İnsanlar... ah benim insanlarım. Yalanla besliyorlar sizi. Antenler yalan söylüyorsa.... yalan söylüyorsa rotatifler... kitaplar yalan söylüyorsa... duvarda afiş, sütunda ilan yalan söylüyorsa... beyaz perdede yalan söylüyorsa balfırı çıplak kızlan... ninni yalan söylüyorsa... söz yalan söylüyorsa... yalan söylüyorsa umutsuz günlerin gecelerinde ayışığı.... ellerimizden başka her şey, herkes yalan söylüyorsa, elleriniz balçık gibi itaatli, elleriniz karanlık gibi kor elleriniz çoban köpekleri gibi aptal olsun... elleriniz isyan etmesin diyedir."

oysa ne kadar önemli bir gerçeklktir öğrenmek; bunun baş koşulu da okumak. Size hayatın gerçeklerini, sömürüyü, burjuvaziyi, faşizmin vahşetini, sosyalizmin ve onun güzelliğini öğreten kaynakların başında gelen okuduğumuz kitaplar değil midir? Hangimiz bağımsızlığa ve sosyalizme ulaşmak için verilen mücadeleleri, yaratılan kahramanlıkları ve kahramanları anlatan romanların, anıların gereksiz, olduğunu söyleyebiliriz? Sahip olduğumuz devrimci bilinçte okuduklarımızın payını reddedebilir miyiz? Ama reddedemeyeceğimiz bir gerçek daha var karşımızda dikilen; burjuva kültürünün emekçi halklarda yaymaya çalıştığı okumama, öğrenmeme alışkanlığı ve eksikliği, farklı ölçülerde de olsa kendi saflarımızda da eksikliğini gösterebilmekte. Bırakalım başka yayınları kendi gazetelerimizi, dergilerimizi bile izlemekte güçlük çekebiliyoruz.

Yalnızca manşetleri, spotları ve resim altlarını okumak bize hayatı ve mücadelemizi ne kadar öğretebilir? Böylesi bir "öğrenmeyle" kendimizi insanlara ne kadar anlatabilir ve kavratabiliriz? Sömürüldüğünün, ezildiğinin bilincinde olmayan, olsa bile çaresiz durumdaki emekçilerin kendi gerçekliklerini kavratmak, asgari bilgilerden ve genel geçer teorik sözlerden öte bir bilgilenmeyi gerekli kılmakta. Mücadelenin hangi alanında olursak olalım, bu alanın ilişkilerinin ötesinde işçisinden memuruna, öğrencisine, ev kadınına kadar yaşamın her alanından öğrenmeye muhtaç insanlar var etrafımızda. Bu insanlarla ilişkilerimizde onların sorunlarından ve gerçeklerinden habersiz, bilgisiz olmak, kendimizi yalnızca alanımızla sınırlamak gibi bir kısırlığa iter ki bu da devrimciliği kolay yönünden algılamak gibi bir hataya götürür bizi.

Mücadelemiz yarattığımız değerlerle., geleneklerle zenginleşirken, bu zenginlik özverili çalışmalarla yayınlarımıza yansıyor. Politik gelişmeler aynı çabalarla zengin perspektifimizle değerlendirliliyor, yorumlanıyor ve alacağımız tavır bizlere gazetelerimiz, dergilerimiz, kitaplarımızla sunuluyor.

Dünyadaki devrimler, devrimci mücadeleler, anti-faşist, anti-emperyalist savaşımlar en zengin örnekleri ve detaylarıyla romanlar, anılar incelemelerle bizlere ulaşıyor. Bu yayınları okumak ama dikkatle, büyük bir istekle, merakla okumak bizlerin yaşamı ve mücadeleyi derinliğine kavramamızı sağlayacak, okuduklarımızı ve öğrendiklerimizi pratiğe aktarma çabası mücadelemizi daha yaratıcı ve zengin kılacaktır.

Önümüzde okumak gibi bir görev var. Okuduklarımızı tartışmak, kavramak ve pratiğimize aktarmak gibi. bir görev. Burjuva kültürünün yarattığı tembelliğe karşı okumayı bir eylem haline getirebilmeliyiz. Günlük yaşamımızın ve programımızın her koşulda vazgeçilmez bir yanını oluşturabilmeli okumak. Bu noktada bireysel ve kolektif eğitim çalışmalarının önemi ve gerekliliği bir kez daha kavranmalıdır. Her birim kendine özgü koşulları değerlendirerek, nesnelliği zorlayacak yöntemlerle böylesi bir çalışmayı hayata geçirebilmelidir ve bu yanın kendimizi geliştirmeyle birlikte mücadeleye katkımızı artıracağı, katılımımızı güçlendireceği de kavranmalıdır. O

Ölümünün 9. yılında Yılmaz Güney anıldı

"Güney'in yarattığı devrimci sanatçı anlayışı devam ettirilmeli..."

Devrimci sanatçı Yılmaz Güney ölümünün 9. yıldönümünde, çeşitli DKÖ temsilcileri, sendikalar, sanatçılar ve Güney'in eşi Fatoş Güney'in katıldığı bir panelle anıldı.

Konuşmacılar Yılmaz Güney'in devrimci sanatçılığın öncülerinden olduğunu belirterek panelin saygı duruşuyla başlamamasını eleştirdiler. Bu eleştiriyi Yılmaz Güney'in eşi Fatoş Güney, "Bence saygı insanın yüreğinde olmalıdır. Böyle olduktan sonra saygı duruşunda bulunup bulunmamak o kadar önemli değil." diye cevaplayarak devrimcile rin bedeller ödeyerek yarattıkları gelenekleri "önemsiz" buldu.

Panele OKM adına katılan Sadık Çelik konuşmasında Yılmaz Güney'in yarattığı devrimci sanatçı anlayışının bugün daha ileri götürülerek devam ettirilmesi gerektiğini belirtti. Panelde Yılmaz Güney'in mirasına sahip çıkmanın tüm devrimci-demokratların görevleri olduğuna değinildi. O

"Kar makinesi" yoluna devam ediyor

Grup Yorum 11 Eylül günü Aksaray Hakevi'nin düzenlediği konseri polisin tüm engellemelerine rağmen gerçekleştirdi.

Aksaray polisi günler öncesinden yoğun bir hazırlık yapmıştı. Trafik polisleri dahil yaklaşık 100 civarında polis konser için görevlendirildi.

Grup Yorum elemanları salona gittiklerinde, Güvenlik Şube Müdürlüğü'nün "slogan atarsanız alırım, bölücü propaganda yaparsanız alırım, Kürtçe söylerseniz alırım" tehditleriyle karşılaştılar. Bunun üzerine Grup Yorum, türkülerinin toplumsal sorunlardan bağımsız olamayacağını, ayrıca repertuarlarına da kesinlikle müdahale ettirmeyeceklerini belirttiler.

Elazığ'dan "cepheden" geldiğini söyleyen müdür, salonda bulunan herkesi dışarı çıkartarak arama yaptırdı. Kapıdaki polislere de Aksaray nüfusuna kayıtlı olmayanları kimlik tespiti için emniyete götürmelerini söyledi. Yaklaşık 10 kişi gözaltına alındı. Stand satışı için Grup Yorum'la birlikte gelen Recep Yürekdurmaz "belge" göndermediği için gözaltına alınmak istendi. Fakat Grup Yorum'un kararlı tavrı karşısında bu çaba boşa çıktı. Grup Yorum, insanların gözaltına alınmasını protesto ederek bırakılmalarını ve polisin estirdiği teröre son vermesini, aksi takdirde konsere çıkmayacaklarını söylediler.

Konserin başlaması gereken saatten yaklaşık 2 saat sonra gözaltındakiler bırakıldı. Bunun üzerine Grup Yorum konseri gerçekleştirdi. Yaklaşık 500 kişinin izlediği konserde Grup Yorum baskılara rağmen yollarına "hiç durmadan" devam edeceklerini söylediler. O

Özgürlük Türküsü solisti Yusuf Karadaş tahliye edildi

Yusuf Karadaş 9 Eylül'de çıkarıldığı 1 No'lu DGM'de okuduğu yazılı savunmada, bu davada yargılananın kendisi değil, işçiler, öğrenciler, memurlar, gecekondu halkı ve ülkesinin bağımsızlığı uğruna şehit düşenlerin inancı olduğunu vurguladı. Savunmasında, tiyatrocu Ayşe Gülen'in katledilmesinin devrimci sanatçılara uygulanan baskılara en büyük örnek olduğunu söyledi. Düzenin devrimci-demokrat aydınlara tahammül edemediğini, önünde engel olan aydınları Sivas'taki gibi katlettiğini belirterek Sivas katliamını da lanetleyen Yusuf Karadaş, yanarak ölenleri saygıyla andı.

Savunmasını, "SUSMAYACAĞIZ! Türkülerimizi, Gemlik'te olduğu gibi her yerde halkımızla birlikte söyleyeceğiz." sözleriyle tamamlayan Karadaş tahliye edildi.O

"Arafat onyıllardır boğazımızı sıkan ellerle tokalaştı"

Anwar... Kendi İstanbul'da, yüreği ve kafası Gazze'de, Kudüs'te, Nablus'ta bir Filistinli. "Filistin davasını sonuna kadar destekliyoruz" diyen Türkiye Cumhuriyeti'nin takibi ve sınırdışı tehdidi nedeniyle soyadını veremediğimiz bir Filistinli.

Ailesi İsrail işgali altındaki topraklarda yaşıyor. Filistinli her aile gibi şehitler veren bir aile. 8 kardeşten en büyüğü de şehit düşmüş. Anwar, halkının acılarından ve çektiği yoksulluktan söz ediyor. "Bizi yoksulluk ve açlıkla teslim almak istediler." diyor. Gerici Arap rejimlerinin ABD ile uzlaşarak Filistinlileri ekonomik-siyasi kıskaca aldıklarını anlatıyor. Arafat'ın sonunda teslim olduğunu vurguluyor.

"Arafat Batı Şeria'daki halkın tepkisini önlemek için oradan da bir yerler isteyince, İsrail Batı Şeria'da kendisi için en uygun yere razı oldu. Çünkü Eriha'nın diğer kentler yanında hiçbir yönden ciddi bir önemi yok. Dağlar arasında kalan ve merkezleri bağlayan yolların uzağında 15-20 bin kişinin yaşadığı kapalı bir kent. Bir tek özelliği Ürdün'le sınır olması. Ekonomik olarak İsrail'e bağımlı. Ancak İsrail sınırlan ve Şeria Nehri üzerindeki köprüleri kendi askerleriyle tutacağı için bunun da pek bir önemi kalmıyor. İşte Arafat'ın kazandığı zafer bu! Anlaşma töreninin bir festivale çevrilmesi boşuna değildi. Özellikle Arafat'ın böyle bir zafer görüntüsüne ihtiyacı vardı."

Anwar, bir çırpıda bunları anlatırken araya giriyoruz: "Televizyonlar anlaşmayı destekleyen gösterileri yayınlıyor, gazeteler, dünya basını hep 'barışı'n sevinçle karşılandığını duyuruyor. Arafat yeterince güçlü değil mi yani?"

"Hayır, Arafat şimdi belki de bugüne kadarla en yoğun tepkiyle karşı karşıya. Silahların susması belki insanları sevindirir ama yarın insanlar İsrail'in baskısıyla, zulmüyle karşılaşmaya devam edecekler. Gazze ve Eriha'nın içi boş özerkliği için, bağımsızlık hakkından, kendi kaderimizi tayin hakkından vazgeçmiş oluyoruz. El Fetih'in merkez komitesinden Mahmut Derviş'in istifası, Siyasi Büro Sorumlusu Kaddumi'nin anlaşmayı reddetmesi bundan. El Fetih bile bölünmüş durumda. Arafat, El Fetih Merkez Komitesi'nde tam bir dayatmayla karar aldırdı. 12 kişilik merkez komiteye 4 üye katılmadı, biri istifa etti, biri de karşı çıktı. FKÖ Yürütme Kurulu'nda da aynı dayatmayla davranmak zorunda kaldı... Bu gelişmeler Arafat'ın teslim olmasına duyulan tepkiyi ortaya koyuyor. Bu yüzden "Beyaz Saray Festivali" diyoruz. Amaç işgal altındaki topraklarda yaşayan halkı etkilemek, ikna etmek. Ama medyanın yansıtıkları bile bunun başarılamadığını gösteriyor. 800 bin kişinin yaşadığı, Gazze şeridinde anlaşmayı destekleyen gösterilere 30-40 bin kişi katılıyor. Bu ne demek? Aslında Filistin kaynıyor. Halkın büyük çoğunluğu öfkeli Şimdi biz iç çatışmadan korkuyoruz. Ama oraya gitmemesi için çabalıyoruz. On örgütün El Fetih'le yaptığı saldırmazlık anlaşması devam etmeli Bir yerde İsrail ve ABD bizi böyle bir tuzağa düşürmeye çalışıyor ama başaramayacak."

En son "Arafat Rabin'in elini sıkarken neler hissettin?" diye soruyoruz.

"Neler, neler... Çok şey geldi geçti içimden ama hepsinden ağır, dayanılmaz olanı Arafat'ın bizi sattığına tanık olmaktı. Arafat'ı, 50 yıldır Arap halklarına, biz Filistinlilere kan kusturan Amerika'nın kolları arasında görmekti bu. Arafat onyıllardır boğazımızı sıkan ellerle tokalaştı. Eşit, adil bir barış olsaydı kaldırabilirdik. Ancak bu teslim olmaktan başka bir şey değil Orada Şimon Peres bile ölülerinden söz ederken, Arafat şehitlerimizle ilgili tek kelime etmedi Hiçbir Filistinli bunu unutmaz!" O

Ortadoğu'daki son gelişmeleri ve yapılan anlaşmayı "tarihi barış", "Ortadoğu'da duvarlar çöktü" vb. diye yansıtan gazete başlıkları bir yana, imzalanan anlaşmanın bir teslimiyet belgesi, "özerklik" diye verilenlerinse aldatmacadan öte bir şey olmadığı çok açık. İsrail kendisine uzun süredir büyük yük olan Gazze şeridinden çekilip çekilmemeyi kendi kamuoyunda neredeyse iki yıldır tartışıyordu zaten. Oysa şimdi adeta şova döndürülen ve "büyük siyasi zafer" olarak gösterilen bir özerklik anlaşmasıyla Gazze İsrail

AMERİKAN BARIŞI-Arafat sonunda Amerika'nın kolları arasında. "Barış"ı adalet için savaşmakta değil, teslimiyette buldu.

Gazze-Eriha Anlaşması...

Barış değil aldatmaca

tarafından Filistin halkına "armağan" edilmiş oldu. Oysa anlaşmada net olan hiçbir şey yok. Yalnızca Gazze şeridinde ve Eriha kentinde FKÖ önderliğindeki Filistin halkına özerklik verildiği söyleniyor. Oysa her iki bölgede işgal edilmiş topraklar içinde, israil topraklarıyla çevrilmiş ve israil denetimi olmadan hiçbir giriş-çıkışın yapılamayacağı bölgeler şeklinde, adeta büyük birer mülteci kampı görünümünde. Yönetimin, sınırların, İsrail'le olan sorunların ve daha kolaylıkla çoğaltılabilecek onlarca sorunun yanıtsız kaldığı bu özerk bölgelerde kesinleşen tek şey emperyalist devletlerin vaatleri ve verecekleri krediler.

Yıllarca Filistin halkının sorunlarını ve mücadelesini görmezden gelen emperyalistler sorun İsrail'in tanınması ve uzlaşmacı Arafat'ın geleceği olunca yarışa girdiler. Özerk bölgeler için Dünya Bankası 4 milyar 300 milyon dolar kredi açtı. İskandinav ülkeleri ise 125 milyon dolar yardım yapacaklar. Japonya da Filistinli mülteciler için katkıda bulunduğu fona bundan sonra 15 milyon dolar verecek. AET ülkeleri bir adım daha atarak, ekonominin canlanması için işbölümü yaptılar bile. Finans ve banka sistemini İngiltere, tarımı İspanya, trafiği de Fransa düzenleyecek. Emperyalistler çöplerin imhasını bile düşünmüşler ve bunu da İtalya görev bilmiş kendine. Yapılan bunca şova, verilen bunca vaade rağmen, özerklik ve barış adına yapılan anlaşmaya baktığımızda ortada yalnızca; yıllar süren silahlı mücadelenin, binlerce şehidin ardından çöpünü bile emperyalistlerin kaldırdığı bir özerk(!) Filistin var. Barış diye adlandırılanlarsa koca bir aldatmaca...

Arafat Teslimiyeti Dayatıyor

Arafat'ın belinde silahıyla BM Genel Kurulu'nda Filistin halkını ve halk savaşını anlattığı günler artık çok uzaklarda kaldı. Çünkü Arafat ve onun önderliğindeki FKÖ dünya halklarının gözündeki devrimci meşruluğunu bir yana bırakıp, emperyalizmin gözünde meşruluk kazanma savaşı veriyor bugün. Bu nedenle "diplomatik" barışı kazanabilmek için her türlü uzlaşmaya hazır.

Filistin hareketinin yükseliş dönemlerine baktığımızda silahlı mücadelenin bundaki belirleyici rolünü görmemek olanaksız. Oysa FKÖ 1982 Beyrut yenilgisinin ardından kaybettiği dinamizmi 1987 Aralık'ında başlayan İntifada ile tekrar yakalama sürecine girmişti. İntifada bugün geldiği aşamada ya daha da radikalleşecek ve silahlanacak ya da emperyalizmle uzlaşabilmek için önderlik tarafından tasfiye edilmeye çalışılacaktı. FKÖ önderliği tasfiyeyi ve uzlaşmayı seçti.

Filistin sorunu Ortadoğu'da tam bir kilit durumundaydı ve ABD'nin yeni dünya düzeninde Ortadoğu'ya biçtiği misyon içinde sorunun çözülmesi gerekiyordu. ABD emperyalizmi bu sorunu Arafat'ı ve onun barış isteğini de yedekleyerek çözmeye çalışıyor bugün.

Özerklik anlaşması, ABD'nin FKÖ'yle diplomatik ilişkileri yeniden kurması ve FKÖ'nün aldığı "İntifadanın durdurulması" kararı bugüne kadar alınan yolu gösteriyor. Kendisine yönelen tüm tepkilere rağmen Arafat ekonomik zor kullanarak, tabanın eğilimini dinlememe, diğer örgütleri karşısına alma vb. her şeyi göze alarak uzlaşma ve teslimiyet çizgisini sürdürmekte kararı. 18 kişilik FKÖ yürütmesinde 4 ret, 5 katılmayan olmasına rağmen 9 kişiyle İsrail'i tanıma kararını onaylatması bu açıdan önemli ve düşündürücü...

Filistin Halkı Ne Diyor?

ABD Başkanı Clinton anlaşmayı "tarihi ve şerefli bir uzlaşma" olarak nitelendirirken, Filistin halkı böyle düşünmüyor. İşgal altındaki Filistin topraklarında ve Lübnan'da israil'in tanınmasına, Arafat'a yönelik tepkiler gösterilerle dile getirilmeye başlandı bile. Anlaşmaya karşı çıkan birçok Filistinli grubun örgütlediği bu gösterilerde tepkiler daha çok Arafat'a yöneliyor. Arafat'a yönelen sert tepkiler ve ölüm tehditleri karşısında; daha düne kadar yüzlerce Filistinlinin katledilmesinde görev yapan Mossad ajanları şimdi de Arafat'ın güvenliğini sağlıyorlar. ABD'ye anlaşmayı imzalamak için gittiğinde güvenliğini sağlayarak "görevleri"ne başladılar.

Anlaşmayı yalnızca Arafat'ın liderliğini yaptığı El Fetih ve Filistin Halk Partisi onaylarken, Filistin Demokratik Cephesi'nin bir kanadı da destekliyor. Geriye kalan tüm gruplar anlaşmaya karşı.

Arafat için "kendi ülkesinin yüzde 90'ını hediye eden bir insana Filistin halkı hoşgörü göstermeyecektir" diyen FHKC Genel Komutanlık Lideri Ahmet Cibril, anlaşmanın ardından eylemlerin durdurulması kararına şiddetle karşı çıkarken şunları söylüyor: "Batı Şeria'da her evin mutfağında bir bıçak bulunur." Siyonist düşmana karşı silahlı mücadeleyi yükseltme çağrısı yapan George Habbaş da FHKC'nin anlaşmayı tanımayacağını ilan etti. FKDC, Arap Kurtuluş Cephesi ve diğer Filistin örgütlerinin yanı sıra İslamcı Hamas en sert tepki gösteren örgütlerden ve İsrail hedeflerine saldırıya geçmeye kararlı görünüyor.

Bu arada herkesi şaşırtan bir tepki de El Fetih içinden, FKÖ Siyasi Büro Sorumlusu Faruk Kaddumi'den geldi. Kaddumi karşı çıktığı anlaşmanın onaylanması karşısında, "Hiçbir liderliğin Filistin halkını; ulusal toprağı üzerinde bağımsız devletini kurmasından, sürgünden dönmesinden ve vatanını İsrail işgalinden kurtarmak amacıyla haklı mücadelesini sürdürmesinden vazgeçirmeye hakkı yoktur. Yapılanlar Filistin ulusal andına terstir. Bu yüzden bunlara karşı çıktım ve Filistin'i kurtarıncaya kadar halk savaşını sürdüreceğimize yönelik verdiğimiz yemini korumak istedim." diyerek tepkisini açıkladı.

Son anlaşmada da olduğu gibi Arafat'ın bu şekilde rahat davranmasında, onun uzlaşmacı politikalarına karşı set oluşturamayan George Habbaş ve Naif Hawatme önderliğindeki FHKC ve FKDC'nin de payları var kuşkusuz, İsrail'in tanınması ve İntifada'nın durdurulması karşısında alacakları tavır da, Filistin hareketinin bundan sonraki süreçte nasıl şekilleneceği üzerinde belirleyici olacaktır.

Gerçek Barış İçin Mücadele

Bugün Filistin'de yaşananlar bağımsızlık savaşına bakış açısından atılmaya başlanan geri adımların yaratacağı sonuçları sergilemesi açısından önemlidir. Emperyalizme ve siyonizme karşı verdiği savaşla, tüm dünya halklarının desteğini yanında bulan Filistin Kurtuluş Hareketi kararlı bir silahlı mücadele çizgisini süremeyip, diplomatik ataklar yapmak adına geri adımlar atmaya, meşruluğunu dünya halkları nezdinde değil de emperyalizm önünde aramaya başladığında geleceği bir tek nokta vardır: Uzlaşma ve teslimiyet.

FKÖ önderliğinin hızla yöneldiği b" noktadan geriye dönebilmenin yolunur, Arafat'ın teslimiyetçi çizgisine karşı gösterilen tepkilerin sembolik olmaktan çıkarılmasından ve siyonizme karşı ortak cephelerin yaratılmasından geçtiği açıktır. Önümüzdeki günle; tepkilerin ne kadar samimi olduğunu gösterecektir.O

✓ **SHP 4. Kurultayı'nda**

SOSYAL DEMOKRASİNİN TÜKENİŞİNE BİR ADIM DAHA

- "MGK (Mecliste ve halkın üzerindeki sıkı İşletme sürdürecek); bütünüyle (ordular, kabineler, bürokratlar) politikası devam edecek..." Murat Karayalçın SHP Genel Başkanlığına bunları söylemek mecburdu. Bu sosyal demokrasinin bitişidir.
- ANAP'lı Mesut Yılmaz, DYP'li Tansu Çiller, SHP'li Murat Karayalçın... Liderler sıralamalı, hepsi ABD sıralamasına sahip artık. SHP kurultayında kazanan delegeler değil, Karayalçın değil, devletler, devletler ve emperyalistin politikalarıdır.
- Demokratlığı ya da devrimcilliği bir arına olan taşıyanların artık SHP'de işi yoktur. Kalmak artık yalnız ve yalnız, halka karşı yürütülen kirli savaşın suç ortaklığıdır.

Tasnif sayfa 9'da

✓ **Oligarşinin terörünün doruğu**

"HALKI HALKA KIRDIRMA"

- Oligarşi toplumu Kürt-Türk diye, Alevi-Sünni diye, solcu-sağcı diye, devletçi yana olanlar-olmayanlar diye, işçi-memur diye bölerek yönetmeye çalışıyor.
- Oligarşinin yapacak tanıdığı açıktır. Toplumu oluşturan tüm kesimleri, toplumsal grupları son zamanlarda kutuplaştırarak, tüm kesimleri aralarındaki en küçük çelişki bir kılıç biçiyoruz kalmasın, herkesin karşısına çıkarmaya, toplumun çelişkilerini, çatışmaları içinde bağlı olaş, sonunda bu kapıda halkın direnişlerinin yanıyor.
- Devletler, yarın-yıllar bağlı bir kez daha ülkenin egemen mutlaklarına halkımızın birbirine kırdırma politikasını hep çıkarmak zorunluluğuyla karşı karşıyadır. Bunun için bu oyuna bundan.

Tasnif sayfa 12-14'te

✓

PATRONLARIN "GÖZDE" BÖLGESİ TRAKYA

- Hani "İşçiler Ordusu", patronları olsa olsa Trakya'ya çekiyor... Çorlu'dan, Çerkezköy, Çorlu, Lüleburgaz ve Edirne'de yeniden bitmez gibi fabrikalar kuruluyor... Trakya ilkiliğin tekeli ve dert patronlarının gözdesi.

- İşçi kıyımları, direnişler ve çıkış kitlesi... Kısaca Trakya'nın gösterdiklerini aş gösteri sorun. Çiller nitelikleri, burkaya karşı Trakya'dan! İşçilerin tek gösterisi ses! Boyutlarından! Trakya, direnişleriyle tüm zorluklarla "gözde"ni sürmeye de alıyor.

Tasnif sayfa 10'da

İsrail-FKÖ "Barışı";

Barış değil aldatmaca

- Washington'da imzalanan Filistin'in bağımsızlığı değil, FKÖ'nün teslimiyetidir... "Bağımsız"(!) Filistin'de bankalar İngiltere'ye, trafik Fransa'ya, tarım İspanya'ya, çöpler İtalya'ya havale ediliyor... Bir tek kendi şullarını bazatilecekler belki!...

MÜCADELEYE DEVAM...

- Arafat'ın konumasını "barış sürecini darbe yemesin diye" MOSSAD'ın dilendiği bir bağımsızlığı istemiyor Filistin halkı. Her "bağımsızlık" kullanmak protesto gösterileriyle yandaşlıyor.
- Cibril; "Kendi ülkesinin % 80'ini hediye eden bir insana halk hoşgörü göstermeyecektir... Batı Şeria'da her evin mutfağında bir İsçak bulunur."
- Kadduma; "Haçlar ilkelliğin Filistin halkını bağımsızlığını ve topraklarını ondan geri alma mücadelesini engellemeye hakkı yoktur."

Tasnif sayfa 22'de

Mal ve hizmetler % 50 ile % 100 zam gördü

İktidarın ekonomik terörü ve halkın sefaleti

- Geçtiğimiz hafta halkın temel ihtiyaç maddeleri ve zorunlu olarak yararlandığı hizmetler bir kez daha zam gördü. İktidara artık "Az ve sık zam" da yetmiyor. Ekonomik krizin derinliği karşısında iktidar ekonomik terörün dozunu artırmaktan başka bir "çare" bulamıyor.

- İktidar devletin bütün zarar ziyanın gözü doymaz bir kar tutkusuyla emekçilerin sırtından, ve emeğinden çıkarmaya çalışıyor. Halk aslında çok bir yerin olarak görülüyor. Kısaca'yı iktidarın "sahte ozu" görüntüsünü kırıp-kuz eden kriz ozu yetkemez hale geldi.
- Emekçileri sömürmekten başka bir şey düşünmeyen eş gözü, dünün gündeminin sayılı olduğunu bilmiyorlar. Sayılı günlerin çabuk geçeceğini de...
- "Ekonomini Prensibi" politikaya sayısıyor... Yeni "kurtarıcımız" Cem Boyner...
- PTT son zamla okuya ülkeleri arasında baş köşeye kurulmuştu...
- Bütçe şirketlerin sahn tüketti... İki ayağı bir çabucak gren düzen, bütçe için ek ödemek istiyor

Tasnif sayfa 4-5-11'de